

избрани световни романи

Прочетете тази
хипнотична книга!
Катрин Каултър

ЛИНДА ХАУЪРД

Мъжът от сънищата

ПАН

ЛИНДА ХАУЪРД
МЪЖЪТ ОТ СЪНИЩАТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Марли Кийн се надява, че ясновидската ѝ дарба да „вижда“ извършването на жестоки убийства през очите на убиеца, е останала в кошмарното минало. Но една нощ виденията се завръщат по-силни от всякога. Някъде в града маниакален сериен убиец преследва поредната си жертва. Детектив Дейн Холистър се съмнява в необикновените способности на Марли, но е силно привлечен от нейната женственост. Тя също го харесва както никой друг мъж. Взаимната им страст ще ги отведе към опасно пътуване в объркания мозък на един психопат, който заплашва живота на двамата влюбени.

„Мъжът от сънищата“ е чудесно доказателство защо Линда Хауърд е сред водещите автори в жанра „романтичен съспенс“. Тя е отличена с много литературни награди, между които златния медал на „Романтик Таймс“. Книгите ѝ са продадени в повече от десет милиона екземпляра.

1.

В петък вечерта, заедно с другите зрители, Марли Кийн напусна кинокомплекса в единадесет и половина. Филмът се оказа хубав — жизнерадостната история я разсмя на няколко пъти и повиши настроението ѝ. Крачеше енергично към колата си и ѝ хрумна, че по поведението на хората в момента може да познае кой какъв филм е гледал. Не беше трудно; двойките, хванали се за ръце или дори разменящи си целувки на паркинга, очевидно излизаха от сексуалния любовен филм; агресивните тийнейджъри бяха гледали последния трилър за бойни изкуства; добре облечената млада публика, увлечена в разпалени спорове — поредната имитация на Телма и Луиз. Марли бе доволна, че избра комедията.

Усети го, докато шофираше към къщи по ярко осветения аутобан; от дълго време не се бе чувствала толкова добре. Шест години, ако трябваше да е точна.

Замаяна от шеметната ретроспекция, осъзна, че вече от няколко месеца е в мир със себе си. Ето какво постигна, потапяйки се в спокойната рутина на живота, изграден тук. Дори не бе забелязала промяната. През целия този период съществуваше някак по навик и извършваше определени действия, а времето си бе свършило методично работата. Най-сетне се бе възстановила. Така човек с ампутиран крайник се съвзема от загубата и се научава първо да се справя, а после и да се радва отново на живота. Нейната загуба бе по-скоро ментална, не физическа. За разлика от преживелия ампутация, през безкрайните тъмни нощи тя се бе молила никога да не възвърне онази част от себе си. В някакъв момент през последните шест години бе престанала да изпитва ужаса, че виденията и познанието ще се появят отново и просто бе продължила да живее живота си.

Харесваше ѝ да е като повечето обикновени хора — да ходи на кино, да седи сред тълпата. По-рано не успяваше да го прави. Преди няколко години установи, че всъщност е възможно и се превърна в страстен кинолюбител. Започна да попива визуално всички филми,

които според нея бяха безопасни. Дълго време не понасяше дори мисълта за каквото и да било насилие, но през последните две години успя да изгледа някой и друг трилъър, макар и да не харесваше този тип филми. За своя изненада още не бе в състояние да гледа никакви сексуални сцени; бе смятала, че ще ѝ е далеч по-трудно, ако не и невъзможно, да се справи с насилието, а вместо това именно интимните сцени на екрана ѝ създаваха проблеми. Доктор Юъл обичаше да повтаря, че никой не бива да се хваща на бас относно реакциите на човешката психика. Развеселена, тя си мислеше колко е прав. Насилието в нейния живот доведе до унищожителна травма, а сексът се оказа просто неприятен, но именно при любовните сцени тя стискаше очи.

Отклони от аутобана, подкара по улицата с четири платна и светофарът в дъното, при изхода, естествено, я спря. От радиото звучеше неангажираща музика; тя пое дълбоко въздух; цялото ѝ тяло изпитваше наслада от въздействието на бавната мелодия, съчетана с безгрижното настроение, породено от филма — *ножът проблесна и се спусна надолу. При удара се чу приглушено ХРАС! Острието пак се вдигна; от него капеше кръв.*

Марли се дръпна назад някак несъзнателно, обладана от желание за физическо дистанциране от ужасния образ, току-що преминал пред очите ѝ. „Не“ — простена тя тихо наум. Чуваше собственото си дишане — отсечено и запъхтяно.

— Не — повтори на глас, макар да знаеше колко безсмислен е протестът. Вкопчи здраво ръце във волана — кокалчетата ѝ побеляха — ала и това се оказа недостатъчно, за да спрат потреперванията, които започнаха от краката и обхващаха цялото ѝ тяло. Без да вижда особено ясно, се вторачи в ръцете си, треперещи в синхрон с усилването на спазмите.

Черно, злорадо задоволство. Триумф. Презрение.

Отново се случваше. Господи, връща се! Въобразяваше си, че се е освободила. Значи е грешала. Познанието приближаваше, набъбваше, обгръщаше я. От опит знаеше, че скоро ще я обсеби. Както винаги в такива случаи координацията на движенията ѝ се разпадаше; тя отби доста несръчно колата вдясно, за да не предизвика задръстване. Мина прекалено близо до някаква кола, нервно изсвири клаксон, но звукът прозвуча някак далечен и приглушен. Зрението ѝ отслабваше. Обзета

от отчаяние, спря и изключи от скорост — надяваше се да се е отстранила напълно от пътя на колите. Кошмарното видение се появи отново, завладя я с пълна сила като подминала я светлина на прожектор, която се връща, за да се фокусира изцяло върху нея.

Ръцете ѝ се отпуснаха безжизнено в скута. Седеше в колата и се вираше право напред, без да мигне, без да вижда, изцяло вгълбена в себе си.

Дишаше все по-тежко. В гърлото ѝ започнаха да се надигат груби звуци, но тя не ги чуваше. Дясната ѝ ръка бавно се вдигна от скута и се сви в юмрук, сякаш стискаше нещо. Юмрукът замахна яростно. Три пъти. Сковано. Като че ли се стоварваше върху невидима цел. После тя отново се отпусна. Неподвижното ѝ лице бе лишено от изражение като на статуя, погледът — съвършено празен.

Към действителността я върна остро потропване по прозореца отляво. Объркана и изтощена, за един ужасяващ миг Марли нямаше представа коя е, къде се намира, какво става. Ярка синя светлина заслепяваше очите ѝ. Извърна замаян, неразбиращ поглед към мъжа, който се бе навел и я гледаше през стъклото, като същевременно почукваше по него с нещо проблясващо. Тя не го познаваше, не знаеше какво иска. Един непознат се опитваше да влезе в колата ѝ. Усети острия, парлив вкус на надигащата се у нея паника.

После идентичността ѝ, блажената идентичност, изплува в съзнанието ѝ и я върна към реалността. Проблясващият предмет в ръката на мъжа се превърна във фенерче; лъскавото петно върху гърдите му доби очертания на значка; а самият той, навъсен, с повелителни нотки в гласа, се оказа полицаи. Патрулната му кола, със запалени фарове и сигнални светлини, бе паркирана под ъгъл пред нейната.

Образите на ужасите продължаваха да се намират прекалено близо, прекалено плашещо реални. От опит знаеше колко е наложително да ги блокира — в противен случай въобще се лишаваше от възможността да функционира; а трябваше да възвърне и контрола върху себе си. Някаква неясна опасност витаеше заплашително, някакъв спомен близо до повърхността, който обаче не изкристализираше. Докато отчаяно пробиваше мъглата от объркването, намери сили за едно съвсем незначително действие — завъртя дръжката, за да смъкне прозореца. Чувстваше изтощението,

просмукало се дълбоко в костите ѝ, парализата, омекналите си мускули.

През отворения прозорец нахлу топъл, влажен въздух. Офицерът насочи лъча светлина към вътрешността на колата.

— Какъв е проблемът, мадам?

Защо мозъкът ѝ е като памук, защо мисловните ѝ процеси са така притъпени? Ала дори и в това състояние съзнаваше, че не бива да изтресе голата истина. Моментално ще я задържат по подозрение, че е под влияние на някакъв наркотик, най-вероятно предизвикващ халюцинации. Да, това беше; тъкмо тази неясна опасност витаеше наоколо. Една нощ в ареста е изпитание дори за нормален човек; а при тези обстоятелства за нея може да се окаже катастрофално.

Представа нямаше колко време е минало, но не се съмняваше, че е бледа и изглежда изцедена.

— Ъ... Извинявайте — промълви тя. Дори гласът ѝ трепереше. Отчаяно търсеше приемливо обяснение. — Аз... Аз съм епилептичка. Усетих замайване и отбих от пътя. Вероятно съм прекарала лек пристъп.

Лъчът на фенерчето се насочи към лицето ѝ и освети чертите ѝ.

— Моля слезте от колата, мадам.

Треперенето се възвърна. Не знаеше дали ще успее да се задържи права. Все пак излезе, като държеше отворената врата за опора. Синята светлина пронизваше очите ѝ; извърна глава от яркото сияние. Стоеше прикована от светлината — една видимо трясеща се човешка трепетлика.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка?

Крайниците ѝ тежаха като олово. Какво усилие само ѝ струваше да се пресегне за чантата, която моментално изгърва; съдържанието ѝ се разсипа наполовина в колата и наполовина по земята. Невинни предмети, слава богу. Нямаше дори шишенце аспирин или пакет цигари. Дори и сега, след шест години, продължаваше да се страхува от употребата и на най-безобидните лекарства, защото въздействието им върху мозъка ѝ бяха непредвидими.

Положи неимоверни усилия да се съсредоточи и да надмогне за миг умората; успя да напипа портфейла и да измъкне шофьорската книжка. Полицаят мълчаливо я разгледа и ѝ я върна.

— Имате ли нужда от помощ? — попита той накрая.

— Не, вече се чувствам по-добре, като се изключат потреперванията — отвърна тя. Чуваше се как зъбите ѝ тракат. — Живея наблизко. Ще съумея да се прибера.

— Желаете ли да карам след вас, за да сме сигурни, че всичко ще е наред?

— Да, моля — прие тя с благодарност.

Беше готова да наговори още куп лъжи, само и само да не я откарат в болница, но изпитваше невероятна слабост, а не си спомняше за нищо по-лошо от последвалата реакция. Пък и кошмарният образ — знание или спомен, не можеше да определи — дебнеше вниманието ѝ, но тя го изтласка от ума си. Няма да мисли за него сега; в момента трябва да се съсредоточи единствено върху непосредствените задачи, а именно: да изглежда адекватна, да се задържи на крака и да продължи да функционира поне докато се прибере вкъщи.

Полицаят ѝ помогна да събере вещите си и след няколко минути тя отново седеше зад волана. Отдалечи се от бордюра и подкара изключително предпазливо — всяко движение ѝ струваше огромно усилие. На два пъти се улови как очите ѝ почти се затварят и безпаметната тъмнина е готова да я погълне.

Озова се пред дома си и пое по алеята. Успя да се измъкне от колата и да махне с ръка на офицера. Облегна се на колата, докато той се отдалечаваше и едва когато зави зад ъгъла, се посвети на задачата да се добре в къщата. За да бъде в безопасност.

С немощни, треперещи, непослушни ръце прехвърли каишката на чантата през врата си, за да не я изпусне. Изчака миг, за да събере сили; отблъсна се от колата и пое към предната веранда. Оттласкването бе повече от немощно. Залиташе като пияна, краката ѝ се преплитаха, зрението ѝ отслабваше. Всяко следващо движение я затрудняваше все по повече; умората нарастваше като живо същество, завладяваше мускулите ѝ и ги правеше неконтролируеми. Стигна до двете стъпала към верандата и спря; леко се поклащаше напред-назад, а нефокусираният ѝ поглед не се откъсваше от две успоредни, разположени една над друга плоскости, които при нормални обстоятелства не ѝ създаваха никакви трудности. Понечи да вдигне крак, за да преодолее първото, но нищо не се случи. Просто не можеше да го направи. Сякаш железни тежести около глезените ѝ я задържаха.

Започна да трепери — друга стара позната реакция, от другия ѝ живот. Знаеше, че разполага само с няколко минути, за да влезе вътре преди напълно да се срине.

Отпусна се тежко на колене. Болката при свличането се обади като притъпено далечно усещане. Чуваше ехото от собственото си тежко, затруднено плитко дишане. Бавно, мъчително се извлече нагоре по стъпалата: бореше се за всеки сантиметър, съпротивляваше се да не я обгърне тъмнината.

Стигна до входната врата. Ключовете. Нужни са ѝ ключове, за да влезе.

Не бе в състояние да мисли. Черната мъгла в мозъка ѝ я парализираше. Не си спомняше какво направи с ключовете. Дали не са в чантата ѝ? Или са в колата? Ами ако ги е изпуснала? Изключено е да се върне обратно, няма начин да запази съзнание още дълго. Затършува из чантата; надяваше се да напипа ключодържателя. Ще го разпознае, стига да го напипа. Беше разтегателен като гривна, която се нахлузва на китката. Докосна някакъв метал, но той се изплъзна от пръстите ѝ.

Гривна... Беше нанизала ключодържателя на китката си. Вкорененият навик я освобождаваше да не мисли за постъпките си. Потреперванията се засилиха. Свали ключодържателя от китката, но не успя да напъха ключа в ключалката. Нищо не виждаше — вече беше почти съвсем тъмно. Отчаяно повтори опита: напипа ключалката с пръсти и концентрира последните остатъци от сила върху херкулесовия подвиг да напъха ключа в нея... Успя! Задъхана, превъртя ключа и чу изщракването. Готово. Беше отключила.

Не бива да забравя ключовете. Не бива да ги оставя в ключалката. Докато завърташе бравата, нахлузи обратно гривната ключодържател. Вратата се отвори навътре. Беше стояла облеганата върху нея и когато опората ѝ внезапно изчезна, тя залитна и се стовари на прага: наполовина вътре, наполовина вън от къщата.

Само още малко, мълчаливо се насърчи тя и успя да се надигне на ръце и колене. Просто влез достатъчно навътре, за да хлопнеш вратата. Това е всичко.

Вече дори не лазеше. По-скоро се влачеше и тихо стенеше от положените усилия, но всъщност не се чуваше. Вратата. Трябва да затвори вратата. Едва тогава може да се предаде на тъмнината.

Немощно размаха ръка, но вратата се оказа извън обсега ѝ. Изпрати команда към крака си — той се подчини; бавно се вдигна и ритна; много слаб ритник. Вратата обаче нежно се затвори.

И после я обгърна тъмнината.

Лежеше неподвижна на пода, а часовникът отмерваше хода на времето. Сивият здрач на зората проникна в стаята. Пътека слънчева светлина отбеляза преминаването на утрото; нахлу през прозореца, спусна се по стената и тръгна по пода, където най-последно огря лицето ѝ. Едва тогава тя се раздвижи в неспокоен опит да избегне топлите лъчи; дълбоката вцепененост премина в по-нормален сън.

Започна да се разбужда късно следобед. Подът не е най-удобното място за сън. Всяка промяна на позата предизвикваше протеста на скованите ѝ мускули и я възвръщаше към съзнание. Постепенно се появиха и други физически оплаквания. Пълният ѝ пикочен мехур крещеше най-силно. Обаждаше се и остра жажда.

С усилие се надигна на длани и колене; главата ѝ висеше като на маратонец в края на пробегата. Ставите я боляха. Сепнато си пое въздух, прорязана от странната болка. Какво е станало с коленете ѝ? Защо е на пода?

Замаяно се огледа и видя своята безопасна, позната къща, уютния интериор на малката всекидневна. Нещо омотано около нея пречеше на усилията ѝ да се надигне. Залови се със заплетената каишка и най-последно се освободи от досадния предмет; после се намръщи — той също ѝ изглеждаше познат: нейната чанта. Но защо дръжката на чантата е на врата ѝ?

Няма значение. Чувстваше се уморена, толкова уморена, сякаш костите ѝ бяха кухи.

Използва близкия стол за опора и бавно се надигна.

Нещо не бе наред с координацията ѝ; препъваше се и залиташе като пияна на път за тоалетната.

Погрижи се за най-неотложната си нужда, после напълни чаша вода и жадно я изпи, но част от съдържанието се разля по брадичката ѝ. Не я интересуваше. Не помнеше някога да е била толкова жадна. Нито така уморена. Този път бе по-лошо от всякога; дори по-зле от преди шест години, когато...

Замръзна и внезапно ужасеният ѝ поглед потърси отражението ѝ в огледалото. Там видя жена с нейното лице, но това не бяха

спокойните, обикновени черти, с които бе свикнала. Беше лицето от миналото; отпреди шест години; от живота, който мислеше, надяваше се, че е приключил завинаги.

Беше бледа, а кожата — изопната от напрежение. Тъмните кръгове под очите ѝ помрачаваха синия им цвят. Тъмнокафявите ѝ коси, винаги прилежно сресани, висяха на чорлави кичури около лицето. Изглеждаше по-стара от двадесет и осемте си години, а изразът ѝ бе на човек, видял и преживял прекалено много.

Спомни си яркото, кърваво видение и как бурната, тъмна и яростна емоция завладя съзнанието ѝ, а после я остави изцедена и изтощена. Виденията винаги правеха така с нея. Смяташе ги за отминали, за приключили, а се оказа, че греша. И доктор Юъл беше сгрешил. Те отново се появиха.

А дали не беше внезапно връхлетял я спомен? Подобна вероятност я изплаши още повече, понеже тя никога вече не искаше да си спомня онова. Но изведнъж ѝ се стори възможно, защото поради каква друга причина би ѝ се мярнало проблесналото острие на ножа и кръвта, която капеше от него, докато отново и отново нанасяше удари и пробождаше...

— Престани — заповяда си тя на глас все още загледана в отражението си в огледалото. — Просто престани.

Мозъкът ѝ продължаваше да работи бавно, да се насилва да си обясни какво точно се случи и да се пребори с реакциите след дългото вцепенение. Явно изплувалите спомени се сливат с истинско видение от бъдещето.

Поколеба се дали да не се обади на доктор Юъл, но тя не желаше да хвърля мост помежду им през пропастта от шест години. Някога разчиташе на него почти за всичко и макар той винаги да я бе подкрепял и защитавал, вече бе свикнала сама да се грижи за себе си. Независимостта ѝ харесваше. След като през първите двадесет и две години от живота си бе обкръжена от почти задушаваци грижи, последните шест, когато остана сама и разчиташе единствено на себе си, ѝ се сториха изключително приятни. Ще се справи с възвръщащите се спомени сама.

2.

Звънецът на входната врата иззвъня. Детектив Дейн Холистър отвори едно око, погледна часовника и пак го затвори, ругаейки тихо. В седем часа сутринта в събота, през първия му свободен уикенд от цял месец, някакъв идиот не преставаше да натиска входния звънец. Дали пък няма да реши да си отиде, който и да е?

След новото иззвъняване се чува две силни потропвания по вратата. Мърморейки под нос, Дейн отметна усукания се около него чаршаф и се надигна гол от леглото. Грабна смачканите панталони, захвърлени снощи, и ги навлече — дръпна ципа нагоре, но не закопча копчето. По навик — толкова вкоренен, че дори не се замисляше — взе 9-милиметровата „Берета“ от нощното шкафче. Никога не отваряше невъоръжен. Ако трябва да е точен, дори не прибираще пощата си невъоръжен. Последната му приятелка, останала твърде кратко при него, защото така и не свикна с хаотичното работно време на ченгетата, отбеляза хапливо, че той е единственият от познатите й мъже, който носи оръжието си и в банята.

Понеже тя нямаше особено чувство за хумор, Дейн се въздържа да подметне нещо остроумно за истинското мъжко оръжие. Като се изключи, че му липсваше сексът, той с облекчение прие края на връзката им.

Вдигна една от лентите на транспарантите, за да надникне навън; изруга отново, отключи и отвори вратата. На малката веранда стоеше неговият приятел и партньор Алехандро Трамел. Трамел вдигна елегантните си черни вежди, докато изучаваше смачканите памучни панталони на Дейн.

— Хубава пижама — отбеляза той.

— Знаеш ли кое идиотско време е? — остро го парира Дейн.

Трамел погледна скъпия си часовник.

— Седем и две минути. Защо?

Влезе вътре. Дейн затръшна вратата след него. Трамел спря и със закъснение попита:

— Компания ли имаш?

Дейн прокара пръсти през косата си, после спусна закоравялата си длан по лицето и усети наболата брада.

— Не, сам съм.

Прозина се и погледна партньора си. Трамел, изрядно облечен както винаги, днес имаше тъмни кръгове под очите.

Дейн отново се прозина.

— Какво е: продължила до късно вечер или много рано ставане?

— По малко и от двете. Просто лоша нощ. Не успях да спя добре. Реших да намина при теб за кафе и закуска.

— Много щедро от твоя страна да споделиш безсънието си с мен — промърмори Дейн, но вече на път към кухнята. И на него му се случваха такива тежки нощи, та разбираше потребността от компания. Трамел никога не му бе обръщал гръб в подобни случаи. — Ще сложа кафето, но после влизам в банята да си взема душ и да се избърсна.

— Остави — прекъсна го Трамел. — Аз ще сложа кафето. Ще ми се да мога да го пия.

Дейн не възрази. Кафето, което правеше, си го пиеше само той. Не държеше особено на вкуса, а гонеше главно възбуждащото действие на кофеина, затова и вкусът бе от второстепенно значение.

Предостави на Трамел грижата за кафето и сънен се върна в спалнята; изхлузи панталоните на предишното им място на пода. След десет минути под душа, опрял ръка върху фаянсовите плочки, докато водата биеше в главата му, имаше изгледи да се разбуди. Бръсненето му се стори привлекателно занимание, но все пак се поряза по брадичката. Пак замърмори и попи кръвта. Според неговата теория, всеки ден, започнал с порязване при бръсненето, е отвратителен от начало до край. За жалост почти всеки ден по лицето му се появяваше някоя резчица. Не се справяше добре с бръсненето. Веднъж Трамел мързеливо му подхвърли да си купи електрическа самобръсначка, но Дейн, раздразнен от неспособността си да овладее един бръснач, продължи да го употребява, проливайки кръвта си върху олтара на упоритостта.

Обличането поне щеше да е лесно. Дейн просто слагаше първата попаднала му под ръка дреха. Понякога забравяше да сложи вратовръзка, затова винаги държеше една в колата. Може дрехите, с

които бе облечен в момента, да са намачкани, но нали все пак е с вратовръзка, а и духът е по-важен от стила. Началникът им изискваше детективите да носят вратовръзки, та затова Дейн я слагаше. Трамел понякога изглеждаше ужасен, но той пък бе маниак на тема обличане и имаше слабост към италиански копринени костюми — достатъчна причина Дейн да не взема мнението му присърце.

Ако друго ченге се обличаше като Трамел или караше кола като неговата, хората от Вътрешния отдел, натоварени да следят за реда, щяха да му се нахвърлят като мухи на лайно. Това от своя страна дава представа що за типове работеха там. Но Трамел беше богат, понеже наследи добра сума от кубинската си майка и от няколкото преуспяващи предприятия от баща си — бизнесмен от източните щати, влюбил се по време на ваканция в Маями и останал във Флорида до края на живота си. Трамел потроши цял милион за къщата си и никога не си помисли да свали летвата на жизнения си стандарт. Партньорът му бе наистина загадъчен негодник. Дейн не успя да реши дали Трамел живее така луксозно, защото му допада подобен начин на живот и разполага с необходимите средства, или просто за да дразни копелетата от Вътрешния отдел, натоварени да следят за реда. Дейн подозираше, че е заради второто. И го одобряваше.

Двамата с Трамел се различаваха в доста отношения. Трамел бе строен като върба и гъвкав като котка. При всякакви обстоятелства изглеждаше елегантен и културен, а дрехите му стояха като излети. Обичаше — *наистина* обичаше — операта и балета. Дейн бе пълната му противоположност: дори облечен и в най-скъпия копринен костюм, безупречно ушит, за да пасне на мускулестото му, атлетично тяло, пак би изглеждал леко неугледно. Падаше си по спорта и кьнтри музиката. Ако бяха леки коли, то Трамел щеше да е ягуар, Дейн — пикап. С четири предавки.

От друга страна, мислеше Дейн, докато се връщаше към кухнята, природата бе проявила баланс по отношение на лицата им и то някак в обратен порядък. На снимки, иначе привлекателният Трамел, добиваше застрашително изражение. Според Дейн собствената му физиономия би уплашила малките деца и дребните животни, ако се приеме, че между тях има някаква разлика, но на снимки излизаше великолепно. Всичко е заради насечените му черти, бе обяснил Трамел. Трамел обичаше да прави снимки и рядко ходеше без фотоапарата си.

Дейн, като негов партньор и почти постоянно в компанията му, естествено, присъстваше на доста от фотосите. На лентата бруталните черти на високите му скули, вдлъбнатите очи и цепнатата му брадичка ставаха някак замислени и интригуващи вместо да са просто грубовати. Дори счупеният му нос кой знае защо изглеждаше добре на снимките. На живо бе по-скоро суров, лицето — очукано, а очите — очи на ченге: наблюдателни и прекалено стари.

Дейн си наля чаша кафе и седна до масата. Трамел още готвеше. Каквото и да беше, ухаеше апетитно.

— Какво ще закусваме?

— Палачинки от пълнозърнесто брашно и пресни ягоди.

Дейн изсумтя.

— В *моята* къща никога не е имало пълнозърнесто брашно.

— Знаем. Затова донесох.

Здравословна храна. Дейн нямаше нищо против. Стига някой друг да готвеше, проявяваше страхотна сговорчивост. А и по време на работа се препитаваха с каквото дойде — всичко, което се приготвя бързо и лесно. Затова нямаше нищо против да го редува с по-качествени и питателни глупости, когато разполагаха с време. Ха, та той дори се научи да харесва брюкселско зеле. На вкус му напомняше за не напълно узрели фъстъци, току-що извадени от земята, все още с меки ядки. Като дете изяде доста зелени фъстъци — предпочиташе ги пред узрелите, които трябваше да се белят.

— Е, и какво те държа буден снощи? Нещо конкретно ли?

— Не, просто една от онези нощи, когато започваш да сънуваш гаден сън всеки път, когато задремеш — отвърна Трамел.

Странно бе как сънищата се появяват и изчезват. Всички ченгета сънуваха, но преди няколко години, веднага след стрелбата, той и Трамел минаха през тежко изпитание. В продължение на известно време сънищата ги спохождаха всяка вечер. Повечето ченгета изкарват цялата си кариера без нито веднъж да използват оръжието си, ала Дейн и Трамел не извадиха подобен късмет.

Трябваше да пипнат за разпит един тип, заподозрян, че е участвал в стрелба; разгневената му приятелка ги насочи към голяма операция, свързана с наркотици; ръководител бе не друг, а самият заподозрян. Обикновено така хващат лошите момчета: не в резултат на усилената работа, свършена от детективите, а просто някой ги издава.

В техния конкретен случай лошите, вместо да избягат през някой прозорец и да се скрият в миша дупка, откриха стрелба. Дейн и Трамел залегнаха на пода, измъкнаха се в друга стая и за най-дългите пет минути в живота си се озоваха заклещени там. Докато пристигне подкрепление — всички полицаи, намиращи се в околността, униформени или не, дочули апела на Дейн по радиото „офицер под обстрел“ — трима от лошите и приятелката бяха повалени. Момичето и един от мъжете бяха мъртви. По време на патакмата обаче някакъв куршум рикошира, пръсна се и част от него се вряза в гърба на Дейн, на милиметри от гръбначния стълб. Ударната сила се оказа достатъчна, за да счупи едно ребро и да пробие дупка в десния му бял дроб. После нещата се пообъркаха, но ясно си спомняше как клекналият до него Трамел се опитва да спре кръвта. Три дни в интензивното, общо петнадесет дни в болницата и девет седмици, преди да е в състояние да се върне на работа. Да, известно време след това и двамата често ги спохождаха лоши сънища.

Трамел точно поднасяше палачинките и телефонът се обади. Дейн се протегна да вдигне слушалката в мига, в който пейджърът на Трамел звънна.

— Да го вземат мътните! — възкликнаха и двамата едновременно, разменяйки си по един поглед.

— Събота е, дявол да го вземе — изръмжа Дейн в слушалката. — Днес не сме дежурни!

Заслуша се, като гледаше как Трамел набързо изпива чашата с кафе и въздъхна.

— Добре, разбрано. Трамел е при мен. Тръгваме.

— Какво ни лиши от почивния ден? — поиска да узнае Трамел, застанал вече на вратата.

— Страуд и Киган работят в момента по друг случай. Уорли се е обадил, че е болен, Фреди е на зъболекар заради абсцес на венеца. — Всякакви неща се случваха; нямаше смисъл да се ядосват. — Аз ще карам.

— А къде отиваме?

Дейн каза адреса, докато влизаха в колата, и Трамел го записа.

— Някакъв мъж съобщил, че съпругата му е пострадала. Изпратили кола на „Бърза помощ“, но патрулиращият полицай я

изпреварил. След един поглед на място отменил идването на линейката и се обадил в отдел „Убийства“.

За десетина минути стигнаха. Нямаше начин да не разпознаят къщата. Улицата бе направо задръстена от коли — патрулни, на моргата, на разни официално присъстващи лица. На малката морава стояха униформени полицаи, а съседите — някои още по нощници и пижами — се бяха скупчили на групи. Дейн огледа по навик зяпачите: търсеше нещо, което изглежда не на място; някой, който се дели от останалите или проявява прекалено голям интерес. Странно е колко често убийците се задържат на местопрестъплението.

Навлече тъмносиньото сако, взе резервната вратовръзка от задната седалка и я върза хлабаво. По някакъв начин, забеляза той, Трамел бе успял безупречно да върже своята още в колата. Отново го погледна. Господи, не беше за вярване! Проклетникът бе избрал двуреден италиански костюм, за да се издокара *в свободния си ден!* Само облече сакото, докато излизаха от къщата на Дейн.

Понякога се тревожеше за Трамел.

Показаха значките си на полицаия при вратата и той им направи път да влязат.

— Лайняна работа! — промълви Дейн тихо, оглеждайки внимателно наоколо.

— И всички други телесни екскременти — добави Трамел със същия невярващ тон.

Места, където е извършено убийство, не предизвикват особен интерес. След известно време ченгетата стигат до момент, когато работата и по най-жестоките престъпления някак си се превръща в рутинна. Наръгвания или стрелба — с лопата да ги ринеш. Само до преди половин час Дейн би твърдял, че общо взето нищо не е в състояние да ги шокира — двамата с Трамел бяха детективи от много отдавна.

Но сега беше по-различно.

Навсякъде имаше кръв. Беше разплискана по стените, на пода, дори по тавана. Надникна и в кухнята — кървавата диря се виеше от там към всекидневната, по късия коридор и изчезваше от погледа. Опитва се да си представи каква ли борба е разпръскала толкова много кръв навсякъде.

Дейн погледна към униформения полицаи при вратата.

— Хората от криминалната лаборатория пристигнаха ли?

— Още не.

— Лайняна работа — повтори той.

Всяко забавяне на хората от лабораторията или от съдебна медицина представляваше риск за сцената на местопрестъплението. Някои размествания бяха неизбежни. Избягваха се само ако момчетата от съдебна медицина първи открият жертвата и незабавно обезопасят района. Но те още не бяха пристигнали, а къщата гъмжеше от униформени и цивилни полицаи, които сновяха насам-натам и несъмнено заличаваха купища улики.

— Не пускай никой, освен хората на Иван — нареди той на полицаия.

Иван Шафър бе шеф на криминалната лаборатория. Истински щеше да се ядоса, като види какво са направили наоколо.

— Лейтенант Бонес също е тръгнал насам.

— И него може да пуснеш — отвърна Дейн, а устните му потрепераха.

Къщата, явно собственост на хора от средната класа, не представляваше нищо забележително. Във всекидневната имаше канапе, фотьойли и задължителната ниска масичка, както и още няколко от истинско дърво; голям кафяв люлеещ се стол с висока облегалка бе поставен на място, откъдето най-добре се виждаше телевизорът. Сега на него бе седнал някъде около петдесетгодишен мъж; изглеждаше съвсем замаян. Вероятно съпругът на жертвата. Униформен полицаи му задаваше въпроси, на които той отговаряше едносрично.

Жертвата се намиреше в спалнята. Дейн и Трамел си пробиха път през тълпата и влязоха в малкото помещение, фотографът вече работеше, но този път, съвсем видимо, не с обичайното си равнодушие.

Голата жена лежеше заклещена в тясното пространство между нощното шкафче и стената. Беше наръгана многократно; по-точно *накълцана*. Вероятно се е опитвала да избяга, а когато са я спипали в спалнята, очевидно се е борила, ако се съди по дълбоките рани по ръцете ѝ. Беше почти обезглавена; многократно наръганите ѝ гърди — обезобразени; всичките ѝ пръсти бяха отрязани. Дейн огледа стаята, но не ги видя никъде. Леглото беше все още оправено, макар и обляно в кръв.

— Намерено ли е оръжието? — попита Дейн.

Един полицай кимна.

— Беше до тялото. Нож марка „Гинсу“, от кухнята. Имала е цял набор. Изглежда ножът наистина прави всичко, както твърдят в рекламата. Ще взема да купя и на жена ми такива.

Друг полицай изсумтя:

— На твоє място бих премислил идеята, Сканлон.

Дейн не обърна внимание на черния хумор; не че имаше нещо против този похват на полицаите да се справят с отвратителните гледки, изпълващи всекидневието им, но сега мислеше за друго.

— А пръстите?

— Не. Няма и следа от тях.

Трамел въздъхна.

— Е, да вървим да побеседваме със съпруга.

С малки изключения — например, когато са случайни или дело на банди от друг квартал — убийства обикновено извършват хора, познати на жертвата: приятел, съсед, колега, роднина. При жените жертви списъкът от заподозрени е още по-къс: убиецът почти неизменно е или съпругът, или гаджето и много често именно той е „открил“ трупа и е съобщил за престъплението.

Върнаха се във всекидневната. Дейн размени поглед с полицаия, който разговаряше със съпруга. Офицерът дойде при тях.

— Събщи ли нещо? — попита Дейн.

Офицерът поклати глава.

— Не отговаря на почти никакви въпроси. Само името на жена си — Надин, а неговото е Виник. Ансел Виник. Живеят тук от двадесет и три години. Нищо друго не каза.

— Той ли се е обадил в полицията?

— Да.

— Добре. Ние ще поемем нещата.

Двамата с Трамел отидоха при господин Виник. Дейн се настани на канапето, а Трамел придърпа един стол и седна от другата страна на господин Виник.

— Господин Виник, аз съм детектив Холистър, а това е детектив Трамел. Искаме да поговорим с вас, да ви зададем някои въпроси.

Господин Виник не откъсваше очи от пода. Едрите му ръце висяха свободно от тапицираните облегалки.

— Добре — прие той с безжизнен глас.

— Вие ли открихте съпругата си?

Не отвърна; само продължи да се взира в пода. Трамел се намеси.

— Господин Виник, знам колко ви е трудно, но ни е нужна вашата помощ. Вие ли се обадохте в полицията?

Мъжът бавно поклати глава.

— Не съм звънял на никаква полиция. Набрах 911.

— По кое време се обадохте? — попита Дейн.

Времето на обаждането беше записано, а лъжците често се издават с дребните детайли. В момента Виник бе заподозрян просто защото бе съпруг на жертвата.

— Не знам — промълви Виник. Пое си дълбоко въздух и като че ли положи огромно усилие да се съсредоточи. — Седем и половина или там някъде, предполагам. — Разтърка лицето си с трепереща ръка. — Свършвам работа в седем. Обикновено с колата се прибирам за двадесет, двадесет и пет минути.

Дейн улови погледа на Трамел. Бяха видели достатъчно трупове, за да са наясно, че госпожа Виник е мъртва от няколко часа, а не от тридесетина минути. Съдебният лекар щеше да установи кога е настъпила смъртта. Ако тогава господин Виник е бил на работа и ако има свидетели, които да потвърдят, че са го видели, на полицията ще се наложи да потърси други заподозрени. Може тя да е имала приятел; може някой да е топил леглото на господин Виник, докато той е работил трета смяна.

— Къде работите?

Не последва отговор. Дейн опита отново:

— Господин Виник, къде работите?

Виник се размърда и назова името на местна транспортна компания.

— Често ли работите трета смяна?

— Да. Работя на дока, товаря и разтоварвам тировете. Повечето стоки пристигат нощем, за да бъдат разнесени през деня.

— По кое време тръгнахте за работа снощи?

— Както обикновено — към десет.

Най-после започнаха да получават конкретни отговори.

— Времето на пристигането отбелязва ли се с магнитна карта?

— Да.

— А вие кога минавате с картата си — щом пристигнете или изчаквате часа на смяната ви?

— Щом пристигна. Смяната започва в десет и половина. Имаме половин час да хапнем; свършваме в седем.

— Когато отивате да хапнете, пак ли минавате с картите си?

— Да.

Изглежда, нощните действия на господин Виник бяха доста точно отбелязани. Те, разбира се, щяха да проверят всяка негова дума — не представляваше никакъв проблем.

— Забелязахте ли нещо необичайно днес сутринта? — попита Дейн. — Имам предвид — преди да влезете в къщата.

— Не. Е, вратата беше заключена. Надин обикновено става, отключва я за мен и започва да приготвя закуската.

— Обикновено през главния вход ли влизате, или през задния?

— През задния.

— Какво видяхте, когато отворихте вратата?

Брадичката на господин Виник потрепери.

— Отначало нищо. Щорите бяха спуснати, а лампите не светеха. Беше тъмно. Реших, че Надин се е успала.

— Какво направихте тогава?

— Запалих осветлението в кухнята.

— И какво видяхте?

Господин Виник преглътна. Отвори уста, но не можа да заговори. Закри очите си с ръка.

— К-кръв... — успя той най-сетне. — Навсякъде... Само дето отначало ми заприлича на... кетчуп. Като видях как се е разпръскала навсякъде, се помислих, че е изпуснала бутилка кетчуп, която се е счупила. Изплаших се. Мина ми през ума да не се е порязала... лошо. Извиках я и хукнах към спалнята да я търся.

Спря; беше му невъзможно да продължи. Започна да трепери и не забеляза кога Дейн и Трамел се надигнаха и се отдалечиха, оставяйки го насаме с мъката и ужаса му.

Иван Шафър и неговият помощник пристигнаха с чантите си и потънаха в спалнята, за да спасяват оцелелите улики. Лейтенант Гордън Бонес пристигна буквално по петите им. Спря пред прага на спалнята; по изражението на лицето му пролича колко е шокиран.

— Лайняна работа — промърмори той.

— Имаме консенсус по въпроса — прошепна Трамел на Дейн и двамата се приближиха към лейтенанта.

Бонес не беше лош тип, нищо, че пристигна от Калифорния и понякога имаше доста чудати идеи относно работата им. Ръководеше си участъка честно и почтено, а според Дейн това бе доста добра препоръка; проявяваше толерантност към навиците и стила на подчинените му детективи.

— Какво разбрахте досега? — попита Бонес.

— Разполагаме с жена, нарязана на парчета и съпруг, който е бил на работа. Ще проверим алибито му, но нещо ми подсказва, че не ни е излъгал — отвърна Дейн.

Бонес въздъхна.

— Може да е имала приятел?

— Още не сме стигнали дотам.

— Добре. Да действваме бързо. Господи, вижте само стените!

Влязоха в спалнята и лейтенантът видимо пребледня.

— Каква лайняна работа — повтори той. — Това е дело на болен човек!

Дейн го погледна замислено и стомахът му се стегна. Тръпки на ужас преминаха по гърба му. На болен човек. Да, така изглеждаше. И изведнъж почувства как тревогата му нараства.

Клекна до Иван — високият слаб мъж старателно издирваше нишки от плат, косми или каквото и да е годно за анализиране, което да издаде тайните си.

— Открихте ли нещо?

— Няма да знам, преди да отида в лабораторията. — Иван се огледа. — Добре е да намерим пръстите. Под ноктите може да има кожа. Изпратих хора да ровят из боклукчийските кофи в квартала.

— Била ли е изнасилена?

— Не знам. Видимо няма сперма.

Ужасът у Дейн се засили. Привидно относително простото, макар и отвратително убийство, започваше да се усложнява. Вътрешното му чувство рядко го подвеждаше и той долавяше тревожни сигнали така силно, сякаш гърмеше цял оркестър.

Проследи кървавата диря до началото ѝ, в кухнята. Трамел се присъедини към него. Двамата застанаха в малкото, уютно помещение и се огледаха. Надин Виник очевидно е обичала да готви. Тук вещите

бяха по-модерни в сравнение с останалата част от къщата — имаше лъскави домакински уреди, широк кухненски плот и всевъзможни, излъскани до блясък, но очевидно продължително употребявани тенджери и тигани, накачени над печката и мивката. Масивна дъска за рязане на месо лежеше в единия край на плота, а над нея бяха подредени набор от ножове „Гинсу“ — един липсваше.

— Как се е вмъкнало копелето? — промърмори Дейн. — Някой даде ли си труда да погледне за насилствено нахълтване или просто всички са решили, че съпругът е виновникът?

Трамел бе работил достатъчно дълго с него, за да се досеща какво му се върти в главата.

— Да не би тази история да ти внушава някакво предчувствие?

— Да, и то лошо.

— Не допускаш ли да е имала приятел?

Дейн сви рамене.

— Може да е имала, може и да е нямала. Но ми направиха впечатление думите на лейтенанта — прилича на дело на болен човек. И точно така изглежда. А това ме кара истински да се безпокоя. Хайде да отидем да видим дали ще открием как се е вмъкнал.

Не им отне много време. Долният край на кепенеца на прозореца в спалнята за гости беше изрязан. Капакът си стоеше на място, но без да е закрепен с куката, а дръжката на прозореца беше отворена — не че щеше да затрудни дори някое решително десетгодишно дете.

— Ще отида да извикам Иван — обяви Трамел. — Може да намери отпечатък или влакно от дреха.

Дейн изпита още по-мрачно чувство. Нахлуването с взлом правеше ситуацията коренно различна — подсказваше, че е дело на непознат. Случаят не приличаше на обир, преминал в насилие, когато госпожа Виник е изненадала натрапника. Обикновен крадец вероятно би избягал, а дори и да я беше нападнал, щеше да е за кратко. А нападението върху госпожа Виник бе зло и същевременно продължително. *Болна работа.*

Върна се в кухнята. Тук ли е бил първоначалният сблъсък, или госпожа Виник е видяла натрапника и се е опитала да избяга през задната врата, но е стигнала едва до кухнята, преди той да я догони? Дейн се взря в кухненските уреди сякаш можеха да му отговорят. Веждите му леко се свъсиха; пристъпи към автоматичната кафеварка,

окачена за дъното на един кухненски шкаф, та да не заема място върху плота. Чайничето побираше около пет чаши. Докосна с пръсти стъклото. Беше студено. Машината имаше вграден автоматичен прекъсвач, който изключва подгриващото устройство след два часа. Чаша с кафе почти до ръба стоеше върху плота. Имаше вид на недокоснато, откакто е било сипано. Пъхна пръст в тъмната течност. Беше студена.

Измъкна чифт хирургически ръкавици от джоба и ги сложи. Започна да отваря вратите на шкафчетата — внимаваше да докосва само дървения ръб, без да се допира до металните дръжки. Зад втората вратичка откри кутия кафе без кофеин. Госпожа Виник е могла да го пие и късно вечер, без да се тревожи за съня си.

Направила си е кафе и е била тук, в кухнята. Току-що си е наляла първата чаша и е оставила чайничето върху подгриващото устройство. Вратата на всекидневната е зад гърба ѝ, вдясно. Дейн симулира наливането на чаша кафе, застанал на мястото, където тя е стояла. Ако се съди по чашата на плота, жената е стояла малко вляво от кафе машината. Именно тогава е видяла натрапника — когато е оставяла чайничето на мястото му. Тъмната лъскава повърхност на кафе машината беше като огледало зад стрелките на вградения часовник. Дейн приклепна, за да се сниши до приблизителния ръст на госпожа Виник. Отворената врата към всекидневната се отразяваше в повърхността на кафе машината.

Тя дори не бе вдигнала чашата с току-що налятото кафе. Видяла е отражението на натрапника и се е обърнала; в първия миг вероятно дори си е помислила, че съпругът ѝ се връща за нещо. Докато осъзнае грешката си, онзи вече е бил до нея.

Сигурно не е стояла гола в кухнята, макар от дългогодишната си практика като ченге Дейн да знаеше, че всичко е възможно. Просто отново се обади вътрешното му чувство. Но е била гола, когато убиецът е приключил с нея и вероятно гола, когато е започвал.

Не е изключено да е била изнасилена под заплахата на ножа и то тук, в кухнята. Липсата на видима сперма не означава нищо; след толкова много часове и след яростната битка, само медицинският преглед ще го установи точно. А и в много случаи изнасилвачите въобще не стигаха до оргазъм. Целта на изнасилването не е оргазъм.

След изнасилването е започнал да действа с ножа. Тя е била ужасена, но е таила някаква надежда той да си тръгне, когато свърши. Но той е започнал да я наранява с ножа и тя е разбрала намерението му да я убие. Тогава е намерила сили да се бори за живота си. Успяла е да избяга от него, а защо не и той да ѝ е позволил да се измъкне — като котка, която си играе с мишка; оставил я е да си помисли, че се е спасила и после лесно я е заловил. Колко пъти е повтарял тази болна игра, преди най-сетне да я заклеци между нощното шкафче и стената в спалнята?

С какво е била облечена? Да не би убиецът да е отнесъл дрехите ѝ със себе си като сувенир или трофей?

— Какво? — попита Трамел тихо, застанал на прага; тъмните му очи напрегнато наблюдаваха партньора му.

Дейн вдигна глава.

— Къде са дрехите ѝ? — обади се Дейн. — С какво е била облечена?

— Господин Виник може да знае. — Трамел изчезна, но се завърна след по-малко от минута. — Вече е била по нощница, когато е тръгвал за работа. Бяла нощница на малки сини шарки.

Започнаха да търсят липсващата дреха. Откриха я невероятно лесно. Трамел отвори сгъваемите врати към пералнята и сушилнята — нощницата стоеше спретнато поставена върху дрехите за пране в кошa върху сушилнята. По дрехата имаше кръв, но определено не бе подгизнала. Не, не е била облечена с нея, когато нападението с ножа е започнало. Вероятно е била захвърлена настрани на пода, а по-късно кръвта я е опръскала.

Дейн се загледа втренчено в дрехата.

— След като я е изнасилал и я е убил, копелето е поставило нощницата при дрехите за пране.

— Изнасилал ли? — попита Трамел.

— Готов съм да се обзаложа.

— Не съм пипал дръжката. Дано Иван успее да открие отпечатък. В спалнята за гости не открих нищо.

Вътрешното чувство на Дейн проговори отново; то му харесваше дори по-малко от предишните.

— Опасявам се, че никъде няма да открием никаква улика — заяви той мрачно.

3.

Не беше спомен.

Беше сигурна, защото през целия ден я бяха връхлитали истински спомени, плашеха я, обсебваха я и я оставяха вдървена и изтощена, когато се завръщаше към действителността.

Марли добре знаеше и най-дребните подробности на своя кошмар, познаваше ги така добре, както познава лицето си. Цял ден в съзнанието ѝ се явяваха нови, различни видения. Съвзе се от вцепенението си едва вчера следобед; не си спомняше много — само образа на забиващ се нож. Беше толкова изморена, че едва шаваше. Легна рано и спа дълбоко, без да сънува, почти до зазоряване. Тогава подробностите започнаха да изплуват.

Пристъпите на връхлитаци я спомени не ѝ даваха мира през целия ден. Едва се отърсваше от един — жив и ужасен — и в съзнанието ѝ изплуваше друг. Това никога не ѝ се бе случвало преди. Винаги е била в състояние да си припомни виденията, независимо колко потискащи и изтощаващи бяха. А тези непрекъснати *нападения* я оставяха смаяна и безпомощна от умора. На няколко пъти се изкушаваше да звънне на доктор Юъл и да сподели това ново, плашещо развитие, но нещо я възпираше.

Една жена е убита. Това е истинско. Господ да ѝ е на помощ, но знанията се бяха върнали. Този път обаче бе по-различно и тя нямаше представа какво да прави. Видението бе силно; никога преди не е било толкова силно. Но не разбираше коя е жертвата и къде се е случило. Досега все нещо ѝ подсказваше самоличността или местонахождението. Но не и този път. Чувстваше се дезориентирана. Мисълта ѝ се напрягаше, но не долавяше никакъв сигнал. Като стрелка на компас, която се върти в търсене на несъществуващ магнитен полюс.

В съзнанието си отново и отново виждаше как става убийството; всеки път изплуваха нови и нови подробности; сякаш вятър раздухва

пластовете мъгла. И както всеки път след поява на видение, се чувстваше изтощена до смърт, а това я изпълваше с нарастващ ужас.

Тя виждаше престъплението през *неговите* очи.

Неговото съзнание бе уловило нейното, менталната сила на *неговата* ярост се бе просмукала у нея и след шест години на блажена пустота я разтърси отново; тя пак притежаваше екстрасенсни възприятия. Не че се е стремил точно към нея; нищо подобно. Огромната маса ментална енергия е без посока; той не съзнава какво прави. Нормалните хора нямат представа за съществуването на индивиди като нея, на личности с толкова чувствително съзнание, че са способни да уловят електрическите импулси на мислите, да разчетат енергийните полета, съпътствали отдавна станали събития, дори да различат образуващите се схеми на неслучили се още неща. Не че този мъж с тотална липса на чувствителност бе нормален в общоприетия смисъл, но Марли отдавна бе разграничила тези неща за себе си: смяташе за нормални онези, които нямат умение да се докосват до скритото знание. А тя го притежаваше и до преди шест години то неизменно я открояваше от останалите. Тогава попадна в кошмар, който продължаваше да я преследва. Травматизирана, тази част на съзнанието ѝ се бе затворила. В продължение на шест години живя като нормален човек и се бе наслаждавала на усещането да си обикновен. Искаше да продължи да живее по този начин. През годините постепенно си разреши да повярва, че скритото знание никога няма да се върне. Оказа се, че е грешала. Вероятно съзнанието ѝ се нуждаеше от повече време, за да се излекува. Така или иначе виденията се бяха възвърнали, по-силни и по-изтощителни от преди.

И тя бе видяла събитията през очите на убиеца.

Една част от нея продължаваше да се надява... на какво? Че не е истина? Че всъщност тя се побърква? Действително ли предпочита да живее със заблудението, вместо да приеме новата поява на виденията и да си даде ясна сметка за края на обезопасения ѝ, нормален живот?

Прегледа неделния вестник, но не успя да се съсредоточи; спомените я връхлитаха прекалено често, силно. Не откри никакво съобщение за убийство, което да провокира реакциите ѝ. А може и да ѝ се явяваха, но тя да не ги различава. Представа нямаше. Дали пък не се бе случило някъде далеч, а по някакъв странен начин тя да е уловила менталните сигнали на убиеца? Ако жената е в друг град, да

речем в Тампа или Дейтона, във вестниците на Орландо няма да има съобщение. Марли така и никога няма да узнае самоличността на жертвата и къде е живяла.

Част от нея се проявяваше като страхливка. Тя *не желаше* да знае, не искаше да се върне към онзи начин на живот. Изгради нещо безопасно и солидно тук, в Орландо; нещо, което ще бъде разрушено, ако отново се ангажира. Предвиждаше точно какво ще се случи: недоверие, последвано от присмех. После, когато хората бъдат принудени да приемат фактите, ще станат подозрителни и ще се подплашат. Ще бъдат готови да използват дарбата ѝ, но не и да ѝ станат приятели. Ще я избягват; малчуганите дръзко ще надничат през прозорците ѝ, а после ще побягват и ще пищят, срещне ли погледите им. По-големите деца ще я наричат „вещицата“. Няма начин някой религиозен фанатик да не започне да мърмори за „работа на дявола“ и от време на време да организира протестни демонстрации пред дома ѝ. Не, ще бъде пълна глупачка, ако отново се замеси в това.

Не преставаше обаче да се чуди за жената. Изпитваше болезнена необходимост поне да узнае името ѝ. Умре ли някой, поне името му трябва да бъде известно като тънка връзка с безсмъртието: човекът е съществувал; човекът е бил на този свят. Без име той е като празно поле.

Затова сега, трепереца от умора, включи телевизора и замаяна зачака последните местни новини. Задряма на няколко пъти, но се разбуждаше.

— Вероятно нищо не е станало — промърмори тя на глас. — Просто способностите ми отслабват.

Странна утеха, но реална. Опасенията на всеки човек са различни — тя например предпочиташе да е луда, вместо права.

Телевизионният екран премигна, а говорещите глави подхванаха друга история и този път посветиха цяла минута на борбата срещу действащите в някакъв квартал банди, занимаващи се с наркотици. Марли премигна; изведнъж се ужаси, че визуалните образи ще я завладеят и ще блокират умствените ѝ възприятия — нали точно така ставаше преди, когато долавяше емоциите на хора, които наблюдава. Нищо не се случи. Съзнанието ѝ остана пусто. След минута се отпусна и въздъхна облекчено. Не долавяше у себе си никакво усещане за отчаяние или безпомощност. Малко се поразвесели; щом не възприема

тези образи и емоции както го правеше в миналото, не е изключено просто да полудява.

Продължи да гледа и отново ѝ се приспа. Почувства се предразположена да се поддаде на умората и леко задрема, въпреки че се насили да остане будна до края на новините.

НАДИН ВИНИК...

Марли се сепна, когато името изкънтя. Вътрешното ѝ напрежение се усили, щом говорителят произнесе името. Понечи да се надигне на дивана, без да си дава сметка, че, задремвайки, се е отпуснала. Сърцето ѝ биеше лудо и тя долови собственото си трескаво дишане, докато се взираше в екрана.

— Полицията в Орландо не разпространява никаква информация относно убийството с нож на госпожа Виник, тъй като случаят още се разследва.

На екрана се мерна снимка на жертвата. Надин Виник. Именно това беше жената от видението на Марли. Никога преди не бе чувала името, но имаше силното усещане, че я познава; прекалено силно усещане, за да не му обърне внимание. Самото име, чуто от телевизионния говорител, изкънтя в главата ѝ като звук на ловджийски рог.

Значи е истина. Всичко се бе случило.

Скритото знание се бе върнало.

И пак ще разбие живота ѝ, предприеме ли нещо.

В понеделник сутринта Дейн разглеждаше внимателно снимките от сцената на убийството — взираше се за кой ли път във всяка подробност и оставяше мисълта си да блуждае, с надеждата някой важен, все още незабелязан детайл, да излезе на фокус; нещо, което ще му даде насока. Не разполагаха с нищо, за което да се заловят, по дяволите; абсолютно с нищо. Съседка от другата страна на улицата бе чула лай на куче — така ѝ се струвало — някъде към единадесет часа, но почти веднага млъкнало и тя не му обърнала внимание; едва сега, при разпита, се сетила за него. Господин Виник определено е бил на работа. Помагал на колега да разтоварват камион и се знаеше точно какво е правил във всеки момент. Съдебният лекар не успя да посочи точното време на смъртта — при липса на свидетел било невъзможно,

а посоченият диапазон за жалост включваше и половината час, преди господин Виник да отиде на работа. Дейн продължаваше да вярва на вътрешното си чувство: Виник не е извършителят. По думите на колегите му господин Виник се е държал съвсем естествено, когато пристигнал на работа и дори се е шегувал. Човек трябва да е истинско чудовище — а господин Виник и за секунда не е оставял подобно впечатление — за да заколи съпругата си, да разчисти старателно, да се преоблече и да отиде на работа, както обикновено, без да прояви никакви признаци на нервност.

Нямаше и следи от сперма, независимо от заключенията на съдебния лекар за вагинални натъртвания, които подсказваха, че в госпожа Виник е било проникнато насилствено. Нямаше никакви нишки или косъмчета, които да не принадлежат на обитателите на къщата, като се изключат внесените от полицаите от участъка в Орландо. Не разполагаха с никакви косми, с никакви отпечатъци; не откриха и пръстите на Надин Виник.

— Не разполагаме абсолютно с нещо — промърмори той и бутна настрани снимките върху бюрото.

Трамел изсумтя в знак на съгласие. И двамата бяха уморени. Почти не бяха преставали да работят вече цели четиридесет и осем часа — от момента, когато за пръв път влязоха в къщата на семейство Виник. И с всяка отминаваща минута шансовете да открият убиеца на госпожа Виник намаляваха. Престъпленията или се разкриват бързо, или въобще не се разкриват.

— Виж описанието на боклука.

Той подаде листа на Дейн, който го изучи внимателно. Най-обичаен боклук: хранителни отпадъци, празни картонени кутии от мляко и овесени ядки, всевъзможни рекламни материали, които не представляваха никакъв интерес, найлонови пликчета от различни магазини наоколо, употребени филтри за кафе, използвани хартиени кърпички, списък от неща за пазаруване, телевизионната програма за миналата седмица, два надраскани набързо телефонни номера, празен чек на името на телефонната компания, няколко изразходвани флакона спрей, наръч вестници, събирани очевидно от седмица — явно семейство Виник не ги отделяше за рециклиране. Нищо не звучеше необичайно.

— Какви са телефонните номера? — попита той.

— Току-що позвъних и на двата. — Трамел се облегна на стола и изпъна краката си, обути в италиански обувки, върху бюрото. — Единият е за доставки на пица по домовете, другият — на кабелната им компания.

Дейн изсумтя. И той се облегна на стола и вдигна крака върху бюрото. Обикновени обувки до тези от „Гучи“. Какво от това, по дяволите? Той и Трамел се загледаха един в друг през четирите стъпала и двете бюра. Понякога най-добрите им идеи ги осеняваха точно в това положение.

— Доставката на пица означава в къщата да дойде непознат човек; кабелната компания може да изпрати техник да поправи нещо.

Тъмното източено лице на Трамел придоби замислено вид.

— Дори кабелната компания да е изпратила човек, не е било късно през нощта.

— И е малко вероятно госпожа Виник да си поръча пица по това време, за да яде сама. Анализът на съдържанието на стомаха й... — Дейн протегна ръка и заровичка сред разпръснатите по бюрото листа; накрая откри търсения. — Ето. Според доктора не е хапвала нищо през последните четири-пет часа. Никакви следи от пица. Значи пицата в боклука е от по-рано, поне от обяд. А може и да е от ден-два.

Независимо от богатия им житейски опит, никога не се бяха натъквали на доставчик на пица извършител на престъпление при такива обстоятелства.

— От господин Виник ще разберем кога точно са поръчали лицата.

— А кабелната компания ще ни каже дали е изпратила техник в дома на семейство Виник.

— Значи разполагаме с един, ако не и с двама непознати, които са се отбивали в къщата. Момчето за доставки на пица сигурно е стигнало едва до прага, но техникът може и да е влизал в къщата.

— Жените обичат да бърбят с майстори — отбеляза Дейн и очите му се присвиха, докато следваше тази нишка на разсъждения. — Не е изключено да го е помолила да не вдига шум, понеже съпругът й спи в момента в спалнята, тъй като работи трета смяна. Оня тип споделя, че и той някога е работил трета смяна и знае колко е тежко. Какво работи съпругът й? И тя му обяснява, дори му съобщава кога точно тръгва за работа и кога се връща. Защо да се безпокои? В края на краищата

кабелната компания не би наела ненадежден гражданин. Жените не се замислят, когато пускат майстор в дома си и са готови да му разкажат всичко за живота си, докато той си върши работата.

— Добре. — Трамел взе бележник и го подпря на коленете си. — Първо: ще уточним с господин Виник кога е била доставена пицата и сигурно ще получим описание на доставчика.

— Доставчика... Защо да не е била жена? Същото важи и за техника от кабелната компания.

— Прав си — поправи се Трамел. — Съществува такава вероятност. Ще вземем името от пицарията и ще тръгнем оттам. Второ — ще направим същото и с кабелната компания.

Дейн се почувства по-добре. Е, поне щяха да свършат нещо конкретно. Поне се движеха в посока, която би могла да доведе до някакъв резултат.

Телефонът му иззвъня. Търсеха го по вътрешната линия. Натисна бутона и вдигна слушалата.

— Холистър.

— Дейн — обади се лейтенант Бонес. — Елате с Трамел в кабинета ми.

— Веднага. — Затвори телефона. — Лейтенантът иска да ни види.

Трамел стана.

— Какво сме сгафили този път? — измърмори той.

Дейн сви рамене.

— Не се сещам за нищо.

Началникът им определено не приличаше на образа, създаден от киното — несговорчивият полицай, който същевременно умее да притеснява хората си. Е, и това се случваше. Просто не проявяваше винаги търпимост.

Кабинетът на лейтенанта бе отделен с два големи вътрешни прозореца. Видяха жена, седнала на стола пред началника им, с гръб към вратата.

— Коя е? — тихо попита Дейн, но Трамел само поклати глава.

Дейн почука по стъклото и лейтенант Бонес им направи знак да влязат.

— Влизайте и затворете вратата — нареди той.

Щом се озоваха вътре, той обяви:

— Марли Кийн, това са детективите Холистър и Трамел. Занимават се със случая Виник. Госпожица Кийн разполага с интересна информация.

Трамел седна встрани от бюрото на лейтенанта, по-далеч от госпожица Кийн. Дейн се облегна на стената от другата страна, така че да наблюдава лицето ѝ, но тя да не го вижда. Жената съвсем бегло погледна и двамата; не гледаше обаче и към лейтенанта, а сякаш бе обърнала взор към щорите, спуснати над външните прозорци.

В последвалата тишина тя като че ли събираше сили. Дейн я изучи с любопитство. Беше напрегната и той почти виждаше как мускулите ѝ се опъват. Излъчваше нещо интригуващо, нещо което не му позволяваше да свали очи от нея. Независимо от правилните ѝ черти, не беше красавица, но определено имаше приятна външност, макар очевидно да не предприемаше нищо, за да привлече вниманието върху себе си. Носеше ниски черни обувки, тясна черна пола до средата на прасеца и бяла блузи без ръкави. Хубавите ѝ, чисти на вид коси, бяха прибрани назад в стегнат френски кок. На около тридесет години, прецени автоматично тренираното му полицейско око. Както бе седнала, бе трудно да се прецени, но сигурно бе средна на ръст, ако не и по-ниска. Малко по-слаба отколкото той обичаше; някъде около петдесет и пет килограма. Той лично предпочиташе жените да са с повечко плът, а не кокалести.

Седеше със стиснати в скута ръце. Даде си сметка, че ги изучава: тънки, с нежни кости, без никакви бижута и съвсем открито издаваха напрежението ѝ, дори и да не го бе забелязал в стегнатата ѝ и вдървена стойка.

— Аз съм медиум — изрече тя направо.

Той едва се въздържа да не изсумти от възмущение. Погледът му се кръстоса с този на Трамел и двамата мигом си помислиха едно и също: *поредната странна калифорнийска идея на лейтенанта.*

— Миналия петък вечерта се прибирах с колата от късна прожекция — продължи тя равно и монотонно, без да променя ниския си дрезгав глас. Глас на пушач, мина му през ума, макар да бе готов да се обзаложи, че тя не пуши. Напрегнати хора като нея рядко си падат по лесни пороци. — Излязох от салона около единадесет и половина. Точно се отклоних от аутобана, когато започна да ми се явява видение

— някъде се извършваше убийство. Образите... бяха много завладяващи. Успях да отбия от пътя.

Направи пауза, сякаш не желаете да продължи и Дейн се загледа как стисна ръцете си — останаха съвсем без кръв. Тя си пое дълбоко въздух.

— Виждам го през неговите очи — заяви тя безизразно. — Той влиза през прозореца.

Дейн се напрегна и се съсредоточи в лицето ѝ. Не му бе нужно да поглежда Трамел, за да схване, че и неговото внимание се е изострило.

Тя продължи да разказва бавно, с равномерни паузи, което ѝ придаваше леко хипнотизиран вид. Широко отворените ѝ, нефокусирани очи сякаш гледаха навътре в нея.

— В стаята е тъмно. Той изчаква там тя да остане сама. Чува я как разговаря в кухнята със съпруга си. Съпругът излиза. Изчаква колата на съпруга да напусне алеята пред къщата, отваря вратата и започва да се приближава. Чувства се като ловец по дирята на животно. Но тя е лесна плячка. В кухнята е и си налива чаша кафе. Издърпва нож от комплекта, който е там и сякаш го чака. Тя го чува и се извъръща. „Ансел?“ — произнася тя, но после го вижда и отваря уста да изпищи. Той е прекалено близо. Поставя ръка върху устата ѝ и опира ножа в шията ѝ.

Марли Кийн спря да говори. Дейн не откъсваше очи от лицето ѝ. Сега бе бледо, забеляза той, като се изключат сочните ѝ устни. Усети как косъмчетата на тила му щръкват в отговор на злоещото сегашно време, което тя използва, като че ли убийството ставаше в момента.

— Продължавайте — насърчи я лейтенантът.

Мина известно време, преди тя да подхване разказа си отново; тонът ѝ стана още по-безизразен, сякаш по този начин се дистанцираше от думите си.

— Той я кара да си свали нощницата. Тя плаче и го умолява да не я наранява. Това му харесва. Той иска тя да го моли. Исква тя да си мисли, че всичко ще бъде наред, ако изпълнява желанията му. Така е по-забавно, но изведнъж тя си дава сметка...

Жената млъкна и остави изречението недовършено. След миг продължи:

— Той използва презерватив. Тя му е признателна за това. Дори му казва „Благодаря“. Той е внимателен, почти грижовен. Макар че

продължава да плаче, тя се поуспокоява, защото той не я наранява и тя смята, че ще си тръгне, когато приключи. Той е наясно какво си мисли глупавата кучка. Когато свършва, ѝ помага да стане на крака. Подава ѝ ръка. Навежда се и я целува по бузата. Тя стои пред него и в следващия миг усеща ножа. Първото порязване е преднамерено плитко, колкото да ѝ даде да разбере какво ще се случи и да има време да види паниката в очите ѝ. Първото порязване не бива да е дълбоко, за да не попречи на преследването. Тогава в цялата история няма да има никаква забава. Тя се паникьосва, започва да крещи и се опитва да побегне. Яростта му се отприщва. През цялото време той е потискал емоцията си, за да си играе с жената, да се наслади на страха и унижението ѝ, като ѝ е позволил да се надява, но сега е дошъл моментът да даде воля на чувствата си. Сега ще извърши онова, за което е дошъл. Именно това най-много му допада: пълния ужас, който съзира в очите ѝ, усещането за непобедимост. Може да направи с нея каквото си пожелае. Разполага с тотална власт над жертвата и се наслаждава на това. Той е нейното божество. Дали ще живее, или ще умре зависи от неговия избор, сега. *Неговото* решение. Но тя ще умре, разбира се, защото това му доставя най-голямо удоволствие. Тя се бори, но болката и загубата на кръв забавят движенията ѝ. Успява да стигне до спалнята и пада. Той е разочарован. Иска му се борбата да продължи. Ядосва се, че тя е толкова немощна. Навежда се да пререже гърлото ѝ, да сложи край, но кучката се нахвърля върху него. Преструвала се е. Удря го. Възнамерявал е да свърши набързо, но сега ще ѝ даде да разбере. Ще си получи урока, задето се опита да го измами. Яростта му е като огромен червен балон, който се уголемява и го изпълва. Нанася ѝ удар след удар, но накрая се уморява. Не, не е уморен. Прекалено е мощен, за да изпита умора. Отегчен е. Прекалено бързо свърши; тя си получи заслуженото. Тя не се оказа толкова забавна, колкото е очаквал.

Настъпи тишина. След няколко секунди Дейн си даде сметка, че тя е приключила. Продължаваше да седи вдървено на стола, а погледът ѝ не се отместваше от щорите на прозореца.

Лейтенант Бонес изглеждаше разочарован от липсата на реакция от страна на Дейн и Трамел.

— Е? — попита той нетърпеливо.

— Какво — е?

Дейн се оттласна леко от стената. У него бавно се бе надигнал гняв, докато слушаше монотонния, лишен от емоции рецитал, но това бе студен, контролиран гняв. Нямаше представа какви мотиви са довели тази жена тук, но едно нещо знаеше със сигурност и не му бе нужно да умее да чете чужди мисли, за да го установи: тя е била там. Може дори самата тя да е убила госпожа Виник, а може и да не е тя, но е била в къщата, когато се е случило. В най-лошия случай е съучастник и ако си въобразява, че ще цъфне тук с шибаната си история и ще привлече вниманието на медиите, не е попаднала на подходящия човек.

— Какво мислите? — рязко попита Бонес, раздразнен, че трябва да зададе въпроса.

Дейн сви рамене.

— Медиум ли? Стегни се, лейтенант. Това е най-лайнната лъжа, която някога съм чувал.

Марли Кийн се раздвижи и бавно разплете пръстите си сякаш движението я затруднява. Също така бавно извърна глава и за пръв път погледна Дейн. Независимо от ледения си гняв мускулите на стомаха му се свиха рязко. *Нищо чудно, че Бонес се бе увлякъл така.* Очите ѝ бяха дълбоко, тъмно, бездънно сини като океана; от типа очи, които един мъж поглежда и забравя за какво е говорил. Освен богатството на цвета им в тях имаше нещо екзотично — все едно бяха от друг свят. Изразът им обаче бе красноречив и Дейн ясно разбра, че не я е пленил с чара си.

Стоеше с лице към него и го претегляше — ще рече човек, че са съперници в Дивия запад и се готвят да стрелят един срещу друг. Изразът на лицето ѝ бе станал спокоен и странно отчужден.

— Казах ви какво се е случило — обяви тя с ясен, решителен тон. — За мен е без значение дали ще ми повярвате, или не.

— А би трябвало да има значение — отбеляза той с не по-малко решителен тон.

Тя не попита защо, въпреки паузата, която ѝ даваше тази възможност. Вместо това върху устните ѝ разцъфтя малка, лишена от веселие, усмивка.

— Давам си сметка, че току-що станах основният заподозрян — тихо каза тя. — Ще ви спестя малко време, както и на себе си, като ви

съобща, че адресът ми е „Хейзълуд“ номер 2411, а телефонният ми номер е 555–9909.

— Наясно сте с рутинните процедури — отбеляза той със саркастично възхищение. — Не съм изненадан. — Пристъпи към нея. Приблужи се дотолкова, че се наложи тя да вдигне глава, за да го погледне в очите. Достатъчно близо, за да долови някаква неизречена заплаха. — Или просто четете мислите ми, защото сте медиум? — Изговори последната дума тенденциозно обидно. — Вероятно ще ми кажете какво ще последва, освен ако не ви е нужна кристална топка, за да разберете какво си мисля.

— О, не е трудно да се прочетат мислите ви, пък и вие не сте особено оригинален. — Тя направи пауза и го дари със същата бегла усмивка. — Нямам намерение да напускам града.

Тя не отстъпи и мускулите на стомаха му отново се свиха. В първия момент му се стори безлична, като че ли се страхуваше да се направи по някакъв начин по-привлекателна, но видът на очите ѝ определено промени мнението му. На жената срещу него не ѝ липсваше самоувереност и тя ни най-малко не се страхуваше от него, макар да бе поне една глава по-висок от нея. Нещо друго привлече вниманието му. По дяволите, та той долавяше аромата ѝ: сладък, мек аромат, който нямаше нищо общо с парфюм, а ясно говореше за женска плът. Неволната му реакция го ядоса още повече.

— Имайте грижата да не напускате града. — Тонът му бе нисък и груб. — Има ли нещо друго, което да виждате в кристалната си топка и да желаете да ми го съобщите?

— Разбира се — измърка тя, но проблясването в сините ѝ очи му подсказа, че се е насадил. — Вървете по дяволите, детективе.

4.

— По дяволите, Холистър! — изръмжа Бонес. — Защо се държа като задник? Жената дойде тук да ни помогне, за бога. Каза ни страхотни неща...

— Глупости — никак не са страхотни! — прекъсна го Дейн, обзет вътрешно от гняв, макар сега поне половината да бе насочен срещу самия него. — Ако не го е извършила, най-малкото е била там по време на убийството. Или го е извършила, или е съучастничка и ни предизвиква да я заловим, като ни пробутва налудничавия си разказ на медиум.

— Знаеше неща, които никой освен, убиеца или убийците, не може да знае — отбеляза Трамел. — По дяволите, всички сме чували какви глупости говорят така наречените медиуми, когато описват така наречените си видения. „Виждам буквата «с» — изимитира той подигравателно. — Нещо свързано с буквата «с» е... И е мокро... Да, да. Определено имам усещане за мокро. Тялото е близо до вода“.

— Което свежда нещата до територията на целия шибан щат — завърши Дейн. — Тя не ни описваше видение на медиум. Тя говореше като очевидец на престъплението. Тази жена е била там, когато е станало и току-що оглави моя списък от заподозрени.

— Не е могла да го извърши — възрази Бонес, видимо разочарован.

— Сама — не — съгласи се Дейн. — Не е достатъчно силна.

— Определено трябва да проверим тази жена — отбеляза Трамел.

Лейтенантът въздъхна.

— Знаем, че смятате идеята за глупава, но медиуми наистина са помагали да се разрешат някои случаи, по които съм работил.

Дейн изсумтя.

— Според мен медиумите са си чисти психари.

— Добре, добре. — Бонес продължаваше да изглежда нещастен и им направи знак с ръка да си вървят. — Вижте какво ще откриете за

нея.

Трамел го следваше по петите докато вървяха към бюрата си.

— Какво, по дяволите, ти стана? — промърмори той зад гърба на Дейн.

— Какво? Нима искаш да кажеш, че трябваше да се престоря, че ѝ вярвам?

— Не. Искам да кажа, че така се надърви, че оная ти работа стърчеше като кол и беше застанал толкова близо, сякаш се готвеше да ѝ го забучиш в корема — срязва го Трамел.

Дейн се извърна и изгледа партньора си свирепо, но не му хрумна никакво оправдание. Представа нямаше какво се случи, но от мига, когато тя извърна тъмносините си очи към него, наистина силно се възбуди. Слабините още го боляха.

— Наистина нямам представа — призна той.

— Ако толкова ти се иска, партньоре, по-добре да си задоволен следващия път, когато си близо до нея. Или дамата е много веща при боравенето с нож, или дружи с някой, който е вещ. Не бих желал части от моето тяло да стърчат и така да привлекат вниманието ѝ.

— Престани да се тревожиш за сексуалния ми живот — посъветва го Дейн мрачно. — Трябва да открием всичко за Марли Кийн.

Никога досега не се бе ядосвала. Марли бе свикнала със смесицата от недоверие и присмех, но винаги бе изпитвала отчаяна необходимост да *накара* хората да ѝ повярват, да ги убеди, че е в състояние да помогне, че говори истината. Не изпитваше никаква подобна необходимост, когато ставаше въпрос за детектив Холистър. Хич не ѝ пукаше какво си мисли онзи неандерталец, ако се приеме, че е способен на подобна висша човешка дейност.

Дали имаше връзка с ожесточената ѝ принципна съпротива да се яви в участъка, понеже предвиждаше как това напълно ще разбърка грижливо изградения ѝ живот? Или просто се бе променила? Ала когато той така обидно демонстрира своята незаинтересованост, тя изпита гняв. Естествено, че нямаше да стои там и да го моли да ѝ повярва. И без това закъсняваше за работа, по дяволите, и макар да бе предупредила в службата, ѝ стана неприятно, че си даде толкова много

труд за нищо. Подложи се на изпитанието отново да разкаже какво е преживяла, а онзи снажен мерзавец го нарече глупости!

Пробиваше си път през натоварения трафик с резки движения и само с усилие на волята си наложи да се успокои, преди да предизвика катастрофа. И преди се бе сблъсквала с мерзавци. Многократно. Той не представляваше нещо ново за нея, ако изключим начина, по който я приближи и се опита да я спласи с едрата си физика. Цялата се напрегна, за да издържи погледа му, да изтърпи близкото му присъствие. Използва своята мъжественост като оръжие; съзнаваше, че всяка жена ще се почувства заплашена от непознат мъж, надвиснал така над нея, особено ако прилича на човек, издялан от дърво, който яде пирони за закуска. В рутинната игра на доброто и лошото ченге неговият вид автоматично му определяше ролята на лошото ченге. Никой, който проявява здрав разум, не би очаквал снизхождение или загриженост от този мъж.

Тя за малко да се паникьоса, когато той се приближи така близо. В съзнанието си продължаваше да усеща излъчваната от тялото му топлина, която изпълваше тясното пространство помежду им. Гневно се запита дали щеше да постъпи така, ако тя бе мъж. Инстинктите ѝ отговориха отрицателно. Това е тактика, която мъжете прилагат единствено спрямо жените: заплахата от докосване. Странно, че нещо така просто, може да е и толкова плашещо.

Потрепери. Нямахше да понесе, ако я бе докоснал. Щеше да се отдръпне като пълна страхливка.

Не стига, че закъсня, но се оказа и трудно да намери място за паркиране при банката, където работеше. Наложил се да обиколи квартала три пъти, преди някакъв клиент да освободи място, което тя зае, преди друг да се намъкне там. Остана в колата няколко минути, вдишваше дълбоко и се опитваше някак да се успокои. Загледа се в сградата на банката и изпита утеха от нейната солидност. Службата ѝ в счетоводството бе хубава, безопасна и безстрастна. Нарочно я избра, когато се премести тук. Цифрите не бомбардират мислите и чувствата ѝ, не изискват нищо от нея. Същността им никога не се променя; нулата винаги си е нула. От нея се изискваше само да ги подрежда в колони, да ги въвежда в компютъра и да следи кредитите и дебитите. Цифрите винаги са спретнати, а не те объркват като човешките същества.

Пък и се чувстваше добре да се издържа сама, въпреки че не се налагаше. Малката къща, която превърна в свой дом, бе купена за нея, когато тя реши, че иска да живее във Флорида — в противоположния край на страната от щата Вашингтон. При желание от нейна страна доктор Юъл щеше да уреди всеки месец да ѝ изпращат чек; тя обаче отказа. Предпочете да стъпи сама на краката си, без подкрепата на всички там системи на Асоциацията. Дори сега бе достатъчно просто да вдигне телефона и да заяви на доктор Юъл, че има нужда от помощ и той щеше да ѝ я осигури. Макар да не бе виновен — никой не носеше вина — доктор Юъл все още изпитваше угризения за онова, което се случи преди шест години.

Въздъхна. Плащаха ѝ на час. Всяка минута, която прекарваше тук, щеше да бъде отразена в заплащането. Решително изхвърли детектив Холистър от съзнанието си и излезе от колата.

— Е, кукло, откри ли нещо интересно?

Детектив Фредерика Браун — тук всички я наричаха само „Фреди“ — погали Дейн по главата, докато минаваше зад стола му. Високата, стройна, миловидна, невзрачна жена, обикновено бе весела и забавна, сякаш приканваше и другите да се усмихнат. По принцип е трудно за жена да е ченге, особено детектив, но Фреди добре се справяше. Беше щастливо омъжена за училищен треньор по футбол, изключително едър, с вид на човек, готов да разкъса всеки, разстроил и най-малко Фреди. Фреди имаше обичая да се отнася към останалите детективи като че ли са тийнейджъри от отбора на съпруга ѝ, с непринудена смесица от флирт и майчинска грижа.

Дейн я изгледа намръщено.

— Случаят трябваше да е твой. През уикенда ни се падаше почивка.

— Съжалявам — отвърна тя игриво и се усмихна за поздрав на Трамел, когато той вдигна поглед от телефона, чиято слушалка не се бе отделяла от ухото му почти цялата сутрин.

— Как е абсцесът? — попита Дейн.

— По-добре. Натъпкана съм с антибиотици и обезболяващи. Сега ще ми чистят канала.

— Лоша работа — отбеляза той с искрено съчувствие.

— Ще го преживея, но ще се наложи само Уорли да шофира, докато гълтам тези неща. — Уорли бе партньорът ѝ. — Може ли да ви помогнем с нещо? Да проверим някои предположения? Имаме си работа, разбира се, но чух, че гледката в събота сутринта сякаш е била извадена от филм на ужасите.

— Не беше красива.

Меко казано. Фреди го погали отново, този път по рамото, и се отдалечи, за да си гледа работата. Дейн също се съсредоточи в своята.

Детективската работа като цяло е отегчителна; свързана е с доста телефонни разговори, преглед на документи или разговори с хора лице в лице. Дейн посвети последните няколко часа на първите две занимания. Трамел обикновено се справяше с тази част от задълженията им по-добре от него, защото бе по-търпелив, но този път Дейн си наложи с мрачна решителност да я свърши сам. Трагедията с Надин Виник не биваше да се случва на никого, но наистина се вкисна, когато Марли Кийн само дето не му натри носа с онова, което знаеше.

— Докопа ли се вече до нещо? — попита Трамел с неприкрито раздражение, докато затваряше телефона. — Аз не открих нищо нито в пицарията, нито при кабелната компания. Цялата улица е имала проблем с кабела и поправката е извършена по линията на една пряка от дома на Виник. А пицата е била доставена от шестнадесетгодишно момиче. Самият господин Виник я е получил и платил. Нищо в тази посока.

— И при мен нищо — промърмори Дейн. — Засега.

Марли Кийн никога не е била арестувана, дори не е била глобявана за неправилно паркиране, доколкото успя да констатира. Не се остави това да го обезкуражи. Защо например „Марли Кийн“ да не е псевдоним? Тогава все някога ще попадне на необходимата му информация. Хората могат да бъдат засечени по номерата на социалните застраховки, по данъчните декларации, по редица начини. Знаеше къде работи и каква кола кара. Вече разпрати различни искания — най-напред списък на телефонните ѝ разговори. Когато свърши с нея, ще знае дори номера на сутиена ѝ.

Готов бе да се обзаложи, че още сега е в състояние да го определи. Най-вероятно С. Първоначално не допускаше чашката да е по-голяма от размер В, но монашеската бяла блуза го бе подвела. Едва после забеляза приятната закръгленост...

По дяволите! Трябва да престане да мисли за секс; поне по отношение на нея. Всеки път, когато си припомняше как тя разказа зловещата мрачна история, само дето не се задавяше от гняв. Надин Виник бе преживяла неописуем ад, преди да умре, а Марли Кийн, ако това бе истинското ѝ име, се опита да го превърне в представление. Няма да се изненада, ако местните медии се заинтересуват дали има истина в слуха, че полицията в Орландо работи с медиум, за да открие убиеца. Ако по независимо каква налудничавя причина Марли Кийн копнее за публичност, следващата ѝ стъпка ще бъде да уведоми лично медиите.

Наглостта ѝ го смая. Напълно отхвърляше бръщолевенето ѝ, че е медиум. Единственият начин да знае нещата, които разказа, е да е била там. Единствената причина да прояви дързостта да се появи пред тях, е сигурността ѝ, че няма никакви улики, които да я свържат с престъплението. Убийството е извършено изключително методично: от криминалната лаборатория не откриха дори косъмче, доказващо чуждо присъствие. Следователно го е направила заради тръпката да цъфне в полицията и да им изреди всички подробности, защото е наясно, че не са в състояние да я обвинят в нищо.

Не тя бе действала с ножа; за това бе почти сигурен. Значи истинският убиец е някой, когото познава, някой, с когото е близка. Може би брат, или гадже. Някой достатъчно близък, с когото да споделя жаждата за мъчения и убийство. Представи си я в леглото с копелето, което е разфасовало госпожа Виник и стомахът му се сви.

Беше допуснала грешка, присмехулно споделяйки видението си. Тя е нишката, която ще ги отведе до убиеца и той няма да се откаже, докато не стигне до края на този случай.

Изправи се и посегна за самото си.

— Хайде да вървим — подкани той Трамел.

— Някъде специално ли?

— Да поговорим със съседите на госпожица Кийн. Да разберем дали има гадже.

Нямаше. Съседите отляво, пенсионери от Охайо, бяха сигурни. Бил и Лу, както се представиха, описаха Марли като тиха, дружелюбна и неизменно услужлива, ставаше ли въпрос да се прибират вестника и

пощата им, когато отиваха на гости при дъщеря им в Масилон, както и да храни котката им. Не са много съседите, които проявяват толкова отзивчивост.

— Забелязали ли сте някой да влиза или излиза от къщата? Често ли има гости?

— Не съм забелязала такова нещо, но ние, разбира се, не седим по цял ден вторачени в къщата на Марли — отвърна Лу с възмущението, характерно за човек, който постъпва именно така. — Не, не съм забелязала някой да я посещава. А ти, Бил?

Бил се почеса по брадичката.

— Май не. Тя е почти идеалната съседка, ако мога така да се изразя. Винаги ни заговаря, когато се видим, а не си вири носа като някой. А и поддържа двора си чист.

Дейн се намръщи, записвайки нещо в тефтерчето, което всички полицаи неизменно носят.

— *Никакви* посетители? — натърти той. — Никога ли?

Лу и Бил се спогледаха безпомощно и поклатиха глава.

— Някакви роднини? Братя, сестри?

Ново поклащане на глава.

— Приятелки? — грубовато продължи той.

— Не — отвърна Лу сприхаво. — Никой. Дори се грижи сама за двора, вместо да наеме момче от квартала. Не съм виждала никого, с изключение на пощаджията.

Отново удариха на камък. Остана откровено озадачен. Погледна към Трамел и забеляза лекото намръщване — сигурен знак, че партньорът му е не по-малко объркан. Мъжете може и да са самотници, но това рядко важи за жените. Опита нов подход.

— Самата тя излиза ли често?

— Не — отвърна Лу. — Определено не. От време на време ходи на кино, мисля. Не ми се вярва да е извършила нещо нередно. Ха, когато преди две години Бил си счупи крака, тя му правеше компания винаги, ако се налагаше да изляза.

Погледна го враждебно. Дейн забеляза, че отношението ѝ е насочено единствено към него и не насочва грубостта си към Трамел.

Затвори тефтера.

— Благодаря ви за помощта.

Голяма помощ, няма що.

Съседите отдясно казаха горе-долу същото, макар жената да бе с протези на краката и не можеше да се очаква да знае особено за влизанията и излизанията от съседната къща. Но не — не е забелязвала някой да посещава Марли.

Върнаха се при колата, влязоха и мълчаливо се загледаха към къщата на „Хейзълуд“ 2411. Спретната, солидна къщурка, типична за строените през петдесетте години, въпреки освежаването с жълтеникава боя и оживена. Някои архитектурни елементи бяха боядисани в цветове, на които само жените и хомосексуалистите знаеха точните названия. Папрати и розови цветя, все в саксии, увиснали на кукички, красяха предната веранда. Е, какво откриха току-що? Че заподозрян №1 по поведение прилича по-скоро на монахиня.

— Нищо не открихме — отбеляза Трамел.

Дейн свъси вежди, но нямаше начин да го отрече. Чувстваше се раздразнен и ядосан, но и донякъде... облекчен. По дяволите, какво става с него? Изпитваше облекчение, въпреки перспективата разследването убийство да им създаде силно главоболие; не бяха открили нищо за основната следа, по която работеха в момента.

— Трябва да е била там — промърмори той. — Знаеше прекалено много подробности.

Трамел сви рамене.

— Има и друга вероятност.

— Каква?

— Наистина да е медиум — подхвърли той.

— Не ме занимавай с това, ако обичаш.

— Тогава ми го обясни по друг начин. Аз самият не съм в състояние. Мислех по въпроса и нищо, което открихме във връзка с нея, дори не загатва, че може да е замесена. Колкото и странно да звучи, вероятно наистина е медиум.

— Да. И вероятно извънземни ще кацнат на моравата пред Белия дом.

— Погледни нещата такива каквито са, друже. Съседката е от онези, дето се лепва за прозореца всеки път, щом кола за доставка на пица мине по улицата. Ако Марли Кийн е излизала или някой я е посещавал, можеш да се обзаложиш, че това нямаше да остане незабелязано.

— Още не сме проверили приятелите ѝ от службата, онези с които обядва.

— Добре. Дръж ме в течение, ако попаднеш на нещо. Аз самият разбирам кога съм стигнал до задънена улица.

5.

Забеляза го веднага, щом излезе от банката. Беше сам в колата; просто седеше и я наблюдаваше. Късното следобедно слънце се отразяваше в предното стъкло и ѝ пречеше ясно да различи лицето му, но знаеше, че е той. Детектив Холистър. Разпозна само широките тежки рамене и формата на главата му, но някакво примитивно чувство за самосъхранение, едно изостряне на сетивата, подсказващи опасност, ѝ помогнаха да го види.

Той не излезе от колата, не я извика. Просто я наблюдаваше.

Марли отиде при колата си, решително отказвайки да реагира на присъствието му. Напусна паркинга и той я последва.

Остана плътно прилепен към задницата на автомобила ѝ, докато тя си пробиваше път през нормално натоварения следобеден трафик. Ако има намерение да я притесни с тази детинска игра, щеше да остане изненадан; нервите ѝ бяха изпитани при обстоятелства, далеч по-страшни от сегашните, и въпреки това тя оцеля.

Имаше си куп работа; щеше да я свърши през уикенда, ако кошмарното видение не я бе завладяло така силно. Няма да допусне неговото присъствие да ѝ попречи. Щом иска да види какво прави след работа, очаква го лудо вълнение, няма що. Спря пред химическото чистене, остави някои дрехи и прибора други. Следващата спирка беше библиотеката, където върна две книги. После се отби в кварталния супермаркет. Навсякъде той паркираше колкото е възможно по-близо до нея, а на два пъти — направо до нея и я изчакваше да се върне. Когато излезе от супермаркета, той се загледа как бута количката с четирите торби продукти към задната част на колата си. Облегна крак върху количката, за да не се плъзне назад, и отвори багажника.

Той излезе от колата и застана до нея преди звукът от затръшването на вратата да я предупреди. Главата ѝ се стрелна нагоре — той беше там: едър и навъсен като гръмотевична буря. Очите му бяха скрити зад чифт доста тъмни слънчеви очила. Слънчевите очила винаги я караха да се чувства малко неспокойно. Както и миналия път

физическото му присъствие ѝ подейства като удар. С усилие се въздържа да не отстъпи назад.

— Какво искаш? — попита тя с хладен, равен тон.

Той посегна към едната торба и без никакво усилие я прехвърли от количката в багажника.

— Просто помагам с продуктите.

— Цял живот съм се оправяла без теб, детективе, ще се справя и сега.

— Не ми представлява никакъв проблем. — Дари я с усмивка, в която не се долавяше нито насмешка, нито подигравка. Сложи и другите три торби до първата в багажника. — Не си давай труда да ми благодариш.

Марли сви рамене:

— Добре.

Обърна се, отключи вратата и се настани зад волана. Мястото за паркиране пред нея беше празно, тъй че не ѝ се наложи да даде на заден ход. Измъкна се напред и го остави той да върне количката или да прави с нея каквото иска. Нямаше настроение да показва благородство. Чувстваше се уморена, депресирана и ядосана. И което е още по-лошо — изплашена. Не от детектив Холистър, колкото и неприятен да беше той. Страховете ѝ имаха много по-дълбоки корени.

Страхуваше се от чудовището, насякло Надин Виник.

И се страхуваше от себе си.

При втория светофар след паркинга на супермаркета той отново се намираще точно зад нея. Този тип наистина притежаваше талант да се оправя в движението.

Видът на къщата ѝ не ѝ изглеждаше така привлекателно, както обикновено. Изпълваше я зловеща увереност, че съвсем скоро в убежището ѝ ще нахълта едър, мрачен мъж, който определено не я одобри още в първия миг, когато я видя. Бе привикнала да я посрещат скептично, но не и с явно неодобрение; неговото отношение я обиждаше до известна степен, макар да се изненада от себе си, че изпитва подобно чувство. Детектив Холистър не ѝ е никакъв, следователно просто човешката природа пробужда желанието ѝ другите да мислят добри неща за нея.

Точно както очакваше, той се вмъкна в алеята ѝ, преди да е загасила мотора. Той слезе, свали очилата и ги натика в джоба на

ризата. Каквото и неспокойствие да ѝ внушаваха слънчевите очила, изведнъж ѝ се прииска да не ги беше свалил, защото зелените му лешникови очи, уловили последните лъчи на залязващото слънце, бяха решителни и плашещо напрегнати.

— Сега пък какво? — попита тя. — Или би целия този път, за да ми помогнеш да внеса продуктите?

— Каза, че и сама ще се справиш — припомни ѝ той. — Но си помислих, че може да си поговорим.

Някой се появи на прага на съседите. Тя вдигна глава и забеляза съседката Лу — стоеше на верандата и гледаше любопитно към тях. Марли ѝ махна и поздрави. Застаналият до нея детектив Холистър също махна.

— Радвам се да ви видя отново — провикна се той.

Марли успя да овладее гнева си. Вече е разпитал съседите ѝ, естествено, не очакваше да постъпи по друг начин. Същата сутрин даде ясно да се разбере, че е изпълнен с подозрения към нея.

Независимо от думите му, когато тя отвори багажника, той взе и четирите торби — по две във всяка ръка.

— След теб — подкани той любезно.

Тя сви рамене. Щом иска да носи продуктите ѝ, не вижда защо да възразява. Отключи входната врата и я задържа отворена, за да мине и той, после го последва и му посочи пътя към задната част — в кухнята той остави торбите върху масата.

— Благодаря — обади се тя.

— Защо ми благодариш сега, след като не го стори преди?

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Каза ми да не го правя. — Започна да прибира продуктите. — Какво се върти в главата ти, детективе?

— Убийство.

Обстоятелствата около смъртта на Надин Виник не допускаха насмешливо отношение. Изражението на лицето ѝ се напрегна и тя сподели простичко:

— И в моята.

Широко отворените ѝ очи гледаха тревожно.

Той се облегна на шкафа; наблюдаваше я замислено как се движи из кухнята: ту се навеждаше да прибере едно нещо тук, ту се

протягаше да постави друго на най-горната полица. Напрегнатото ѝ изражение не му убягна.

Огледа се. Кухненското помещение му харесваше, което бе доста обезпокоително; както и да си бе представял вътрешността на дома ѝ, то определено не бе по този успокояващ уютен начин. Собствената му кухня бе оборудвана само с най-необходимото; тази на Трамел — пълна с уреди, последна дума на техниката, и изглеждаше заплашително. Кухнята на Марли Кийн действаше успокояващо. Най-различни подправки растяха в малки саксии върху перваза на прозореца над мивката и придаваха на въздуха свеж аромат. Матово бялата теракота под краката му бе изпъстрена с мотиви в нежно синьо и зелено. Отворените кепенци по прозорците бяха боядисани в същия мек син нюанс. Над масата висеше бял вентилатор.

— Откри ли нещо интересно за мен днес? — попита тя, застанала гърбом към него, докато прибираше няколко консерви в шкафа.

Той не отвърна; продължи да я изучава замислено. Нямаше намерение да я държи в течение нито на откритията си, нито на неуспеха си.

— Нека аз да ти кажа — предложи тя благо. — Днес си установил, че никога не съм била арестувана, дори не съм глобявана за неправилно паркиране и доколкото знаят съседите ми, не излизам с някого, нито каня гости. Плащам си редовно сметките, не използвам кредитни карти и не съм закъснявала с връщането на книгите в библиотеката, макар че щеше да ми се случи, ако не се бях отбила там днес.

— Защо не ми разкажеш отново за петък вечерта — предложи той.

Тонът му бе остър. Тя свършено точно описа деня си, а това никак не му харесваше. Гневът, който го тресе от сутринта, бе под контрол, но на ръба да го изпусне. Тази жена определено го дразни.

Видя как раменете ѝ се стегнаха.

— Коя част точно не разбра?

— Просто искам да чуя историята. Задоволи този мой каприз. Започни от началото.

Тя се обърна с лице към него — беше така бледа, както и сутринта, когато разказа историята за първи път. Ръцете ѝ, забеляза

той, бяха стиснати в юмруци и притиснати към тялото.

— Притеснява ли те да говориш за това? — попита той хладно.

Надяваше се да е така. Ако съвестта ѝ я мъчи, може и да признае всичко. И преди се е случвало, макар че извършителят обикновено си признава всичко от чиста глупост или от перверзна представа за гордост.

— Разбира се. Теб не те ли притеснява да го слушаш?

— Да го видя се оказа много по-лошо.

— Знам — промърмори тя и за миг бдителният израз в очите ѝ изчезна.

В тъмните ѝ сини дълбоки очи имаше болка, гняв, но преди всичко съзря безутешност, която направо го удари в гърдите.

Наложи се да свие в юмруци собствените си ръце, за да се въздържи да не се протегне, за да я подкрепи. Изведнъж тя стана така крехка, готова всеки момент да припадне. А вероятно е просто дяволски добра актриса, мрачно си наложи да помисли той и изтласка настране нежеланата и нехарактерна загриженост към заподозрян.

— Разкажи ми за петък вечер — повтори той. — Какво каза, чий правила?

— Отидох на кино. Прожекцията от девет часа.

— Къде?

Съобщи му името на Кинокомплекса.

— Кой филм гледа?

И това му съобщи, а после добави:

— Почакай... Сигурно още пазя билета. Обикновено го слагам в джоба. Не съм прала от тогава, трябва да е още там.

Бързо излезе от помещението; той не я последва, но внимателно се вслушваше и следеше движението ѝ из къщата да не би да се измъкне, без той да разбере, ако такова е било намерението ѝ. Бе блокирал, разбира се, колата ѝ на алеята със своята, а и не му се вярваше да направи опит да избяга. Защо да го прави, когато е така уверена, че не разполагат с никакви улики против нея? И, да я вземат дяволите, е напълно права.

Върна се след минута и му подаде билета — пускайки листчето в ръката му, внимаваше да не го докосне. После бързо отстъпи няколко крачки; устните му се свиха в гримаса, когато забеляза движението. Едва ли можеше да покаже по-ясно колко ѝ е неприятно да е близо до

него. Погледна билета в ръката си. Беше обработен от компютър: името на филма, датата и часа. Доказваше, че е купила билет; не доказваше, че е гледала филма. Самият той не го бе гледал, затова не можеше да ѝ зададе уместни въпроси за него.

— По кое време напусна киното?

— Когато филмът свърши. Около единадесет и половина.

Марли стоеше напрегнато до масата.

— На път за вкъщи по кой път мина?

Каза му, дори спомена кои отбивки е използвала.

— И къде беше, когато ти се яви това така наречено видение?

Стисна устни, но запази самообладание и гласът ѝ не трепна:

— Както казах днес сутринта, точно се бях отклонила от аутобана. Виденията винаги са много... изцеждащи, затова отбих встрани.

— Изцеждащи? В какъв смисъл?

— Загубих съзнание — обяви тя безизразно.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Загубила си съзнание? — повтори той, а в тона му прозвуча такова недоверие, че дланите я засърбяха да го зашлеви. — Искаш да кажеш, че си припаднала от стреса?

— Не точно.

— А какво *точно*?

Тя сви безпомощно рамене.

— Виденията ме обсебват. Не виждам нищо друго; не чувам нищо; не възприемам нищо.

— Разбирам. Значи си останала седнала в колата си, докато видението премине, а после спокойно си продължила към вкъщи и си легнала да спиш. Ако си толкова сигурна, че си медиум, госпожице Кийн, защо изчака цели два дни, преди да съобщиш в полицията? Защо не се обади веднага? Вероятно бихме успели да заловим този тип още докато е в квартала, или дори в къщата, ако беше позвънила.

Лицето на Марли загуби всякакъв цвят след камшичните удари на този дълбок, насмешлив глас. Нямаше начин да обясни какво е станало преди шест години, как някои от подробностите я бяха объркали и тя не бе сигурна дали преживява наново своите спомени, или си е възвърнала знанието. Не можеше току-така да се разкрие пред този мъж, да се разголи като му обясни каква е психиката ѝ, като му

позволи да види всичките ѝ страхове, да научи всичките ѝ уязвими места. Вместо това се съсредоточи върху единственото нещо, което той каза и тя можеше да опровергае.

— Не-е-е... — заекна тя и възненавидя потреперването на гласа си. Пое си дълбок дъх, за да прогони тази проява на слабост. — Не подкарах спокойно към вкъщи. Патрулиращ полицаи забелязал колата ми и спря, за да провери дали няма някакъв проблем. Не си спомнях нищо, освен видението, както бях отбила от пътя, и едва когато той потропа на стъклото, се отърсих от него. Чувствах се разтърсена и му казах, че съм епилептичка, че съм имала лек пристъп. Той прояви известно подозрение и ме накара да изляза от колата, но накрая ме пусна и дори ме съпроводи до вкъщи, за да е сигурен, че ще се прибера невредима.

Дейн не се помръдна от шкафа, на който се бе облегал, но цялото му снажно тяло говореше, че вниманието му е силно изострено.

— По кое време стана това?

— Представа нямам.

— Прецени. Напуснала си киното около единадесет и половина. По кое време започна видението?

— Единадесет и четиридесет, единадесет и четиридесет и пет. Не съм сигурна.

— А по кое време се прибра? Колко дълго трая видението?

— Не знам! — извика тя и се извърна от него. — Едва се прибрах вкъщи. След това припаднах и се събудих едва късно в събота следобед.

Дейн се загледа в напрегнатите мускули на гърба ѝ. Трепереше; слабо, но видимо се тресеше. Трябваше да е доволен, че я е разтърсил, а вместо това изпита налудничавото желание да я утеши.

— Ще се обадя пак — заяви той внезапно и излезе, преди да се поддаде на желанието си.

По дяволите, какво притежава тя? Съвсем ясно усещаше тежестта в слабините си и знаеше, че ако тя го бе погледнала, нямаше начин да не забележи. Слава богу, че тя явно искаше да гледа навсякъде другаде, но не и към него. Беше чувал за ченгета, които се възбуждат при възникнала опасност, но определено не бе от тях. Какво, по дяволите, ставаше с него?

Докато влизаше в колата, си призна, че изобщо не биваше да идва насам; не и без Трамел. Е, наистина казаха, че са приключили работния ден, но той не спря. Изчака я на паркинга пред банката, после я последва в дома ѝ. Глупава постъпка. Ами ако се обади на лейтенанта да се оплаче, че я тормози? Лейтенантът им разреши да направят проучвания за нея, но Дейн знаеше, че днес следобед злоупотреби с правата си.

Но тя поне му даде нещо интересно за проверка. Ако патрулиращ полицай е спрял да провери подозрително превозно средство, нямаше да е трудно да се докаже. Разполага с мястото и датата, а знаеше и приблизително часа — по време на трета смяна. Съвсем лесна задача.

Върна се в участъка и започна да звъни по телефона. Отне му час да се добере до името на въпросния полицай. Джим Юан, ветеран, от шест години обикаля улиците. Позвъни в дома на офицер Юан, но никой не се обади.

Изчака още час — звъня на Юан четири пъти — но без никакъв резултат. Погледна часовника: приближаваше осем; беше гладен. Помисли си да стане рано сутринта и да хване офицер Юан, преди да е свършила смяната му, но никак не го биваше да чака, когато желае нещо. Е, какво, по дяволите! Юан ще се яви на работа след по-малко от три часа. Дейн реши да си вземе нещо за хапване, а после да се върне и да говори с полицая още тази вечер. Каквото и да открие, разполага с цялата нощ, за да го премисли.

Отскочи с колата до вкъщи, направи си няколко сандвича, провери записите на телефонния секретар, докато дъвчеше и се запознаваше с резултатите от новия бейзболен сезон. Все още беше ядосан на „Сан Франциско Джайънтс“ и искаше всеки друг, но не те да победят.

Бейзболът не успя да задържи вниманието му; мислите му постоянно се връщаха към Марли Кийн, към дълбоките ѝ очи, в които имаше повече сенки, отколкото в гробище. Какъвто и сценарий да разиграваше, очевидно не се чувстваше напълно уверена в него; ставаше видимо неспокойна всеки път, щом заговаряше за петък вечер. Дори актриса, носителка на „Оскар“ не би се докарала да пребледнее като тебешир, както се случи с Марли днес следобед.

Спомни си как крехкото ѝ тяло потреперваше и у него отново се надигна желанието да я обгърне, да я притисне към себе си и да я

увери, че всичко ще бъде наред. От къде се взимаше тази дяволска потребност да я защитава? Приемаше естествения си мъжки инстинкт да се грижи за жена; беше по-едър и силен — защо да не застане между една жена и всяка опасност, която я застрашава? Защо да не я пази, когато се изкачва или слиза по стълби, винаги готов да я прихване, ако онези коварни високи токчета, които жените постоянно носят, я препънат? Защо да не свърши някоя по-тежка работа вместо нея, ако графикът му в службата позволява? Когато самият той патрулираше по улиците и разследваше улични произшествия, винаги първо проверяваше дали някоя жена или дете не са пострадали и го правеше без дори да се замисли. Но, да го вземат дяволите, неговата потребност да защитава никога не се е проявявала по отношение на някой, заподозрян в убийство.

Той е ченге; тя е заподозряна. Не може да си позволи да я докосне по никакъв начин, освен както го изисква служебното му положение. Да я гушне в прегръдките си, не бе включено в този списък.

Но искаше да го стори. По дяволите, как само му се искаше! Искаше да отпусне глава върху рамото му, да я погали по бузата, по шията, после да спусне ръка по-надолу, за да изучи гърдите ѝ, извивката на корема, меката плът между бедрата ѝ.

Изправи се рязко на крака и се наруга. За пръв път я видя тази сутрин, а оттогава не престава да мисли за нея. Добрата стара физическа химия напълно го заслепяваше в този случай.

Погледна колко е часът. Девет и петнадесет. Е, защо да не отиде направо в участъка и там да изчака офицер Юан? Най-малкото обичайната шибана рутина, в която щеше да попадне, ще му попречи да мисли за Марли толкова много. Закрачи напред-назад, после взе ключовете за колата и пристъпи към изпълнение на плана.

Точно както се бе надявал, офицер Юан се яви по-рано на работа — доста патрулиращи полицаи го правеха, за да имат достатъчно време да се преоблекат, да си изпият кафето и да се настроят за дежурството, преди началото на смяната. Джим Юан бе среден почти във всяко отношение: по ръст, по тегло, на вид. Очите му обаче бяха бдителни и цинични като на ченге; като на човек, свикнал да вижда какво ли не и да очаква всичко.

Спомняше си инцидента от петък вечер съвсем ясно.

— Малко да ти настръхне кожата — сподели той, докато разказваше. — Тя просто седеше там като статуя. Очите ѝ бяха отворени и невиждащи. Отначало си помислих, че е взела наркотик. Запалих фенерчето, но не видях нищо подозрително в колата ѝ, а и виждах че диша. Почуках по стъклото с фенера, но ѝ бе нужно известно време, за да дойде на себе си.

Дейн се почувства неловко — чак тръпки пробягаха по гърба му.

— Дали не е била припаднала?

Офицер Юан сви рамене.

— Единствените хора, които съм виждал с такъв поглед, са били или наркомани, или откачалки. При припадък очите са затворени.

— И какво стана после?

— Ами тя изглеждаше напълно объркана, а и отначало изглеждаше доста уплашена. Трудно ѝ бе да се движи, сякаш се съвземаше след упойка. Но все пак успя да смъкне стъклото, каза, че е епилептичка и вероятно е имала слаб пристъп. Помолих я да слезе от колата; тя се подчини. Цялата трепереше. Не надуших никакъв алкохол и не ми приличаше на дрогирана. Вече бях проверил номера на колата и понеже не открих нищо нередно, нямаше причини да я задържа. Както казах — беше доста разтърсена, та затова я придружих до дома ѝ, за да съм сигурен, че ще се справи.

— По кое време стана това? — попита Дейн.

— Ами, чакай да видим... Ще проверя в доклада си за онази вечер, за да кажа точния час, ако е необходимо, но струва ми малко след полунощ... Някъде към дванадесет и петнадесет.

— Благодаря. Страшно ми помогна — увери го Дейн.

— Няма нищо.

Прибра се вкъщи с колата; премисляше всичко чуто от офицер Юан. Кратката им среща му даде доста информация.

Като начало — Марли Кийн се е намирала много далеч от къщата на семейство Виник по времето, когато горе-долу госпожа Виник е била убита.

Впечатленията на офицер Юан до голяма степен потвърждаваха думите на Марли за това, как „виденията“ ѝ влияят.

И така — с какво разполага сега? Следвайки логиката, повече не можеше да я смята за заподозряна и нещо в него изпита облекчение. Тя не е била на местопрестъплението, разполагаше с алиби. Нищо не я

свързваше с убийството... освен собствените ѝ думи. Беше *видяла* извършването на убийството. Нямахте друго обяснение. Но как точно?

Тя знаеше нещо, нещо, което не му е казала. Нещо, което предизвиква появата на онези сенки в очите ѝ. Възнамеряваше да открие какво не му казва тя, как точно е свързана с убийството. Алтернативата да е наистина медиум никак не му изглежда вероятна. Поне не засега. Може би никога, но... поне не засега.

6.

Усещаше как гневът у него се надига, докато жената се отдалечаваше; положи усилия да го контролира, както контролиреше всичко. Не беше моментът да покаже изблика си; нямаше да е подходящо. Всичко с времето си. Погледна надолу към формуляра за оплакване, попълнен от жената и се усмихна, докато четеше името ѝ: Жаклин Шийте, „Кипарисови тераси“ номер 3311. Гаранцията за възмездие го изпълни с известно спокойствие. После, извърщайки се така, че да прикрие от погледа на Анет действията си, пхна формуляра за оплакване в джоба, за да го изхвърли по-късно. Само глупак би го оставил да се подмята наоколо и да даде възможност на някого да го види и да се сети, а Карол Джейнс не се смяташе за глупак. Всъщност — точно обратното. Гордееше се, че внимателно обмисля всяка подробност.

— Представа нямам как оставате така спокоен, когато хората ви говорят по този начин, господин Джейнс — отбеляза Анет зад гърба му. — На мен ми идеше да я ударя по лицето.

Изражението му бе свършено спокойно.

— О, някой ден ще си получи заслуженото — отвърна той. Харесваше Анет; тя се сблъскваше със същите неща и винаги проявяваше съчувствие, когато някой му създаваше проблеми. Повечето хора бяха приемливо любезни, но винаги се срещаха и онези малко на брой, на които трябваше да се даде урок. Анет обаче бе неизменно любезна, наричаше го „господине“. Оценяваше нейното поведение. Тя бе симпатично дребно същество, нисичко, тъмно и обикновено, но като цяло дружелюбна. Не го дразнеше с глупави превземки и дребнавости, както правеха толкова други жени.

Карол Джейнс имаше изправената стойка на военен. Често си бе мислил, че е напълно подходящ за военна кариера — като офицер, естествено. Щеше да е начело на класа си във всяка академия, ако имаше възможност да постъпи. За жалост не разполагаше с необходимите връзки, за да влезе в която и да е от военните академии,

а връзки определено бяха необходими; който ги нямаше, не го приемаха. Така по-горните класи държат редиците си затворени. Да влезе в академия като редник или сержант бе немислимо. Отхвърли и военните училища, защото не можеха да се мерят с академиите. Вместо бляскава военна кариера, каквато му се полагаше, попадна на тази унизителна работа да приема оплаквания от клиентите в тежкарски универсален магазин, но това не означава, че ще допусне личният му стандарт да спадне.

Беше висок един и седемдесет и пет, но изправената му стойка често лъжеше хората да го смятат за по-едър. И като цяло го възприемаха като привлекателен мъж, смяташе той: в добра форма, благодарение на двукратните седмични посещения в гимнастическия салон; гъсти, къдрави руси коси; правилни черти. Обичаше да се облича добре и винаги ходеше спретнат. Внимателното изпипване на детайлите обозначава разликата между успеха и провала. Никога не го забравяше.

Чудеше се какво ли би казала Анет, ако открие каква мощ прикрива, как я държи под пълен контрол, докато не настъпи моментът да я отприщи. Но никой не го подозираше — най-малко Анет. Да излъже всички така умело го изпълваше с огромно задоволство; ченгетата бяха толкова тъпи, толкова недосетливи!

Прояви достатъчно търпение да изчака Анет да вземе следобедната си почивка, преди да провери в компютъра дали Жаклин Шийте разполага с кредит в магазина. За негова радост се оказа, че има. Винаги е несравнимо по-лесно, когато получаваше този първоначален достъп до информацията. Не се интересуваше от платежоспособността ѝ обаче. Информацията за искания кредит от всеки клиент стоеше в началото на файла и включваше името на съпруга и работата му. Жаклин Шийте беше разведена.

Той цъкна с език. Колко жалко, че не е успяла да задържи връзката си.

Разбира се, това не означава, че живее сама. Не е изключено да има деца или да живее с гадже или съквартирантка лесбийка. Или да съжителства с майка си. Всеки от тези сценарии би направил задачата му по-трудна, но в никакъв случай невъзможна. Почти се надяваше да се яви подобно усложнение, понеже би поставило на по-голямо изпитание нервите и интелигентността му. Беше необичайно да

направи правонарушение така скоро след предишното. Проявяваше известно любопитство дали няма да е по-нащрек, като атлет, повишил натоварването на тренировките си, или ще се окаже върно обратното. Надяваше се да е по-силен и по-бърз, с по-бистър ум, а усещането за мощ да е по-осезаемо.

Когато напусна работа, вече усещаше обзелото го нетърпеливо очакване. Подчини се на рутината си и игнорира приятното чувство — не биваше да му се посвещава сега; не бе настъпил моментът. Удоволствието ще бъде по-пълно, ако изчака. Затова отиде с колата до апартамента си, прочете вестника, постави готова вечеря в микровълновата печка. Докато яденето се топлеше, подреди масата: подложка за чинията, салфетка, всичко както трябва да бъде. Само защото живее сам не означава, че трябва да принизява стандарта си.

Едва когато навън се стъмни напълно си позволи да извади картата на територията на Орландо и да открие „Кипарисови тераси“; отбеляза пътя от своя апартамент дотам с жълт флумастер и внимателно запамети завоите. Оказа се по-близо, отколкото очакваше; не повече от петнадесетина минути с кола. Доста удобно.

После отиде да се поразходи с колата и се наслади на мекото пролетно време. Това първо разузнаване бе само бавно преминаване покрай къщата, за да я фиксира в съзнанието си. Щеше да забележи също така и други подробности — например колко са близо съседните къщи, дали има много кучета в квартала, колко деца живеят наоколо. Има ли ограда около двора, колко коли са спрели на алеята, налице ли е гараж? Подобни дребни неща. Подробности. По-късно ще открие още; много повече. При всяко посещение ще узнава нови неща, докато накрая влезе в къщата, за да се запознае с разположението на стаите. Едва тогава ще си позволи да се наслади на удоволствието, защото има нещо великолепно да се разхожда из къщата ѝ, когато тя отсъства, да докосва вещите ѝ, да надникне в дрешниците, в шкафчето в банята. Той вече ще е проникнал в нея, а тя няма да го знае. Ще липсва единствено финалът.

Мина с колата покрай „Кипарисови тераси“ 3311; имаше тесен навес вместо гараж, колкото да побере една кола, и петгодишен понтиак бе паркиран там. Нямахте други коли, велосипеди, скейтбордове или друго, което да подсказва за присъствието на деца. В къщата светеше само една лампа — следователно или вътре има само

един човек, или всички са се събрали в едно помещение. Обикновено е първото.

Заобиколи квартала и мина втори път; при всяко посещение си позволяваше само двукратно преминаване. Ако някой го наблюдава, което е малко вероятно, второто минаване ще говори за човек, който се е заблудил; ако мине трети път, това вече е подозрително. Вторият път забеляза оградата от лявата страна на къщата. Добре. Всяка ограда предлага укритие. Дясната страна на къщата бе по-открита, отколкото му се нравеше, но като цяло положението бе доста приятно. Много приятно наистина. Всичко си идваше на мястото.

Марли, свита на дивана, четеше не особено интересна книга; почувства как бавно започва да се отпуска. През целия ден усещаше напрежението и се питаше дали детектив Холистър ще я чака на паркинга пред банката, както направи предишния ден. Не бе сигурна, че ще издържи още един враждебен сблъсък с него, но същевременно, когато излезе след края на работното време и него го нямаше, изпита чувството, че е изоставена.

Облегна глава върху гърба на дивана и затвори очи. Лицето му изплува зад клепачите ѝ: насечените черти, счупения нос, лешниковото зелено на дълбоките му очи. Не особено изтънчено лице; дори чертите да бяха по-правилни, изразът в очите му винаги щеше да го откроява. Това бяха пронизващи очи на хищник, постоянно буден. Помисли си какъв късмет имат жителите на Орландо, защото е застанал на страната на закона и естествената му плячка са престъпниците, а не обикновените граждани. Подходящ за хищната му природа бе изразът на лицето му, характерен за всички ченгета: онзи всеобгръщащ цинизъм, хладната дистанцираност, стената, която служителите на реда издигат между себе си и хората, на които служат.

Познаваше доста ченгета и го бе забелязала у всички. Ченгетата се отпускат единствено между колеги; сред хора, видели същите неща, постъпвали по същия начин. Никой от тях не се прибира вкъщи, за да разказва на съпругата си за жестокостта и покварата, с която се сблъсква всеки ден. Абсурдна тема за масата по време на вечеря. Броят на разводите сред полицаите е доста висок. Живеят в невероятен стрес.

Ченгетата никога не знаеха как да се отнасят с нея. Първоначално, разбира се, всички проявяваха готовност да ѝ се надсмиват. След като обаче се докажеше, всичките ставаха извънредно неспокойни в нейно присъствие, защото медиумните ѝ способности проникваха и у тях. Само ченге може да разбере друго ченге. Това е даденост. Но тя бе долавяла техните емоции, гняв, опасения и отвращение. Не успяваха да издигнат онази стена пред нея и се чувстваха уязвими.

А после, преди шест години, се научи как да разчита емоциите на хората, както го правеха всички останали: долавяше почти невидимите жестове от езика на тялото, улавяше определен тон в гласа, разгадаваше израженията им. Беше като дете, учещо се да говори, защото никога дотогава не се бе позовавала на външно видимото. Известно време дори не желаше да се учи; искаше само да я оставят на мира в блажената тишина. Но пълната изолация не е присъща на човешката природа; дори отшелниците започват да разговарят с животни. Инстинктивно, когато най-после се почувства в безопасност, се пристраши да наблюдава хората и да ги разгадава. Трудно ѝ бе обаче да разчете детектив Холистър. Устните ѝ се свиха в мрачна усмивка. Вероятно трудността идваше от усилието, с което си налагаше да го погледне. Не че бе отблъскващ — независимо от изсечените му черти, не беше такъв. Вероятно по-скоро защото бе така настойчив. Наблюдавайки я изпитателно, я караше да се чувства неловко; предизвикваше я, докато я насили да извлече спомените си, които би предпочела да забрави.

Не се страхуваше от него; колкото и да се опитва, няма да успее да я свърже с убийството на Надин Виник, защото подобна връзка не съществува. Не е в състояние да открие улики, каквито няма. Но безпокойството, което тя изпитва...

Марли замръзна, очите ѝ се отвориха светкавично, но не се фокусираха върху нещо определено — опита се да определи обзелото я чувство. Не бе видение или нещо също толкова завладяващо. Но определено усещаше някаква бегла, студена злост, някаква заплаха.

Изправи се отривисто на крака, закрачи напред-назад и се насили да подреди мислите си. Какво става? Знанието наистина ли се връщаше, или просто изживява напълно нормална реакция от струпалото се количество стрес?

Мислеше за Холистър и внезапно се почувства неспокойна и заплашена. Би било лесно за разбиране, ако самият Холистър е източникът на заплахата. Повечето хора щяха да го възприемат точно така, но Марли отново анализира чувството и не откри нищо заплашително от страна на Холистър, което да е свързано с начина на провежданото разследване.

Отново усети нещо злокобно, този път по-силно. Марли едва не се задави от внезапното желание да повърне. Нещо става. Господи, нещо става. Какво? Свързано ли е с Холистър? Той ли е в опасност?

Спря; ръцете ѝ се свиха в юмруци. Защо да не му се обади да провери дали всичко е наред? И какво ще му каже? Нищо. Не се налага да казва каквото и да било. Ако вдигне слушалката очевидно е добре. А тя просто ще затвори.

Детински номер. Повдигаше ѝ се от неоформената заплаха. Изпоти се, разкъсвана от нерешителност; внезапно старите ѝ инстинкти я завладяха. Слепешком се взря в съзнанието си и затърси Холистър, опита се да улови този неясен облак от зло. Сякаш се луташе в мъгла; не успяваше да се фокусира върху нищо.

Изстена и отново се свлече на дивана. Какво очаква всъщност? Не успяваше да го направи от шест години, а дори и преди това ѝ бе трудно. Да не би да си въобразява, че само защото изневиделица в съзнанието ѝ изплува някакво видение и усети неясна заплаха, старите ѝ дарби са се възвърнали? Ха, та тя така се бе надявала никога повече да не се случи, по дяволите! В момента обаче имаше нужда от тях; нуждаеше се от нещо, за да успокои обзелата я паника.

Но ако той е в безсъзнание — прогони думата мъртъв, преди да се оформи — тогава няма да е в състояние да улови менталните му сигнали. Почувства се още пообезумяла и призова образа на партньора му, Алекс Трамел. Не му обърна особено внимание, но беше достатъчно наблюдателна, за да си припомни лицето му. Затвори очи, концентрира се и дочу собственото си учестено и затруднено дишане, докато се опитваше да улови един определен човек. Мисли, заповяда си тя свирепо. Мисли за Трамел.

Нямаше полза. Нищо не се появи.

Като ругаеше под носа си, грабна телефонния указател и плъзна пръст по имената с буквата „Х“. Откри Холистъровците. Защо, да ги вземат дяволите, са толкова много?

А, ето го. Дейн Холистър. Вдигна слушалката и натисна цифрите, преди да се е отказала.

И изведнъж осъзна, че при него всичко е наред.

Не беше както преди. Не се бе настроила на неговите емоции; не съществуваше никаква ментална преграда. Тя просто знаеше. Виждаше го как седи бос и без риза пред телевизора, загледан в бейзболен мач, и отпива от бирата си. Изруга, когато посегна към телефона...

— Ало.

Марли подскочи. Думата изкънтя в ухото ѝ точно както си го представяше в съзнанието си.

— Ъ... Извинете — промълви тя и бързо постави слушалката обратно.

Остана загледана в апарата така потресена, че не знаеше какво да прави. Определено бе доловила като фон шум от бейзболна игра.

Дейн сви рамене леко раздражен и затвори. През краткото време, докато вниманието му бе отвлечено от екрана, пропусна промяната в резултата на играта. Седна отново, изпухтя, вдигна босите си крака и ги отпусна кръстосани върху масичката пред него. От доста време не се бе чувствал така удобно; беше без риза, без обувки, а студената бира в ръката му го съблазняваше да отпие отново.

Бе позвънила жена. Знаеше го инстинктивно, въпреки niskия и необичайно дрезгав глас. Глас на пушач.

Замисли се за Марли Кийн. И нейният глас е дрезгав; само като го чуеше и се възбуждаше. Рефлекторно погледна скута си. Ето пак!

Посегна към слушалката.

— Ти ли звънна току-що? — попита той сопнат, след като взе номера ѝ от „Справки“.

— Аз... Да. Извинявай.

— И поради каква причина?

Чуваше дишането ѝ — забързано и плитко. Нещо я бе разстроило.

— Притеснявах се — призна тя накрая.

— Притеснявала си се? За какво?

— Помислих, че си изпаднал в някаква беда. Сгрешила съм. Извинявай — повтори тя.

— Сгрешила си — съгласи се той с умишлено преувеличено недоверие. — Представи си ти да сгрешиш.

Тя затръшна слушалката в ухото му. Той се намръщи, посегна да натисне копчето за повторно набиране, но се отказа. Вместо да се бе държал саркастично, да беше се опитал да разбере повече какво я е разстроило; може Надин Виник да тежи на съзнанието ѝ? Ами ако се е готвила да си признае? Полицай Юан потвърди алибито ѝ, макар тя още да не го знаеше, но Дейн беше все така готов да се обзаложи, че тя знае самоличността на престъпника. Сега, заради голямата си уста, пропусна възможността да разбере, защото тя определено няма да му позвъни повторно.

В следващия миг си даде сметка, че и двамата не се представиха. Тя знаеше кой е насреща, точно така както и той знаеше.

И тя бе права по отношение на едно, да я вземат дяволите. Той наистина беше в беда. Отново погледна към скута си. В огромна беда.

Изкушението го разяждаше. Така силно тръсна бирата на масичката, че от кутийката изскочи пяна. После, като се проклинаше заради собствената си глупост, вдигна слушалката и натисна копчето за повторно набиране.

— Какво искаш? — срязва го тя още преди първото извъняване да е свършило.

— Какво става? Поговори с мен.

— И какво точно искаш да ти кажа? — попита тя с меден тон.

— Ами например истинската причина, поради която се обади.

— Нали ти *казах* — мислех, че си в беда.

— Откъде ти хрумна такава идея?

Колкото и да се стараяше, не успяваше да попречи на сарказма си да се прокрадне в гласа му.

Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Виж какво — изпитах някакво безпокойство за теб и се разтревожих. Очевидно съм сгрешила.

— Кое те накара да си помислиш, че е нещо свързано с мен?

Мъртва тишина. Той изчака, но тя не обели и дума. От пълното мълчание, ненарушавано дори от дишането ѝ, го полазиха тръпки по гърба.

— Добре ли си? — попита той остро. — Марли? — Тишина. — Хайде, бейб, отговори ми, иначе тръгвам към теб.

— Не! — Гласът ѝ звучеше напрегнато. — Не... Недей да идваш.

— Добре ли си?

— Да, да. Добре съм. Просто... ми хрумна нещо.

— Какво по-точно?

— Сигурно не е било свързано с теб. Вероятно се е отнасяло за друг. Трябва да помисля. Дочуване.

— Недей затваря — предупреди той. — За бога, Марли, недей да затваряш... По дяволите!

Чуваше свободния сигнал в ухото си. Затръшна слушалката и се изправи на крака. Ще отиде там, ще провери...

И какво очаква да открие? Дълбоко се съмняваше, че тя ще му отвори вратата. А и той няма истинска причина да постъпи така, защото офицер Юан потвърди алибито ѝ. Именно това го разяждаше цял ден; ако не изскочи нещо ново — а фактите определено не са в тази посока — няма причина да разговаря с нея отново. А и разгадаването на убийството на Надин Виник изглежда все по-неосъществимо. Страшно се дразнеше, че този случай като че ли щеше да се превърне в истинска мистерия; убийство, извършено от непознат срещу непознат, от вида, които почти никога не се разкриват. Госпожа Виник заслужаваше по-добра съдба.

А и той не желае да стане така, че никога отново да не види Марли Кийн. Ако не е замесена в случая, а официално трябва да се примири, че е така, тогава ще се наложи да уреди нещо друго. Не му харесваше онова, което изпитва, но бе прекалено силно, за да не му обърне внимание.

Марли крачеше напред-назад и редуваше ругатните с бърсането на сълзи. Дяволите да го вземат Холистър. Толкова я вбесяваше, че с радост щеше да го удари, ако беше пред нея в момента. Но Холистър бе най-малкият ѝ проблем сега. Знанието определено се възвръщаше, макар и по-различно от преди. И дори може би по-силно от някога; изглежда придобиваше по-остра проникателност. Как иначе щеше да знае, че Холистър гледа бейзболен мач? Как щеше да знае точно в коя секунда ще ѝ отговори? Никога преди това не ѝ се бе случвало.

Мислеше за него, макар и неволно, но определено той запълваше съзнанието ѝ, когато безпокойството, усещането за опасност, я обзе.

Машинално прие, че е нещо, свързано с него, но се оказа грешка; поради интензивното си съсредоточаване върху него просто не си даде сметка за липсата на връзка между двете неща. Следователно е изправена пред два проблема. Не. По-скоро — три. Първо: екстрасенсните ѝ способности се възвръщат, макар засега разбъркано. Не желаше това да се случи, но то ставаше и ѝ предстоеше да се занимае с тях. Отмина това прозрение, защото макар проблемът да заплашваше в най-голяма степен начина ѝ на живот, другите бяха по-неотложни.

Второ: детектив Холистър се очертава като голям проблем. Той вече се превърна в такъв. Караше я да се ядосва повече, отколкото всеки друг, срещнат досега, и го правеше без никакво съзнателно усилие. Беше снажен неандерталец, саркастичен и скептичен; тя долавяше вълните на гняв, с които я обливаше. Неговата настойчивост почти я подчини на импулса да крие лицето си всеки път, когато се сблъскваше с него. У него бушува онази мъжка сила, която привлича погледите на всички жени, и те го зяпат неприкрито. Марли съзнаваше липсата си на особен опит с мъжете, но това не означава, че е глупава. Реагираше му прекалено отзивчиво, загубвайки всякаква мярка. В момента най-малко се нуждаеше от сексуално привличане, с което да се справя, особено след като нищо няма да излезе. Изпъшка, но осъзна, че Холистър изпитва същото нежелано привличане. Нарече я „бейб“. Вероятно единствено подозрението му към нея го възпира, а това няма да трае дълго при пълната липса на улики. Мъже като него не се колебаят, желаят ли някоя жена; щом се убеди, че тя няма нищо общо с убийството на Надин Виник, ще трябва да го прогони от живота си.

Което я довеждаше до проблем номер три, който толкова я безпокоеше, че избягваше да мисли за него: усети същия вид злоба и изпита същото безпокойство сякаш от... същата личност; точно както ги усети в нощта при убийството на Надин Виник. Ставаше въпрос за същия мъж. Той все още е там, навън, и злобата му се насочва към някой друг. Засега е неоформена; тя долови само ехо от нея. Но той се готви да действа отново и тя е единствената надежда на полицията — а и на предопрделената му жертва — за да го спре навреме.

Няма на какво да стъпи. Не вижда лице или име. Но постепенно ще успее да се съсредоточи върху него, да остане с него, а той ще допусне някаква грешка, която ще ѝ подсказе неговата идентичност.

Ще ѝ се наложи да работи с полицията, което означава контакт с Холистър. Не се съмняваше, че ще бъде неловка, трудна ситуация, но не разполага с никакъв избор. Забърка се в тази каша и няма начин да се измъкне.

7.

На следващата сутрин Марли току-що се облече, когато силно изтропване на входната врата я накара да подскочи, а после да се намръщи — и от раздразнение, и от тревога. Не се съмняваше кой думка в седем и двадесет сутринта на вратата ѝ, нито се нуждаеше от някакви специални дарби да се досети кой е.

Най-добрият начин да се справи с него обаче е да не му позволи да разбере, че реагира по някакъв начин на поведението му. На гнева ѝ ще погледне като на слабост, а Господ да ѝ е на помощ, ако незнайно как му подсказе за невъздържаното привличане, което изпитва към него. Той е прекалено агресивен, за да допусне някое от въпросните обстоятелства да отmine незабелязано.

Нямаше намерение да го покани вътре. Трябва да стигне до банката и не смяташе да закъснява заради него. Взе чантата си и с ключовете за колата в ръка се отправи към входната врата. Отвори я и той се оказа едва ли не в лицето ѝ: едната му мускулиста ръка облегната върху рамката, другата — вдигната, за да потропа отново по вратата. Близостта на тялото му я накара да затаи дъх; прикри реакцията си, като пристъпи навън и се извърна да затвори вратата. За жалост той не се отмести и тя се озова още по-близо до него; целият излъчващ топлина и с яки мускули. Почти попадна в ръцете му — бе достатъчно само да я обгърне и щеше да я хване.

Мрачно съсредоточена, тя заключваше вратата, старайки се да пренебрегне създалото се положение. Беглият поглед към лицето му ѝ подсказа, че тази сутрин е в лошо настроение, а ето — вече долавяше и тревожно мъжко беспокойство зад гнева. Беше раздразнителен като жребец, надушил кобила.

Не биваше да прави подобно сравнение, но то се оказва изключително подходящо и сърцето ѝ се разтуптя лудо. Докато се бореше с упоритата ключалка гърбом към него, изведнъж си даде сметка, че тялото му се е притиснало към таза ѝ. Безпогрешно усети голямата твърда подутина, крещяща в намеренията си.

Езичето на ключалката най-после попадна на място. Тя остана неподвижна, замръзнала от нерешителност. Ако помръдне, ще се отърка в него; ако не го стори, той сигурно ще го приеме като покана. Затвори очи, за да прогони коварното изкушение просто да се обърне с лице към него и да му даде мълчаливото си съгласие. Само увереността, че няма да постигне нищо, че ще застине на място от пристъпа на ужас, обзел я преди шест години, ѝ попречи да се подчини. Не може да си позволи отново да преживее това.

Насили се да проговори:

— Какво искаш, детективе?

В следващия миг ѝ идеше да си прехапе езика. При създадите се обстоятелства не бе избрала подходящи думи. Ерекцията му очевидно правеше каквото иска.

В продължение на две секунди не ѝ отговори. Тя усети повдигането на гърдите му, докато той бавно си поемаше въздух. След това, слава богу, той отстъпи назад.

— Не съм тук като детектив. Дойдох да видя дали си добре.

Тежкото сексуално напрежение се поразея в малкото разстояние помежду им и тя изпита чувството, че се е освободила от окови. От облекчението тя усети известно замайване, но потисна реакцията с действие.

— Добре съм. — Припреният отговор прозвуча, докато тръгна бързо надолу по стълбите, преди той да успее да я задържи. О, по дяволите. Колата му бе блокирала нейната на алеята. Спря. Самоконтролът ѝ се бе възвърнал достатъчно; само след миг колебание се обърна с лице към него. — Налага се да тръгна, за да не закъснея за работа.

Той хвърли поглед към часовника си.

— С кола си там след петнадесет минути. Разполагаш с предостатъчно време.

— Предпочитам да тръгвам рано, защото понякога възниква по нещо непредвидено.

Обяснението ѝ не го накара да помръдне. Скрытите под тежките клепачи лешникови очи я изучаваха съсредоточено.

— Нещо друго изплаши ли те снощи?

— Не бях изплашена.

— Не съм на същото мнение.

— Не бях изплашена — повтори тя, този път през стиснати зъби.

Упорството му започваше да възпламенява гнева ѝ. Трябва да се махне от него сега.

— Разбира се, че беше изплашена. И сега си изплашена. — Очите му отново се спуснаха по нея. — Макар и не по същата причина — добави той тихо.

Този път, когато клепачите му се повдигнаха, тя долови издайническия блясък на мъжко желание.

Марли се напрегна; през тялото ѝ премина студена тръпка. Самият той може и да не беше медиум, но мъжките му инстинкти бяха изострени. Щеше да бъде по-трудно да го избягва, отколкото си представяше, защото той усещаше, отклика ѝ, който пък тя не успяваше да маскира. Спусна се по стъпалата към нея и тя бързо отстъпи към колата си. Рязко отвори вратата и се настани вътре — използва я като барикада срещу него.

Погледна я над отворената врата остро и пронизващо.

— Успокой се — промърмори той.

Тя го стрелна свирепо с очи, беше неимоверно раздразнена. Ако не си тръгне скоро, тя ще загуби самоконтрол и ще каже нещо, за което положително ще съжалява. Хвана се за вратата и кокалчетата ѝ побеляха.

— Премести колата си, детективе. Ако нямаш призовка, повече не идвай в къщата ми.

Страхотно се справи, Холистър. Дейн беше бесен на себе си и се проклинаше. Вторачи се свирепо в бюрото си, глух за постоянния шум от гласове и неспирни телефонни позвънявания наоколо. Беше силно раздразнен — и сексуално, и професионално. По случая Виник нямаше никакви улики, никаква насока. Разследването вървеше към задънена улица, а изглежда и интересът му към Марли Кийн бързо върви нататък.

Та какво друго очакваше той? Че тя няма да забележи ерекцията му, опряна в дупето ѝ? Истинско чудо е, че не се разкрещя.

Трябваше да отстъпи незабавно при излизането ѝ от къщата, но не го стори. Първото случайно докосване до тялото ѝ го прикова на място, а всичките му сетива болезнено се фокусираха върху този

контакт. Чувстваше се така блажено, че едва го изтърпяваше, но същевременно му бе крайно недостатъчно. Искаше още. Искаше да я съблече гола, да проникне в нея. Искаше да усети краката ѝ обвити около бедрата си, да почувства потреперванията ѝ под него, когато свърши. Искаше да доминира над нея, да я притежава, така пълно да я подчини на волята си, че да я обладава когато и където се породи желанието му... Но искаше и да я защитава от всичко и всеки. Именно затова се озова на предната ѝ веранда днес сутринта. Не успя да заспи цялата нощ, почти сигурен, че нещо я е изплашило, но и напълно уверен в неодобрителната ѝ реакция към тревогата му, ако отново ѝ звънне. Когато утрото настъпи, не издържа. Трябваше лично да се увери, че е добре.

И какво постигна? Отчужди я още повече. Още от самото начало не знаеше как да се държи в нейно присъствие; нямаше и най-бегла представа какво да предприеме по отношение на нея. Офицер Юан гарантираше алибито ѝ и нямаше начин тя да е била на местопрестъплението при убийството на Надин Виник, но очевидно знаеше нещо за престъплението и бе дошла в полицията. Тогава какво е тя — заподозряна или свидетел? Според логиката — първото, но някакъв неясен инстинкт говореше за второто, а на члена му определено не му пукаше.

— В доста скапано настроение си — отбеляза Трамел провлачено.

Облегнат назад в стола, той изучаваше изражението на Дейн.

Партньорът му само изсумтя. Нямаше смисъл да отрича.

— Разговарял ли си с Марли наскоро?

Раздразнен, Дейн му хвърли кос поглед.

— Днес сутринта — отвърна той лаконично.

— И?

— Нищо.

— Нищо ли? Тогава защо ѝ се обади?

— Не се обадох. — Дейн неспокойно завъртя молива между пръстите си. — Отбих се при нея.

— Охо... Имаш тайни от партньора си, значи.

— Нямам тайни.

— Тогава защо отиде?

По дяволите, целият този разпит го караше да се чувства неспокоен. За миг Дейн изпита състрадание към заподозрените, които той и Трамел разпитват часове наред. За много кратък миг.

— Без особена причина — отвърна той лукаво, но без да му пука, че Трамел го забелязва.

— Без особена причина, значи.

Трамел явно се забавляваше. В тъмните му очи се долавяха злоради пламъчета. Никога не бе очаквал да доживее деня да види своя добър приятел Дейн така хлътнал по жена и възнамеряваше да се наслади на всеки миг. Дейн никога не бе имал проблеми с жените; те винаги държах на него много повече, отколкото той на тях, което му даваше страхотно преимущество във връзките му. Никога не се бе отнасял зле към тях, но те имаха съвсем слабо влияние върху него. Ако не им допадаха нередовните му часове на работа, това си бе техен проблем. Ако по някаква причина той не се явяваше на среща — какво от това? Никога не бе давал на жена нещо повече от физическото си присъствие — за него работата бе винаги на първо място. Дейн бе дяволски добро ченге; едно от най-добрите. За разлика от другите, които се опитваха да разрешат конфликта между служебния ангажимент и връзките си, досега той плуваше невредим в бурните води на океана на любовните отношения, затова бе приятно да го гледа човек как се гърчи.

Трамел продължи да разпитва звяра.

— Тя какво каза?

Дейн се намръщи и хвърли още един раздражен поглед към партньора си.

— Защо проявяваш такова любопитство?

Трамел разпери ръце в привидно невинен жест.

— Мислех, че двамата заедно работим по този случай.

— Нямахте нищо общо със случая.

— Тогава защо си ходил там?

— Просто исках да проверя как е.

Трамел не успя да удържи смеха си. В този момент иззвъня телефонът.

Дейн вдигна слушалката.

— Детектив Холистър — гневно обяви той.

— Най-после открих нещо за онази жена Кийн, за която питаше — обяви лаконичен глас в ухото му. — Интересно е. Дяволски е интересно.

Дейн се стегна още при споменаването на името ѝ и цялото му тяло застана нащрек.

— Така ли? Какво например?

— Ще те оставя сам да си го прочетеш, друже. Изпращам ти го по факса. Не знаех, че си падаш по такива глупости. Но трябва да призная — жената си я бива на вид.

— Да — отвърна Дейн механично. — Благодаря ти, Баден. Длъжник съм ти.

— Ще го запомня — увери го Баден весело. — Ще се видим.

Дейн затвори телефона и установи, че Трамел го наблюдава с огромен интерес, който вече нямаше нищо общо с предишното му веселие.

— Какво става?

— Баден ще ми прати по факса някаква информация за Марли Кийн.

— Така ли? — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Не мислех, че ще се появи нещо за нея.

— Да, но се е появило.

Факсът в ъгъла започна да бълва хартия. Дейн стана и отиде при машината с мрачно изражение. Не беше сигурен, че желае да види това. Преди два дни с радост щеше да приеме всякаква информация за Марли, но не и сега. Откакто му се обади предишната вечер, дори престана с опитите да отрича въздействието, което му оказваше. Желаше я, по дяволите. И искаше тя да е невинна. Искаше да има някакво обяснение за нещата, които им наговори в понеделник. Трамел се приближи до него; тъмните му очи бяха неразгадаеми, докато наблюдаваше Дейн.

Изпълзя първият лист — копие от вестникарска статия. Хвърли бърз поглед на заглавието: „Медиум тийнейджър открива изчезнало дете“.

Трамел подсвирна леко.

Следваха лист след лист. И всичките съдържаха една и съща тема: медиумните способности на Марли Кийн. Някои от статиите бяха от списания по психология или статии за парапсихологията.

Имаше и няколко снимки — виждаше се една по-млада, Марли, почти дете. Но повечето бяха вестникарски статии, които съобщаваха как „известният медиум“ Марли Кийн е работила в сътрудничество с полицията по изясняването на различни случаи. Всички статии бяха от северозападната част на страната, забеляза той. Предимно от Орегон и Вашингтон, макар да имаше две от Айдахо, една от северната част на Калифорния и една от Невада.

Понякога я описваха като „младата ясновидка“, веднъж твърдяха, че е „прекрасна“, два пъти — „изключителна“. Във всички статии се отбелязваше, че в началото местните полицейски власти са били и скептични, и иронични към нейните таланти, докато тя не е направила точно онова, което е казвала, че ще направи. Обикновено ставаше въпрос за откриването на изчезнал човек, а в два от случаите е помогнала за залавянето на похитителите. Споменаваше се, че когато не работи по разследването на някой случай, госпожица Кийн живее в Болдър, Колорадо, в Института по парапсихология. Някой си доктор Стърлинг Юъл, професор по парапсихология в Института, се цитираше многократно.

Трамел стоеше до него и четеше информацията заедно с Дейн. И двамата мълчаха. Макар и предупредени, и то от самата Марли, някак обезпокоително бе да го четат черно на бяло.

После едно едро заглавие ги стъписа: „Убиец напада медиум“. Дейн сграбчи листа, опъна го още докато излизаше от факса, и двамата започнаха да четат.

В отдалечена част на щата Вашингтон имало серия от отвлечения на деца; едно от децата открили мъртво; други две все още ги смятали за изчезнали. Местният шериф, с когото Марли работила преди в друг град, я довел, за да помогне в издирването на децата. Поредното дете било отвлечено точно преди пристигането ѝ. Още същия ден вестникът публикувал голяма статия за нея.

Вечерта Арно Глийн отвякъл и Марли от мотелската ѝ стая. Завел я на същото място, където укривал последното изчезнало дете — петгодишно момченце. Някой обаче видял похитителя и уведомил шерифа. Градчето било малко; успели да идентифицират Глийн и да го открият. Но когато полицията пристигнала, момченцето било вече мъртво; независимо че се оказали навреме на мястото, за да спасят поне живота на Марли, намерили я сериозно наранена.

Следващата статия описваше състоянието ѝ като „тежко“. После нямаше нищо. Абсолютно нищо. Дейн провери датата на последната публикация. Малко повече от шест години. В продължение на шест години Марли Кийн буквално бе изчезнала от погледа на света. Защо се е заселила във Флорида? Щом си зададе този въпрос, мислено си представи картата на Щатите и си отговори. На атлантическото крайбрежие Флорида се намира най-далеч от Вашингтон; затова се е заселила да живее тук. Но защо след шест години анонимност и напълно нормален живот влезе в кабинета на лейтенанта и им разказа за убийството на Надин Виник?

— Не ѝ е било лесно — промълви Трамел; явно мислите му течаха в същата посока. — Да се намеси след онова, което ѝ се е случило последния път.

Дейн прокара ръка през косата си. Част от него ликуваше — и последното съмнение се разсея. Имаше обяснение за нейните умения. Дори още да не е в състояние да повярва напълно, сега поне трябва да се откаже от подозренията си. Вече няма никаква причина да страни от нея. Може да започне да я преследва по начина, по който тялото му желаше да го стори от самото начало. Но друга част от него изпитваше перверзна съпротива да приеме прочетеното. До голяма степен то му се струваше невероятно, защото изцяло влизаше в противоречие с разбиранията му, така стабилно стъпили върху реалностите и фактите. А се намесваше и тревога. По дяволите, ами ако всичко това е истина? Негодуваше срещу възможността някой да проникне в съзнанието му. След като поразмисли обаче призна — само пред себе си — колко собствено е удобно една жена да знае какво точно изпитваш — така изобщо не се налага да говориш за чувствата си.

Ала не беше само това. Той е ченге. Беше виждал, чувал и правил неща, които не желаше да бъдат известни на жената до него. Само друго ченге би ги разбрало. Службата им слагаше особен отпечатък и завинаги ги отделяше от останалите хора. Някои случаи, приживе неизменно стояли в съзнанието му, щяха да отидат с него в гроба. Няма да престане да вижда и лицата на някои жертви.

Възразяваше някой да наруши уединението на съзнанието му. Не желаше това да е дори Марли. Неговите кошмари са си само негови. Събра листата.

— Ще проверя някои от данните тук — каза той. — Ще поговоря с този доктор Юъл, ще разбера какво е станало през последните шест години.

Трамел изглеждаше малко странен: някак развеселен, но проявяваше и съчувствие. Дейн се намръщи насреща му. Да имаш партньор понякога е все едно да живееш с медиум — опознавате се взаимно до краен предел. У Трамел, да го вземат дяволите, имаше достатъчно садистична жилка — позволяваше му да се забавлява, наблюдавайки как Дейн се гърчи по някаква жена.

— Какво е толкова смешно? — изръмжа той.

Трамел сви рамене.

— Явно ще се наложи да работим с нея и просто си представих как ще се опитваш да ѝ покажеш добрата си страна, след като и двамата така добре си паснахте. Или по-скоро — не си паснахте.

Дейн се върна до бюрото и хвана телефона. Неохотно си спомни кога реши да стане детектив. Представяше си много работа по местопрестъпленията, подреждането на странни парченца от загадка, подобно на Шерлок Холмс. Вместо това прекара безброй часове в телефонни разговори и откри пряката зависимост между добрите информатори и добрата работа на детектива. Умните детективи култивират активни връзки с хората от улицата, с отритнатите от обществото, които с готовност биха насадили друг. Жалко, че не разполагаше с информатори в квартала на Надин Виник.

От „Справки“ получи номера на Института по парапсихология в Болдър. След по-малко от минута го свързваха с доктор Стърлинг Юъл.

— Доктор Юъл, обажда се детектив Дейн Холистър от полицейския участък в Орландо.

— Да?

Дейн леко се намръщи. В тази една-единствена думичка се прокрадна огромна предпазливост.

— Бих искал да ви задам някои въпроси относно Марли Кийн. Някога е сътрудничела на Института.

— Съжалявам, детективе — отвърна професорът хладно. — Не давам никаква информация за моите колеги по телефона.

— Госпожица Кийн не е в беда...

— Не ми е хрумвала подобна мисъл.

— Просто ми е нужна малко информация за нея.

— Казах ви, детективе: съжалявам. Как да бъда сигурен, че сте онзи, за когото се представяте. Репортери от таблоидите често са се опитвали да измъкнат информация, представяйки се за служители от един или друг полицейски участък.

— Звъннете в участъка в Орландо — настоя Дейн суховато. — Попитайте за мен.

— Не. Ако желаете информация за госпожица Кийн, трябва да се явите лично. С необходимите документи за самоличност, разбира се. Довиждане, детективе.

Слушалката тракна в ухото му и Дейн затвори с ругатня. Трамел попита:

— Не извади ли късмет?

— Отказа да разговаря с мен.

— Изтъкна ли някаква причина?

— Не давал информация по телефона. Ако искам да узная нещо за Марли, трябва да отида до Болдър и лично да се срещнем.

Трамел сви рамене.

— Е, какво толкова? Отскочи до Болдър.

Дейн го стрелна раздразнено с очи.

— Лейтенантът ще припадне от радост, че тя наистина е медиум, но няма начин да отпусне пари за билет и за проверка на някой, който не е заподозрян.

— Не можеш да си сигурен, преди да опиташ.

След десет минути разполагаше с очаквания отговор.

Бонес наистина се зарадва, защото хрумването му за Марли се бе оказало удачно и дори изрази предположение, че самият той вероятно разполага с някакви способности на медиум. Дейн едва се въздържа да не забели очи при това изявление. Нямамо начин обаче лейтенантът да оправдае разходите, свързани с изпращането на Дейн в Колорадо за проверка на нещо, което не се нуждае от проверка. Нали вече разполагат с всички необходими уверения? Белите петна за липсващите шест години били без особено значение. Бюджетът е ограничен и всички налични пари са им нужни, за да издирват престъпници, а не да се врат в частния живот на хора, които не вършат нищо незаконно. Ала тези шест години бяха важни за Дейн.

— Възражаваш ли утре да си взема свободен ден и да отида?

Бонес изглеждаше смаян.

— Готов си сам да платиш пътя?

— Точно така.

— Ами добре. Няма проблем, предполагам, освен ако изключим, че си наред разследване на убийство.

— Точно това имах предвид.

— Но информацията не е свързана със случая. Искам да кажа — случаят не се разплита. Нямаме улики, мотив или заподозрени.

Дейн мълчеше. Бонес въздъхна:

— Заминавай. Но само за един ден. Искам те обратно тук в петък сутринта.

— Дадено.

Дейн се върна при бюрото си и съобщи на Трамел какво е намислил; после отново взе телефона. Наложил се да звъни на три авиокомпании, докато открие подходящ полет. След като си запазил билет, пак се свързал с професор Юъл и суховато го информирал по кое време ще пристигне.

Без своята „Берета“ Дейн се чувствал гол, но понеже не пътувал служебно, макар и неохотно, трябвало да остави пистолета у дома. Не можел да си позволи обаче да пътува напълно невъоръжен; затова си взел джобно ножче — на външен вид свършено обикновено, малко по-голямо от нормалното, но острието му било изработено от сплав, по-твърда от стомана. Ножът имал идеален баланс — основно изискване при нож за мятане. Да мятане нож било едно от тайните му умения — усвоил го, верен на теорията, че не е изключено един ден да му потрябва. Ножът не можел да се сравнява с пистолета, но бил по-добре от нищо.

Трудно понасял летенето; не самото пребиваване във въздуха го притеснявал, а фактът, че е затворен в толкова малко пространство с толкова непознати. Не му било лесно да се отърси от придобитите навици, не успявал да разграничи кога е на работа и кога не. Винаги ставал въпрос за един и същ човек. И този човек автоматично наблюдавал всички, подсъзнателно отбелязвал всяко необичайно поведение, изучавал външния им вид, постоянно преценявал ситуацията. А ситуацията била отегчителна, но това не означавало, че

може да се спре. Изключено беше да сваля гарда и да не се случи нещо лошо. Беше неписан закон.

Взе най-ранния възможен полет. Поради двата часа разлика във времето между Орландо и Колорадо пристигна в Денвър доста преди обяд. Не носеше багаж; отиде направо до бюрото за коли под наем и взе една за деня. Болдър се намираще в северозападна посока на около четиридесет километра; дотам водеше хубав междущатски път.

Пристигна в града и потърси адреса на Института. Озова се пред вратите му в дванадесет и половина. Нямаше нито ограда, нито портал. Окото му на ченге прецени мерките за сигурност в най-добрия случай като оскъдни. На вратата висеше аларма — едва ли би затруднила и треторазреден обирджия. Върху двете стъклени крила се четеше надпис с големи печатни букви: ИНСТИТУТ ПО ПАРАПСИХОЛОГИЯ. Бутна едното и отбеляза, че не се разнесе никакъв звуков сигнал, оповестяващ влизането му. Изглежда, всеки от улицата можеше да влезе безпрепятствено.

На около шест-седем метра вляво по коридора видя отворена врата на офис. Дейн тръгна натам и застана за миг на прага — мълчаливо разгледа спретнатата жена на средна възраст, седнала пред компютър, на който пишеше нещо, съсредоточена върху информацията от слушалките на ушите ѝ. Дейн прочисти гърло и тя вдигна глава — върху лицето ѝ разцъфна лъчезарна усмивка.

— О, здравейте. Отдавна ли чакате?

— Не, току-що влязох.

Хвана се, че отвръща с усмивка на веселото ѝ лице. Тук явно липсваше каквато и да е официалност, каквито и да са мерки за сигурност.

— Аз съм Дейн Холистър, от полицейския участък в Орландо. Дойдох, за да се срещна с професор Стърлинг Юъл.

— Ще съобщя за пристигането ви. Очаква ви; донесе си обяд, за да не излиза.

Непосредствеността на обяснението ѝ отново го накара да се усмихне. Кафявите ѝ очи го гледаха игриво.

— Той ми е съпруг — довери тя. Вдигна телефона и натисна два бутона.

— Стърлинг, детектив Холистър е тук. Добре.

Остави слушалката.

— Идете отзад в неговия кабинет. Бих ви отвела лично, но днес съм затрупана с работа. Тръгнете по следващия коридор вдясно, неговият кабинет е последният в дъното, пак вдясно.

— Благодаря — каза той и ѝ намигна на тръгване. За негова изненада тя също му намигна.

Професор Юъл, висок, широкоплещест мъж с гъста бяла коса и набраздено от бръчки лице, имаше благороден вид. Подобно на съпругата си изглеждаше весел и очевидно не държеше на официалностите. Старите му кадифени панталони бяха съвсем подходящи за избелялата памучна риза и износените ботуши. Дейн мигом надуши сродна душа — в ценностната система на професора дрехите определено не стояха на първо място. Ясните му сини очи — интелигентни и игриви — изучаваха Дейн внимателно в продължение на минута, преди част от ненаатрапливото му подозрение да се стопи.

Изведнъж Дейн разбра:

— Приказките за репортери от таблоидите са чиста глупост — заговори той. — Вие сте...

Млъкна, понеже не желаше да обяви професора за нещо, в каквото на практика не вярваше.

— Медиум — подсказа професор Юъл любезно. Посочи с ръка удобен на вид фотьойл. — Седнете, седнете. — Дейн се настани, а той се върна на мястото си. — Не особено силен — уточни той. — Не мога да се сравнявам с някои от тези, с които работя. Но моят малък талант е, че съм страшно добър да преценявам хората, когато ги срещна лично. Поради това не съобщавам информация по телефона. Инстинктите ми на далечни разстояния не действат.

Усмихна се унило.

— Значи не четете чужди мисли или нещо подобно?

Професорът се ухили.

— Не, успокойте се. Телепатията определено не е сред дарбите ми, както с радост ще ви събщи и съпругата ми. А сега — разкажете ми за Марли. Как е тя?

— Надявах се *вие* да ми дадете информация за нея — отбеляза Дейн суховаго.

— Но вие още нищо не сте ме попитали — напомни професорът, — а аз вече го сторих.

Дейн се разкъсваше между нетърпение и повишено настроение. Симпатичният лекар силно му напомняше с нещо за дръзко шестгодишно дете. Реши да се подчини на доброто си настроение и се предаде на очаквателното изражение на професора.

— Представа нямам какво да ви кажа. А и не съм сред любимците ѝ — призна той и разтърка брадичка. — Когато я видях вчера сутринта, ми заяви никога повече да не стъпвам в дома ѝ, без да имам призовка.

Професорът въздъхна блажено.

— Такава си е Марли. Опасявах се травмата да не я е увредила завинаги. Реши ли, проявява огромно търпение, но понякога има доста остър език.

— Разкажете ми — подкани го Дейн. — Травмата, за която споменахте, настъпи след като Глийн я отвлече, така ли?

— Да. Истински кошмар. Цяла седмица Марли бе в тежко състояние, а после в продължение наблизо два месеца не проговори. Всички, включително и тя, мислехме, че е загубила всичките си медиумни способности. — Ясните му сини очи изпитателно изгледаха Дейн. — Интересът ви към нея ме кара да предполагам, че тези способностите са се възстановили.

— Може би.

Дейн не желаше да се ангажира с мнение.

— А, разбирам — проявявате скептицизъм. Но сте достатъчно заинтригуван от думите ѝ, щом долетяхте да ме видите. Всичко е наред, детективе. Скептицизмът не само е очакван, но и здравословен. Бих се разтревожил за вас, ако безрезервно приемате всичко, което ви се казва. Като начало — би се отразило катастрофално на службата ви.

Дейн се намеси решително, за да върне разговора към темата.

— Относно отвличането — в една от вестникарските статии пише, че е била бита. — Положи неимоверни усилия да не си представи подробности. Беше виждал прекалено много жертви на побои и не желаше да си представи Марли в подобно състояние. — След това не се споменава нищо за нея. Да не би нараняванията да са били така съществени...

— Не, не. Нищо подобно — прекъсна го професор Юъл. — Не омаловажавам нараняванията ѝ, но тя се възстанови напълно доста

преди да проговори отново. В нейния случай менталната травма ѝ нанесе най-силни поражения.

— Какво точно се случи?

Професорът изглеждаше замислен.

— Какво знаете за парапсихологията?

— Как правилно да изпиша думата.

— Ясно. Значи имате информация, натрупана от телевизионни предавания и гадатели по селските панаири.

— Горе-долу е така.

— Е, забравете всичко, което си въобразявате, че знаете. Винаги съм смятал базата за доста проста: електрическа енергия. Всяко действие и всяка мисъл изисква електрическа енергия. Тази енергия може да бъде открита. Някои хора са чувствителни към ужилвания на пчели, други са чувствителни към енергията. Степените на чувствителност са различни — някои хора са слабо чувствителни, а една още по-малка група — свръхчувствителни. Не виждам защо това трябва да се преплита с разни фокуси-мокуси. Има, разбира се, шарлатани, които не биха различили медиумните способности, дори те да се изправят пред лицето им... — Професорът млъкна и погледна сконфузено. — Извинявайте. Съпругата ми твърди, че често се увличам на тази тема.

И има право, помисли си Дейн, но се усмихна.

— Разбирам. А сега — за Марли...

— Марли е изключителна. Повечето хора с някакви екстрасенсни способности ги наричат предчувствия, вътрешно чувство, майчински инстинкт — както решат. Тяхната степен на чувствителност е слаба. Други имат способност по-определено да долавят импулсите; още по-малко са чувствителните до степен, когато могат да бъдат изследвани. Но има и буквално единици, като Марли. Тя е най-чувствителният рецептор, който съм срещал. Ще ви предложи едно сравнение: повечето хора са като бипланите, по-малко — като „Чесна“-та, Марли е като голям реактивен изстребител.

— Вие сте я изследвали, разбира се.

— За бога, Марли я изследват постоянно от четиригодишна възраст! Още тогава имаше частични видения — уточни той с ласкав тон.

— Какви точно са нейните... таланти?

— Преди всичко тя е емфатична.

— Какво значи това?

— Подчертано възприемчива. Улавя емоциите на другите и то изключително силно — едно просто действие като шофирането по натоварена улица например може да предизвика желанието ѝ да закрепши от раздразнение. От всички посоки я бомбардират всевъзможни чувства. Според едно нейно описание все едно улавя всякаква смесица от викове и писъци, с най-различна честота. Най-големият ѝ проблем беше да се научи да ги контролира, да ги блокира, за да може самата тя да функционира нормално.

— Казахте „преди всичко“. Какво друго прави тя?

— Говорите все едно е циркаджийско животинче — отбеляза професорът разочарован.

— Не исках да я засегна. Няма да ви лъжа и да ви уверявам, че вярвам на всяка ваша дума, но ме заинтригувахте.

Мъчеше се да се изкаже по-сдържано.

— Това ще отпадне — пророкува професор Юъл с известно злорадо задоволство. — С всички ви така става, след като прекарате известно време с Марли.

— Кой са тези „всички“?

— Полицайте. Вие сте сред най-циничните хора на планетата, но накрая няма как да отречете онова, което тя е направила. Но да се върна на въпроса ви: тя е и малко ясновидка, но определено не в степента на емфатичност. Необходимо е да се съсредоточи, за да блокира способностите си да улавя чувствата — а така и не се научи да го прави съвършено — за да се съсредоточи и да използва способностите си на ясновидка.

— Искате да кажете, че предсказва какво ще се случи?

— Не. Това е прозрение.

Дейн разтърка чело — главата започваше да го боли.

— Не ми стана много ясно. Винаги съм смятал, че ясновидецът седи пред кристална топка и предсказва бъдещето.

Професор Юъл се засмя.

— Това е шарлатанин.

— Добре. Значи емфатичният човек улавя и чувства емоциите на другите.

Професорът кимна и обобщи:

— Ясновидецът усеща далечни предмети и си дава сметка за неща, които стават в отдалечени места. Прозорливите долавят неща от бъдещето. Телекинетичите местят един физически предмет само със силата на мисълта си.

— Като онези, които извиват лъжици по панаирите ли?

— Повечето от тях също са шарлатани. Типовете, огъващи лъжици, бяха отхвърлени с лека ръка. — Не казвам, че един-двама от тях не разполагат с телекинетични дадености, но в повечето случаи е само номер. Никой от екстрасенсните способности не могат да бъдат класифицирани точно, защото способностите при различните хора са различни.

— И особената смесица от таланти на Марли са я направили добра при откриване на изчезнали хора, така ли?

— М-м-м-м... Доста е забележителна в това отношение. Емфатичността ѝ е толкова силна, че когато се концентрира върху даден човек, може да... Тя ги нарича „видения“, но съм я наблюдавал, когато те протичат и бих избрал по-силна дума. Видението може лесно да бъде прекъснато. А при нея сякаш прекъсваше съзнанието ѝ. Това, разбира се, не ставаше. Казвам го за сравнение. Но събитието изцяло я завладяваше; до такава степен се идентифицираше с обекта, че не си даваше сметка за нищо друго наоколо. Страшно изтощително за нея, естествено. След това буквално се сриваше. Но докато се намираще във връзка, забелязваше достатъчно от заобикалящата среда, за да определи местонахождението и винаги успяваше да надмогне за известно време изтощението, за да може да съобщи подробностите на местните представители на реда.

— Какво друго стана при Арно Глийн?

Изражението върху лицето на професор Юъл се промени — сега там се четеше едновременно болка и омраза.

— Глийн беше чудовище. Педофил, садисти убиец. Предпочиташе малките момчета. Отвлечаше ги, завеждаше ги на отдалечено място, гавреше се с тях ден-два, после ги убиваше. За жалост в малкото градче няма никакви тайни и когато шерифът повика Марли на помощ, новината се разнесе преди залез-слънце. На следващия ден имаше дълга статия в местния вестник — изреждаха се успехите ѝ и кога точно пристига. Глийн я изчака. Веднага щом остана сама, я отвлече.

— Но ако е така чувствителна, както я описвате, защо не е уловила присъствието му?

— По това време вече се бе научила да блокира; при пристигане в непознат град го правеше автоматично. Това бе единственият начин да функционира. А има и толкова хора, които съвсем естествено блокират собствените си излъчвания; не е изключено Глийн да е бил от тях. Просто е бил социопат и не е чувствал нищо, което тя да долови. Никога не го е споменавала. Всъщност — винаги отказваше да се говори за това.

У Дейн се надигна грозно предчувствие.

— Изнасилил ли я е? — попита той с тих дрезгав глас.

Професорът поклати глава.

— Не е могъл.

Дейн издиша и за миг затвори очи.

— Но се е опитал. — Професорът погледна към ръцете си, а устните му се свиха. — Завел я на мястото, където държал последната си жертва. Момченцето било ужасно малтретирано. Глийн го бил вързал за леглото. Доколкото си спомням било е петгодишно. Глийн бутнал Марли на пода, съблякъл я и поискал да я изнасили. Тя обаче не била момченце и той не стигнал до нужната ерекция. При всеки несполучлив опит ѝ нанасял удари; бесът му ставал все по-силен. Вероятно си е въобразявал, че причинявайки болка, ще се възбуди достатъчно. Но не се получило; разгневен, се насочил към детето. Убил момченцето с нож пред очите ѝ. По тялото му — по лицето, гърдите и корема — имало двадесет и седем прободни рани. И през цялото време Марли е била свързана с детето. Тя е усетила как то умира.

8.

Дейн имаше чувството, че са изтръгнали вътрешностите му. Не му се налагаше да си представи какво е преживяла Марли. Той беше ченге; беше видял прекалено много, за да прибъгва до въображението си да го снабди с подробности. Знаеше какво значи побой. Знаеше какво е да си наръган многократно с нож. Знаеше колко много кръв остава наоколо, как тя се разлива и разлива, и залива всичко, дори мислите ти. Знаеше как момченцето е хлипало и крещяло, беше виждал по лицата на други деца ужаса и отчаянието, болката и тоталната безпомощност, които е изпитвало.

Марли бе минала през всичко това. И когато ѝ се е явило видението с убийството на Надин Виник, какво ли ѝ е струвало да види отново същата картина? Сходството бе потресаващо отвратително.

На даден етап по време на посещението при професор Юъл неговият здравословен цинизъм се бе изпарил. Бацилтът на вероятността го бе завладял. Не му харесваше, но независимо от това приемаше, че Марли е „видяла“ как умира госпожа Виник. Може би щеше да се окаже еднократно преживяване. Според професора, след като Марли се бе възстановила от нараняванията и емоционалната травма, екстрасенсните ѝ способности изчезнали. За пръв път през съзнателните ѝ години е водила нормален живот. Винаги го е искала, но цената бе прекалено висока. Дори сега, след шест години, тя продължаваше да я плаща. Дейн вече разбираше защо около нея няма никакви гаджета.

Това само го изпълваше с по-голяма решимост, че именно *той* ще промени положението.

Обективно погледнато, можеше да е развеселен от диапазона на конфликти и противоречия, които замъгляваха мислите му и стягаха корема му. Винаги бе съумявал да се държи малко настрана и да остава незасегнат от повечето грижи, които обикновено разкъсваха другите ченгета. Субективно погледнато, положението не му харесваше. Не

вярваше в паранормалните явления и винаги се бе присмивал на онези, които им обръщат внимание. А сега не само вярваше наполовина, но и се опитваше да измисли как да използва Марли, за да открие убиеца на госпожа Виник.

Последната мисъл отново предизвика спазъм в стомаха му. От една страна желаше да я защитава и не искаше да я замесва в още едно убийство по какъвто и да е начин; от друга — беше ченге и работата му изискваше да използва всички средства, за да разреши дадено престъпление, особено ако е брутално като последното. Копелето не заслужава да се разхожда наоколо, неразпознат от невинната публика. И независимо от примитивния мъжки инстинкт, който му диктуваше да държи Марли настрана, знаеше, че ако е възможно, ще я използва. Ще направи всичко по силите си тя да е в безопасност, но най-важното бе да открият този тип и да го затворят. Жестокостта на убийството — освен ако не се докаже някаква невменяемост — най-вероятно щеше да му осигури смъртно наказание... Но първо трябва да бъде заловен.

Мъжките му инстинкти се раздираха от още един конфликт. Никой от познатите му мъже не приемаше охотно обръкването и ограниченията, произтичащи от връзка с жена; и той не бе изключение в това отношение. Този начин на живот му допадал; харесваше му да не е обвързан с една жена. Не искаше да дава обяснения за времето си на когото и да било; не искаше да се съобразява с друг, когато планира нещо, което му се прави. Но сега се бе появила Марли и той изпитваше чувството, че е попаднал в капан.

Беше изпитвал привличане към много жени преди, но нищо не можеше да се сравни със сегашното чувство. Беше като трескав, разяждан от неизпитвана досега потребност. Бяха минали едва четири дни откакто влезе в кабинета на Бонес и я видя за първи път, а тя вече не напускаше мислите му. Колкото повече научаваше за нея, толкова по-обвързан се чувстваше. И най-дяволското в цялата история бе, че *тя* определено не предприема нищо, за да го обвърже. Той го правеше сам и се налагаше да се бори с нея на всяка крачка.

Откакто Глийн едва не я бе унищожил, тя бе избягвала мъжете и в романтичен, и в сексуален план напълно. Дейн си повтаряше колко е важно да отстъпи, да ѝ даде време и пространство, за да спечели доверието ѝ, но съзнаваше, че няма да постъпи така. Не бе от онзи тип,

които седят и чакат. Щеше да я направи своя и то доста скоро. Страхът ѝ от секса е разбираем. Той, и никой друг, ще я научи на удоволствието от секса. Никога досега не бе изпитвал ревност, но това чувство почти го заслепяваше в момента. Не ревнуваше от Глийн, Бог му е свидетел, а от всички мъже, които можеха само веднъж да погледнат Марли и да потънат в дълбочината на бездънните ѝ сини очи. Искаше да разполага с правото да я придърпа собственически към себе си и да хвърля гневен предупредителен поглед към всеки непрокопсаник, дръзнал да се загледа в нея прекалено дълго.

Самолетът се приземи в девет и половина. Дейн се чувстваше уморен — беше станал преди зазоряване и прелетя почти над цялата страна в двете посоки. Обади се на Трамел от автомат на летището; увери го, че ще се видят утре сутринта и тогава ще му разкаже всичко.

Остави слушалката върху вилката и остана пред телефона още минута, замислен. Беше уморен, дрехите му бяха измачкани, чувстваше се кисел. Редно е да се прибере вкъщи, да поспи, да премисли нещата. Съзнаваше какво трябва да направи, но по дяволите, едва ли щеше да постъпи така. Копнееше да види Марли. Усложненията определено не бяха по вкуса му, но нямаше търпение да се забърка в тях — така молецът се устремява към светлината.

При петото му похлопване Марли рязко отвори вратата. Застана на прага и позата ѝ красноречиво говореше, че няма да го допусне вътре.

— Часът е десет и половина, детективе — отбеляза тя ледено. — Ако не разполагаш с призовката, за която споменах, веднага напусни верандата ми.

— Разбира се — отвърна Дейн небрежно и пристъпи навътре.

Неподготвена за тази маневра, тя механично се дръпна назад, за да му направи място. Опита се да се съвземе, посегна към вратата, но се оказа късно: той вече бе прекрачил прага.

Не откъсна очи от нея, докато затваряше вратата зад гърба си. Беше облечена в къси панталони, свлечени на глезените чорапи и тънка стара тениска, която очертаваше гърдите ѝ без сутиен така прилежно, като да беше втора кожа. Много хубави гърди, забеляза той и дори не се постара да прикрие посоката на погледа си. Високи и

заострени, с малки тъмни зърна, леко щръкнали под трикото. Устата му пресъхна, а слабините му се стегнаха; неизменно реагираше така, щом се озовеше в нейната компания. Дори започваше да я очаква, да я предчувства, да ѝ се наслаждава.

Небрежното ѝ облекло го озадачи. Припомни си изрядната фасада, която тя обикновено поддържаше. Зад тази фасада се криеше жена, от чиято естествена чувственост дъхът му спираше; даде си сметка колко успешно я бе прикривала тя. Идеше му да разтърси глава заради загубеното време, но едновременно и да благодари на Бога, защото явно никой друг мъж не бе прозрял зад маскировката ѝ.

Тя имаше повече пластове, отколкото люспите на лука и решително възнамеряваше да ги държи скрити зад щита, който си бе изработила. Хвърли му изпепеляващ поглед, предназначен да изгори плътта му. Инстинктивно се досети, че проявява враждебност заради собствената си уязвимост; естествено е да бъде сърдита за предишната му подозрителност и съвсем не внимателния разпит, но най-голямата част от смайването ѝ се дължеше на факта, че я вижда така — без защитната ѝ броня.

Нищо няма да постигне при нея с търпение. Тя прекалено е привикнала да се крие, да се защитава. Ще се наложи да срине барикадите ѝ, силом да я принуди да му позволи да се приближи към нея. Кръвта му закипя, когато реши как ще го постигне.

Съзнателно остави погледа си да се плъзне по нея. Лъскавите ѝ тъмни коси бяха разпилени по раменете. Харесваше му. Голите ѝ крака... Усети как го залива похот. По дяволите — имаше страхотни крака. А гърдите ѝ бяха така изкусителни, че устата му започна да се пълни със слюнка — само дето не потече от устните му. Не възнамеряваше да крие нито минута повече колко го привлича; време е тя да започне да свиква.

Той продължи да се взира в гърдите ѝ и Марли се изчерви от гняв. Кръстоса ръце върху тях с полувраждебен, полузащитен жест.

— Ако няма задоволителна причина за посещението ти, ще направя оплакване срещу теб — предупреди тя.

Той вдигна очи.

— Бях в Болдър — заяви той направо. — Върнах се преди час. — Направи пауза и се загледа дали ще долови някаква реакция. Тя не се издаде с нищо, но той вече започваше да разчита израза в очите ѝ. Все

още не се бе научила да го контролира напълно. — Разговарях с доктор Юъл.

Зениците ѝ силно се разшириха и издадоха цялото ѝ смайване. Стоеше скована и го наблюдаваше гневно.

— И какво от това?

Той пристъпи към нея — достатъчно близо, та тя да долови топлината му, да я спласи с ръста си. Тактиката му бе съзнателна; прибъгваше към нея при разпити, но този път в личното му отношение имаше огромна разлика. Беше важно да разговаря с нея, но зад това стоеше и силната сексуална потребност тя да си даде сметка за мъжа у него. Близостта на тялото му я шокира; видя я как леко залитна, видя руменината, която плъзна по страните ѝ и тревожния израз в очите ѝ. Тя се въздържа да отстъпи, но застина скована на място; ноздрите ѝ леко се разшириха, когато уханието на разгорещената му кожа стигна до тях.

Нейният женствен аромат плътно го обви и го привлече още по-близо. Ухаеше на чисто, на сапун, което му подсказа, че скоро е излязла от банята; всичко това се примесваше с топлата сладост на жена. Искаше му се да сведе глава и да пъхне нос в шията ѝ, да проследи уханието до първоизточника му, да изследва всички интригуващи места, където се е задържал.

По-късно. Все още е прекалено рано за това.

— Ами добрият доктор имаше да сподели куп интересни неща — промърмори той. Започна бавно да се движи в кръг около нея, като оставяше тялото му да докосва нейното; тези допири преминаваха през нервите му като електричество. Жребец се върти около кобила, оставя я да привикне с допира му, с миризмата. Омилостивява я. — Излиза, че ти си нещо като чудо сред хората с екстрасенсни способности, ако човек вярва в тези неща.

Тя стисна устни. Отново се контролираше и дори не го погледна, макар той да продължаваше да кръжи около нея; игнорираше допира било на ръката му, бил на гърдите или бедрото.

— А ти не си от тях, разбира се.

— Не — отвърна той игриво. Не бе пълна лъжа, но не се готвеше да ѝ съобщи, че поне наполовина е убеден. Ако е ядосана, ще изтръгне още малко реакция от нея, а той искаше именно реакция. — Освен ако

не успееш да ми го докажеш. Защо не опиташ? Хайде, Марли, познай какво си мисля или нещо подобно.

Продължи бавно, бавно да я обикаля и не ѝ позволяваше да се откъсне от допира му или от топлината му.

— Не мога. Трябва да има нещо в главата ти.

— Добре казано, но не доказва нищо. — Съзнателно говореше тихо, почти нежно. — Накарай ме да ти повярвам.

— Не правя евтини номера — срыза го тя предизвикателно.

Чувстваше как все повече и повече се напруга, а близостта му направо късаше нервите ѝ.

— Дори и за да докажеш, че си невинна по отношение на убийството? — притисна я той. — Не е никакъв номер, бейб, в случай че не си забелязала.

Тя рязко изви глава, косите ѝ се разпиляха и тя го изгледа свирепо през присвитите си като на котка очи.

— Предполагам, че бих могла да те превърна в жаба — отбеляза тя замислено, — но някой вече ме е изпреварил в това отношение.

Той гръмогласно се засмя, с което я изненада.

— Гледала си прекалено много стари филми за вещици. Това е магьосничество, не екстрасенсни способности.

Бавното кръжене най-после ѝ повлия. Тя рязко се отправи към кухнята. Не ѝ попречи, но тръгна след нея.

— Кафе значи? — отбеляза той неспрично. — Добра идея.

Тя, естествено, не възнамеряваше да прави кафе. Просто побягна от него. Но се вкопчи с благодарност във възможността да има какво да прави, както той — впрочем — предвиди, че ще стане. Бе разтърсена и се бореше да се овладее. Той започваше да разбира колко важен е за нея самоконтролът. Жалко, че нямаше да ѝ позволи да си го възвърне напълно.

Тя отвори вратата на едно шкафче и извади кутията с кафе. Ръцете ѝ видимо трепереха. После се спря и все така, с гръб към него, постави кутията на плота и рязко обяви:

— Аз не чета чужди мисли. Не съм телепат.

— Не си ли?

Доктор Юъл не бе казал точно това. Той изпита известно чувство на триумф. Най-после започваше да разговаря с него, а не да му се противопоставя. Искаше му се да я обгърне с ръце и да я притисне към

себе си, да я защити от травмата на собствените ѝ спомени, но още бе прекалено рано. Вече отчиташе физическото му присъствие, но бе все още прекалено изплашена, прекалено враждебна.

— Не съм... в класическия смисъл на думата.

Погледна надолу към кутията за кафе. Забеляза, че ръцете ѝ продължават да треперят.

— А каква си тогава?

Каква си? Марли чу въпроса да отеква в съзнанието ѝ. *Чешит*, биха казали някои. *Шарлатанка* — биха предпочели други. Детектив Холистър не се направи на толкова възпитан. Направо я нарича измамница и вероятна съучастница в убийство. Нелепост, разбира се. Дори той трябваше вече да се е простил с тази идея, поради абсолютната липса на доказателства, възможност или какъвто и да било мотив. Но все пак я бе проучил, даже бе ходил до Болдър и разговарял с доктор Юъл. Вече знаеше за нея. Може и да не ѝ вярваше, но сега поне задава въпроси, вместо просто да я обвинява. Колко знае всъщност? Доктор Юъл е в състояние да преподава дискретност на дипломат, ако реши. Колко е разказал на един непознат, дори този непознат да е ченге? Марли отчаяно се молеше той да не знае всичко, защото тогава щеше да я разпитва за онова, а в момента тя нямаше сили да говори отново. Чувстваше се странно уязвима и изложена на показ; нервите ѝ бяха изопнати. Той я накара да се чувства така, като натрапи снажното си тяло толкова близо, че топлината му изгори кожата ѝ, когато нарочно я докосваше и открито не откъсваше поглед от гърдите ѝ.

Не искаше да го усеща повече, отколкото ѝ се бе наложило. Чувстваше се в безопасност в своята самота.

— Каква си ти? — повтори той спокойно.

Тя се извърна с лице към него; движенията ѝ бяха бавни и овладени. Изправи рамене, все едно я чакаше изпитание.

— Аз съм ясновидка-емфатичка. Или по-скоро — бях. — Изведнъж се почувства объркана и разтри чело. — Продължавам да съм, предполагам.

— Но преди си успявала да четеш чужди мисли.

— Може би. Но не съвсем.

Затрудняваше се да опише какво означава да си така свързан с някого, че да си в състояние да долавяш мислите му чрез емоциите му.

Понякога при силна връзка ставаше точно така.

Подбирайки внимателно думите си, той сподели:

— Според доктор Юъл ти си най-чувствителният рецептор, с когото някога се е срещал.

Тя го погледна изтормозена.

— Предполагам, може да се каже, че съм рецептор. Улавям... Улавях някои неща. Емоции, енергия от постъпки. Мисли също така. Понякога. Но обикновено става въпрос за емоции, а не за конкретни мисли. Усещането е неописуемо.

— И си се присъединила към изследванията на доктор Юъл, за да постигнеш контрол над заобикалящата те действителност.

Тя прехапа устни.

— Да. Не бях в състояние да шофирам по улицата, да пазарувам в базар, да отида на кино. Все едно хиляди гласове крещяха в главата ми едновременно. Повечето хора не полагат никакви усилия да се въздържат; просто изстрелват всичко като от оръдие и разпиляват емоциите си във всички посоки.

— Но въпреки това не си живяла в Института.

— Не. Разполагах с малка къща извън Болдър. Беше доста спокойно.

— Знам какво се е случило преди шест години.

Безцеремонното изявление я порази като удар между очите. Тя залитна от силата му, отстъпи назад, облегна се на шкафа. Той се размърда и тръгна към нея с грациозност на котка, невероятна за такъв едър мъж. Зашеметена, ужасена, тя вдигна ръка да му попречи. Със смешна лекота той отблъсна ръката ѝ и привлече Марли в прегръдките си.

Шокът от допира на твърдото му тяло до своето я потресе. Той бе невероятно горещ, изгаряше я през пластовете дрехи. Мускулестите му ръце бяха непреодолими като стоманени обръчи; те я притискаха още по-близо, докато бедрата ѝ не се опряха в неговите, а гърдите ѝ не се сплескаха в стегнатите мускули на корема му. Чувстваше се немоцна, дезориентирана и механично се залови за бицепсите му, за да се задържи права.

— Не се плаши — промълви той, свеждайки глава към нейната. Топлият му дъх погъделичка ухото ѝ, когато той леко притисна нос към шията ѝ. Близна трапчинката под ухото ѝ и усещането — нежно

като майчина милувка — я накара да потрепери. — Няма да позволя никога да ти се случи отново нещо подобно. Знам колко си напласена от мъжете сега, бейб, но аз ще се грижа за теб. Наистина добре ще се грижа за теб.

Отметна глава, за да го погледне. Очите ѝ бяха огромни и пълни с паника.

— За какво говориш? — сепнато извика тя.

Беше изплашена, стресната от начина, по който нещата така бързо се изплъзнаха от контрола ѝ; притеснена от близостта на едрото му тяло. Тя не желаше това; не желаше да се налага да борави с неприятните спомени. Но поради някаква причина той бе решил да пренебрегне дивия огън на привличане, пламнал помежду им, и срещу който и двамата се бяха съпротивлявали; със смайваща скорост бе предприел действия да промени това поведение. В момента у него не се долавяше нищо от детектива; той просто бе мъж, а лешниковите му очи преливаха от сексуално желание.

Той притисна устни към слепоочието ѝ.

— За леглото, бейб. Когато се любим.

Тя се стегна и с всички сили се опита да отблъсне тежките му рамене. Той въобще не помръдна.

— Не, не го искам. Пусни ме!

— Шшшшт... — настоя той и я притегли още по-плътно към себе си. — Аз само те държа, Марли. Това е всичко. Искях да те усетя в прегръдките си, откакто те видях за пръв път в понеделник сутринта.

— Вероятно има някакво правило детектив да се пуска на заподозряна — изтърси тя, отчаяно търсейки оръжие срещу него. — Ако си мислиш, че няма да се оплача...

— Ти не си заподозряна — прекъсна я той. Устните му потрепериха. — Сигурно трябваше да ти го съобщя по-рано: полицаят, който те е засякъл в петък вечер, ти осигури доста добро алиби; не е възможно да си била на двете места едновременно.

Тя застина, съсредоточила вниманието си в последните му думи. Очите ѝ бяха вперени в неговите. С известна неловкост той усети, че в тях има нещо властно.

— Кога разговаря с него?

Безобидният ѝ тон не го подведе. Той трепна вътрешно.

— Ами... Във вторник вечерта.

Трябваше да я излъже. Въобще не биваше да отваря дума за това, или поне не в момента. Трябваше да...

Тя го ухапа. Той почти очакваше да го удари. Дори признаваше, че би било заслужено и бе готов да приеме удара, ако това щеше да ѝ помогне да се почувства по-добре. А и знаеше, че замахът ѝ няма да е кой знае колко силен — имаше предвид начина, по който я държи. Тя очевидно си бе дала сметка за същото, защото просто се наведе напред и впи зъби в гърдите му.

— Ох... — извика той, сепнат от острата болка. Беше се вкопчила в него като булдог и болката, предизвикана от неволното му дръпване, бързо го убеди да стои мирен. — По дяволите, пусни ме.

Подчини се и остана загледана в него с видимо задоволство. Той отстъпи бързо назад и разтри гърдите си. Мокрото петно върху ризата показваше точно къде го е ухапала.

Сръчно разкопча дрехата и погледна — очакваше да види кръв. Не се почувства по-добре, когато откри, че въпреки ясните отпечатьци от остриите ѝ зъби по кожата му, не се забелязваше дори особено натъртване.

— Професорът спомена за острия ти език — промърмори той, — но не каза, че си канибал.

— Така ти се пада — отвърна тя. — От два дни ме преследваш, а през цялото време си знаел, че говоря истината.

Той я погледна сконфузено и продължи да разтрива гърдите си.

— Налагаше се да измисля някакво оправдание.

— За какво?

— Да те виждам.

— И това трябва да ме омилостиви ли? — попита тя язвително. Извърна се, взе кутията кафе и я прибра: — Няма да правя кафе. Можеш да си вървиш.

— Ще вечеряш ли с мен утре вечер?

— Не.

Той скръсти ръце.

— Тогава няма да се махна.

Тя тропна по плота от раздразнение и се извърна с лице към него.

— Не разбираш ли от дума? *Не го искам.* Каквото и да предлагаш, не го желая.

— Лъжеш.

Лешниковите очи отново сияеха, този път от упорство. Вече бе забелязала тази му черта. Все едно бик бе нахлул в кухнята ѝ и тя не бе в състояние да го помръдне.

— Изпитваш същото, каквото и аз — продължи той спокойно. — Привличам те и това те плаши до смърт заради Глийн.

Лицето ѝ стана безизразно.

— Не желая да разговарям за Глийн.

— Напълно разбираемо е, но няма да позволя той да се изпречи помежду ни. Копелето е мъртво. Никога повече няма да те нарани. А в живота има прекалено много удоволствия и няма защо да им обръщаш гръб.

— И точно ти си мъжа, който ще ми покаже какво пропускам, така ли? — попита тя с глас, изпълнен със сарказъм.

— Можеш да се обзаложиш на това, бейб.

Тя кръстоса ръце, облегна се на шкафа и заяви:

— Винаги съм ненавиждала да ме наричат „бейб“ или „бейби“.

— Добре, ще те наричам както кажеш.

— Не желая да ме наричаш никак. Не го ли проумяваш с дебелия си глава, детективе? Помежду ни не може да има нищо. Край. Точка.

Върху лицето му така внезапно разцъфтя усмивка, че сърцето ѝ трепна от промяната, настъпила в изсечените му черти.

— Но помежду ни вече има нещо. Сещаш ли се за някой друг, който така да те разгневява, както аз?

— Не — призна тя.

— Виждаш ли? И с мен е същото. Откакто те видях в понеделник сутрин, съм в скапано настроение; бесен съм ти, че може да си заподозряна; бесен съм на себе си, защото независимо от това така ме привличаш.

— Ами ако просто силно се отблъскваме? — предположи тя.

— Не, случаят не е такъв. — Сведе поглед надолу. — Определено има доказателства за обратното.

Марли с усилие овладя импулса да позволи и на собствените си очи да се насочат надолу. След онова, което изпита вчера сутринта на верандата, бе почти сигурна какво точно ще види. Независимо от здравия си разсъдък остана очарована от вида му — бе леко потресен

от начина, по който тялото му реагира. Тя си наложи да събере цялата си воля, за да не покаже тържеството си. Просто не биваше. И без това щеше да ѝ е трудно да го обезкуражи; затова не биваше да му показва колко много всъщност желае нещата да не са по-различни. Винаги бе копняла за нормални взаимоотношения, но винаги избягваха да се сближат с нея — първо заради уменията ѝ, а после заради случилото се с Глийн.

— Нищо няма да се получи — обяви тя на глас.

Той отново погледна надолу.

— Така ли смяташ? Не съм сигурен — произнесе той колебливо. — На мен ми се струва, че доста добре ще се получи.

Смаяна, тя се изсмя високо, но бързо постави ръка върху устата си, за да заглуши звука. Той отново се ухили насреща ѝ и принуди сърцето ѝ да изпълни акробатичен номер, въпреки упоритото ѝ старание да се контролира. Той бе доста по-опасен, отколкото тя си представяше; успяваше да я накара да се засмее.

— Не бих могла — подхвана тя припряно, съвземайки се. Тонът ѝ бе мек и в него се долавяше известно съжаление, което тя не успяваше да скрие. — Глийн...

С две широки крачки той застана до нея и обгърна талията ѝ. Веселието изчезна от очите му, все едно никога не се е появявало.

— Глийн е мъртъв. Сега би могъл да те нарани единствено, ако ти го позволиш.

— Да не мислиш, че ми е толкова лесно?

— За бога — не. Въобще не си въобразявам, че е лесно. Аз съм ченге, нали помниш? Виждал съм през какво минават жертвите на изнасилване.

— Аз не бях...

— Буквално изнасилена ли? Знам. Но той все пак се е опитал и те е пребил именно защото не е успял. Реакцията ти към случилото се вероятно не е по-различна от това, ако бе проникнал в теб.

Тя отново се засмя, но този път звукът беше дрезгав, някак разкъсващ.

— Малко по-различно е. Мечтаех да беше успял да ме изнасили! Нощем лежа будна и знам, че ако бе стигнал до ерекция, ако не му се бях съпротивлявала така силно, онова момченце щеше да е още живо! Но раздразнението му нарастваше, а аз продължавах да се боря. Тогава

той изведнъж ме изостави и нападна момченцето. — За минута замълча. — Казваше се Дъстин — промълви тя след малко. — Родителите му го наричаха Дъсти.

Ръцете на Дейн конвулсивно се свиха върху талията ѝ; после се отпуснаха.

— Вината не е твоя. Никой не е в състояние да предвиди какво ще предприеме един луд. Но е лошо нещо, с което да се пребори човек — добави той тихо. Гърдите му бяха стегнати от потиснати емоции. Нежно погали косите ѝ, после спусна пръсти под меката топла тежест на брадичката ѝ и я пое в ръка. — Разказала ли си на някого всичко, което се е случило през онази нощ?

Тя поклати глава.

— Не всичко. Не и подробностите. Бяха прекалено... грозни.

— А казвала ли си на някого онова, което току-що спомена пред мен?

— Не — отвърна тя. В очите ѝ се четеше объркване. — Представа нямам защо не съм го направила.

— Защото помежду ни има нещо и ти няма как да го отречеш, както и аз. Все още не се чувстваме уютно в компанията си един на друг, но един ден това ще изчезне. Аз умея да чакам. И мога да изчакам, докато и ти си готова да се любим.

Раздразнена от неговото упорството и от собствената си неспособност да го убеди, тя поклати глава. Не знаеше дали да се разсмее, или да закрепси.

— Дяволски си самоуверен!

— Довери ми се — прошепна той. Силните му пръсти масажираха тила ѝ и разнасяха напрежението, което тя дори не бе усетила. — Сега ще си помислиш за случилото се и колкото повече мислиш за него, толкова повече ще свикваш. После ще започне да ти става любопитно, да се чудиш как ще вървят нещата помежду ни. Добре си се справила със задачата отново да изградиш живота си, но си прекалено умна да не си даваш сметка, че докато отново не се довериш на мъж в леглото, ще позволяваш на Глийн да се намесва в живота ти. Следващата ти крачка е очевидна. А аз мога да ти обещавам едно: ако някой ще влезе в леглото ти, то това определено ще съм аз.

Преди да ѝ хрумне какво да отговори на това изключително самомнително изказване, той я хвана за ръката ѝ и я поведе обратно във

всекидневната. Дланта му бе мазолеста, а пръстите силни и топли. Допирът му бе преднамерено нежен — като на мъж, съзнаващ собствената си мощ, и предпазлив да не стисне прекалено силно. Имаше нещо подмамващо в пръстите му, преплетени с нейните: една неизречена молба, но и уверение, за доверие. Чувстваше се странно — в безопасност с него, но не и в безопасност от него.

— Хайде да седнем — предложи той, като я побутна към дивана. С известно закъснение тя понечи да се отскубне, за да седне на стол, но той я придърпа и я накара да се намести до него. Държеше ръката ѝ в своята, отпусна се върху дивана и въздъхна облекчено. Протегна дългите си мускулести крака. — Самолетните седалки не са направени за хора над метър и шестдесет и пет и още се чувствам схванат.

— Защо не се прибереш вкъщи? — попита тя уморено. — Късно е.

— Защото трябва още да си поговорим.

Тя поклати глава и се опита да освободи ръката си. Усилието се оказа напразно.

— Няма за какво да говорим.

— Имам някои нови въпроси за онова, което си видяла в петък вечер.

Тя се стегна. Не можеше да се възпре: всеки път, щом ѝ напомняха за онова зло, нещо в нея застиваше.

— Казах ти вече всичко. Утре е работен ден и бих искала малко да поспя.

— Само няколко минути — подкани я той с усмивка.

Извивката на устните му отново наруши ритмичната дейност на сърцето ѝ и тя бързо извърна поглед. Кой да си помисли, че на такова грубовато лице може да засияе такава чаровна усмивка? За нейно добро не бива да му позволява да прави нищо друго, освен да се мръщи.

— Мислех за случая в самолета — продължи той, приемайки мълчанието ѝ за съгласие. — Не си заподозряна, ти си свидетел. Всъщност — единственият свидетел, с когото разполагаме. Нямаме никакви улики, никакви доказателства, никаква представа кого търсим. Две по-ранни предположения удариха на камък. Не казвам, че приемам всички приказки за паранормалните явления, но съм склонен да

разследвам всички възможности, към които би ме насочила. Например — можеш ли да ми опишеш този тип?

Тя поклати глава, пренебрегвайки начина, по който той произнесе „всички приказки за паранормални явления“.

— Абсолютно нищо ли? Хайде. Та ти описа убийството до най-малката подробност.

— Но аз го видях през *неговите* очи. Видях... всичко станало, но не и него.

— Видя ли ръцете му?

Един спомен дойде на фокус: ръка, която пресяга за нож, държи го, замахва с него...

— Да — едва чуто прошепна тя.

— Добре. — Очите ѝ леко се бяха разфокусирани. Дейн се постара тонът му да е изключително спокоен, за да не я сепне. — Какъв цвят е кожата му? Светла или тъмна?

— Не знам.

— Мисли, Марли.

— Не знам! Носи ръкавици. Хирургически ръкавици и е с дълги ръкави. — Тя направи пауза и отново потъна в себе си. — Дрехите му са тъмни.

— И не сваля ръкавиците, дори когато я изнасилва?

— Не.

— Добре. Дай да поработим по ръста му. Знаем колко висока е била госпожа Виник. Колко висок е той в сравнение с нея?

Марли отчасти се възхити как работи съзнанието му на ченге. Тя самата въобще не бе мислила за ръста на престъпника. Главата ѝ клюмна, докато се опитваше да се съсредоточи върху мяркащите се образи.

— Когато за пръв път я сграбчва, в кухнята, я притиска плътно към себе си. Едната му ръка е върху устата ѝ, а другата държи ножа. — Марли вдигна ръце в позицията, която описваше, и направи пантомима от движенията. — Ръката върху устата ѝ е така... На една височина с рамото му.

— Значи това е нивото на устата ѝ. Излиза, че е висок към един и осемдесет. Не знаем колко е дълъг врата му. Може да е с няколко сантиметра по-висок или нисък, но това поне е нещо. А какво ще кажеш за гласа му? Спомняш ли си нещо за него?

Тя затвори очи.

— Нищо характерно. Просто мъжки глас, нито особено плътен, нито висок.

Не долавяше всъщност гласа му, понеже бе заглушен от бесуващото насилие, омразата, от емоциите му.

— Ами акцентът? Различаваш ли го?

— Не е южняшки — отвърна тя уверено и отвори очи. — Но това не означава нищо. Тук е Орландо. Половината население, и аз включително, е пристигнало от другаде.

— Няма ли начин да стесниш описанието малко повече? Има доста характерни акценти: от Ню Йорк, Бостън, Охайо, Чикаго, Минесота, западните щати.

Тя започна да клати глава още докато той ги изреждаше.

— Нищо, което да мога да определя. Той всъщност не каза кой знае колко или аз не съм успяла да го улова.

— Тогава да се насочим към друго. Доби ли впечатление от тялото му?

Силна погнуса се изписа върху лицето ѝ.

— Имам предвид тежестта му — бързо добави Дейн. — Слаб ли е, среден или тежък?

Тя го изгледа кръвнишки.

— Среден, бих казала. И силен. Необикновено силен. Не е изключено да е заради гнева му или адреналина, но тя е напълно безпомощна пред него. Той тържествува от това. Страшно му е приятно.

Тя се облегна назад, почувствала се изведнъж изморена, и откри, че по някое време на разговора той е протегнал ръка зад нея; когато се отпусна, направо попадна в прегръдката му. Рязко се дръпна напред, ала тежката му ръка продължи да стои върху раменете ѝ и да я придръпва да се отпусне отново; лицето му бе много близо до нейното.

— Шшшшт... Не се паникьосвай — промълви той с нежен глас. — Все още държиш ръката ми, а другата ми ръка е на раменете ти. Добре си.

Тя го изгледа свирепо.

— Не аз държа ръката ти — срязва го тя. — Ти държиш моята!

— Дребна подробност. Ще те целуна, Марли...

— Отново ще те ухапя — тутакси го предупреди тя.

Той сви рамене.

— Винаги съм бил по-смел, отколкото умен — заяви той и леко докосна устните ѝ със своите.

Допирът бе съвсем бегъл, по-лек от шепот, но изпълнен с омайващия му вкус. Пулсът ѝ отново се учести, но той се отдръпна преди очаквания страх да се материализира. Веждите ѝ леко се свъсиха.

Най-после пусна ръката ѝ и обгърна брадичката ѝ с ръка. Възглавничката на палеца му проследи плътната ѝ долна устна, а очите му проследиха движението.

— Обзеха ли те някакви лоши мисли? — попита той с още по-нежен глас.

— Не — едва прошепна тя.

— В такъв случай...

Този път устните му се задържаха по-дълго. Той не я държеше, тя не изпитваше принуда, но бе някак безпомощна да се отмести. Устните му бяха твърди и топли, но нежни в натиска си и тя оформи своите, за да ги посрещне. Марли обви кръста му с ръце и затвори бавно очи.

Удоволствието от целувката я замая. Не бе очаквала такава нежна загриженост от него, нито прилива от усещания, които я обзеха. Издаде тих объркан стон и той веднага отдръпна глава.

— Добре ли си?

— Да-а... — заекна тя ѝ премигна.

— Радвам се.

Отново сведе глава към нея и поднови целувката. Езикът му се плъзна в устата ѝ, но не проникна дълбоко, а просто сякаш я приканваше да усети вкуса му. Марли не знаеше какво да предприеме; всичко, което се случваше, бе толкова противоположно на очакваното, че загуби способност да мисли. А най-поразяващото бе, че не изпитваше страх. Това въобще не приличаше на... Не, дори няма да мисли за името му. Разтърсващото удоволствие, което изпитваше, бе прекалено скъпоценно, за да го разруши.

Плахо, доверявайки се на отдавна неизползван инстинкт, тя прие поканата и леко засмука езика му. През снажното му тяло мигом премина тръпка, което я изненада. Направи го отново и той простена на глас: плътен, дълбок звук излезе от гърдите му. У нея плахо се породило очарование от новооткритата си чувствена мощ.

Той рязко откъсна устни и се облегна назад. Кожата на скулите му бе порозовяла и опъната.

— Достатъчно. Дори прекалено, бих казал. Ще си тръгна сега, преди да прекаля в натиска си над теб.

Тя премигна насреща му, а очите ѝ бяха замечтани и замаяни, сякаш не бе съвсем сигурна какво точно се е случило. Той самият също не бе напълно сигурен. Не се бе възбуждал само от целувка откакто бе на петнадесет години и загуби девствеността си под пейките на стадиона със седемнадесетгодишна мажоретка.

Насили се да стане, преди да направи огромната грешка и да промени решението си да тръгне. Беше я целунал; не му беше достатъчно, но тя едва ли би понесла повече. Като цяло бе изключително доволен от вечерта.

— Ще ти се обадя утре — обеща той, тръгвайки към вратата. Тя го последва; съзнанието ѝ бързо се избистряше. Той ѝ намигна. — Сексапилният ти глас ме възбужда дори по телефона.

Като изгасването на светлинка, цялата разнеженост изчезна от лицето ѝ.

— Радвам се, че ти харесва — обяви тя безизразно. — Толкова много крещях, докато Глийн режеше момчето на парченца, че гласът ми пресипна. Оттогава не е същият.

9.

От прилив на жизненост почти го болеше. Карол Джейнс усещаше как се зарежда с радостно предчувствие, как се надига мощта му; изпитваше сигурност и направо сияеше. Винаги оставаше смаян как околните не виждат тази мощ, но пък като цяло хората бяха изключително глупави.

Щеше да бъде тази вечер. Необичайно бе да изчака само една седмица — от предишния случай в петък, но този бе така лесен, че нямаше смисъл да го отлага. И беше приятно — това натрупване на мощ почти веднага след като предишното бе избледняло. Не можеше, разбира се, да разчита, че ще се случва всяка седмица; истински грубите и невъзпитаните не се срещат така често. А и обикновено той предпочиташе да изважда на показ мощта си през по-големи интервали от време — например месец — но само защото почти винаги възникваха трудности за преодоляване, усложнения, които да се разрешат. При Жаклин Шийте не съществуваша такива. Живееше сама, а рутината ѝ бе задушаваша в своята повтораемост. Не, няма никаква причина да отлага.

Странно бе, че обикновено жените бяха невъзпитаните и грубите, макар един-два пъти да имаше и мъже, които той бе длъжен да накаже. Не му допадаше, ставаше ли въпрос за мъж. Не че мъжката сила правеше нещата по-сложни; презираше това схващане. Можеше да се справи силово с всекиго и ревностно работеше, за да поддържа тази си способност. Мъжете просто не предлагаха същото удоволствие, възможността за продължително разиграване, докато мощта стигне самия си връх. Мъжете бяха почти скучни. А и той, разбира се, не бе обратен, така че се губеше поне половината удоволствие. Нямаше никакво намерение да чука мъж. Е, понякога вероятно проявяваше по-голямо снизхождение към невъзпитанието на мъжете, но пък какво от това? В края на краищата *той* взимаше решението, не някой друг. И ако предпочита жените, това си е негова работа.

Цял ден си тананика и накара Анет да отбележи, че е в изключително добро настроение.

— Сигурно имате грандиозни планове за уикенда — подметна тя и той долови несъзнателната завист в тона ѝ.

Това му хареса. Той, естествено, знаеше, че Анет си пада по него — сякаш щеше да види добро от това. Тя просто не бе неговия тип.

— Страхотна среща — увери я той, без да го е грижа дали тя долавя трепетното очакване в гласа му.

Ха, та така само ще пообогати фантазиите ѝ.

Представи си как Жаклин Шийте го чака. Беше прониквал в къщата ѝ и точно виждаше всичко. Знаеше къде седи, когато гледа телевизия — това бе горе-долу единственото, което вършеше. Знаеше как изглежда спалнята ѝ, какво облича, когато си ляга: удобна пижама. Не се изненада. Той предпочита нощниците, но и панталоните на пижамата не представляват проблем. Тя сама щеше да ги свали за него; всички го правеха, когато острието на ножа е опряно в лицето им.

Бе проверил в кухнята ѝ. Ножовете ѝ бяха в окаяно състояние — с изтъпени остриета, едва ли годни да разрежат и банан. Очевидно не е особено добра готвачка, иначе ножовете ѝ щяха да бъдат по-добре поддържани. Подбра месарски нож и го отнесе в дома си, където прекара последните две вечери във внимателното му подостряне — търкаше го по ръба с бръснач. Ненавиждаше да работи с долнокачествени инструменти.

Нямаше търпение да настъпи нощта, когато ще започне ритуала, както го е учил баща му: невъзпитан ли си, ще бъдеш наказан.

Дейн позвъни на Марли в седем сутринта, за да ѝ каже „здравей“ и да разбере дали е спала добре. Раздразнението в тона ѝ го накара вътрешно да се усмихне. Тя все още му се съпротивляваше ментално, но физически мина доста по-добре, отколкото бе очаквал. Целуна я и тя не само не се изплаши, но дори изпита наслада. Като се има предвид какво бе преживяла, това бе огромна крачка напред.

Хилеше се като идиот през цялото време, докато пътуваше към службата. Беше я целунал! Какво от това, че целувката бе така стандартна — би накарала всеки тийнейджър да заспи от скука? Какво знаеха въобще тези тийнейджъри? Те не се интересуват от друго, освен

да мачкат гърдите на момичетата и да проникнат бързо и дълбоко няколко пъти. Той, слава богу, е достатъчно възрастен, за да знае, че колкото е по-бавно, толкова е по-хубаво. Може да се побърка от желание, докато Марли стане негова, но след снощи не се съмняваше, че това ще се случи. Беше замаян от удоволствие, а радостното очакване бълбукаше из него като мехурчета на шампанско.

При влизането на Дейн Трамел вече бе там и тъмните му очи сънливо го наблюдаваха. Колегите им сновяха нагоре-надолу, приказваха и ругаеха; телефоните не преставаха да звънят, а факсът и ксероксът жужаха безспирно. Типичен ден, но Дейн не се чувстваше типично. Продължи да се усмихва, когато отиде при кафе машината и наля две чаши. Отпи от едната, връщайки се при бюрото си, и подаде другата на Трамел.

— Имаш вид на човек, който се нуждае от това. Лошо ли спа?

— Благодаря. — Трамел предпазливо отпи и продължи да наблюдава Дейн над ръба на чашата. — Дълга нощ беше, но не и лоша. Е? Откри ли нещо интересно вчера?

— Доста неща. Като начало ще кажа: вече не съм така скептичен както преди.

Трамел ококори очи.

— А Марли? Какво е правила през последните шест години?

— Опитвала се е да се съвземе — отвърна Дейн бързо. — Арно Глийн я пребил, опитал да я изнасили и понеже не успял, убил хлапето пред очите ѝ. Според доктор Юъл травмата от преживяното сериозно увредило, дори може би унищожило, паранормалните ѝ способности. Видението във връзка с убийството на госпожа Виник очевидно е първото медиумно раздвижване, което е имала оттогава.

— Значи ли това, че медиумните ѝ способности започват да се възвръщат?

Дейн сви рамене.

— Кой знае? Нямаме друг инцидент. — *И слава богу.* — Говорих с нея снощи, зададох ѝ някои въпроси какво е видяла и тя си припомни някои детайли.

— Какви?

— Онзи тип е висок около метър и осемдесет, в отлична физическа форма е и не е южняк.

Трамел изсумтя.

— Това наистина силно стеснява кръга.

— Все пак е повече от онова, с което разполагахме преди.

— Съгласен съм. Нещо е повече от нищо. При положение, че приемем видението на медиума, защото никой съд няма да я приеме като свидетел.

— Какъв избор имаме? Не разполагаме с нищо друго. Този тип не е оставил никаква улика. Готов съм да тръгна по всяка следа, а ще мисля за доказателствата, когато го заловим.

— Всъщност — отбеляза Трамел провлачено, — вече разговаряхме с човек, който отговаря на това описание.

— Да, знам. Ансел Виник. Як е като бик и макар да живее във Флорида повече от двадесет години, все още има среднозападен акцент. — В това нямаше нищо изненадващо. Малцина, които не са израснали на юг, успяваха да овладеят точно акцента. Киноиндустрията и телевизията също не бе успяла. — Но вътрешното ми чувство подсказва, че не той е извършил убийството.

— Разполагал е с възможността.

— Но не и с мотива. Не става въпрос за извънбрачна връзка или застраховка. Нищо.

— Ами ако са се скарали и се е поувлякъл?

— Съдебният лекар не откри натъртвания по нея, които да говорят за побой. А и тя не просто е била убита; нарязана е на парчета.

— Според учебниците при наличието на толкова много прободни рани, убиецът е бил истински разгневен на жертвата си. И ако прекара дълго време в извършването на убийството, вероятно живее в квартала. Знаеш статистиката не по-зле от мен: в осемдесет на сто от случаите, когато жертвата е жена, убийството е извършено от съпруга или гаджето. И в редица от случаите именно убиецът съобщава в полицията за „откриването“ на трупа. Виник попада във всичките категории.

— Като се изключи първата. Ако са се карали, никой не го спомена. Съседите не са чули нищо; изглеждали като хора, които чудесно се спогаждат и Виник не се е държал необичайно на работното си място същата вечер. Освен това тя е била изнасилена, но няма следи от сперма. Марли каза, че престъпникът е бил с презерватив. Защо Виник ще си дава толкова труд? За бога — та тя е била негова съпруга. Да се открие спермата му в нея не е

изобличаващо. Онова, което истински ме тормози — сподели той, дълбоко замислен, — са пръстите ѝ. Защо е отрязал пръстите ѝ? А и не сме ги открили. Нямамо е причина да отреже пръстите ѝ, освен...

— Ако не го е одрала — завърши Трамел, а тъмните му очи блестяха. — Тя го е драскала, а той е знаел, че може да се направи ДНК профил. Отрязал е пръстите ѝ, така че съдебните лекари да не открият следи от кожата му под ноктите ѝ.

— Въпросната сутрин Виник беше облечен в риза с къси ръкави — припомни си Дейн. — Забеляза ли драскотини по ръцете му?

— Не. Възможно е да са по гърдите или раменете, но е вероятно да са по ръцете и китките му.

— И не забравяй изрязаното парче стъкло в спалнята. Ако е дело на Виник, за да изглежда като насилствено влизане, нямаше ли да го направи по-очевидно? Той не ми направи впечатление на особено интелигентен. И всичко казано от Марли приляга на онова, което открихме на местопрестъплението. Не го е извършил Виник.

— Почакай малко — сети се Трамел. — Марли не спомена нищо за пръстите, нали?

Дейн се замисли, после поклати глава.

— Не, а такава подробност човек не би забравил.

Пропускът да спомене пръстите го тревожеше и той си отбеляза наум да я попита довечера.

— Независимо от всичко, ще се чувствам по-добре, ако отново поговорим с Виник — настоя Трамел.

Дейн сви рамене.

— Нямам нищо против, но продължава да ми се струва само загуба на време.

Между стотиците други работи, които трябваше да свършат, Трамел направи няколко опита да влезе във връзка с господин Виник през деня, но никой не му отговори. Обади се в транспортната компания, където работеше Виник; отговориха му, че ще отсъства цялата седмица, а като имаха предвид какво му се е случило, очакваха да не се яви на работа още по-дълго.

— Погребението беше вчера — отбеляза Дейн. — Не е чудно да е отишъл при приятели. По дяволите, няма да стои в къщата, я! Хората от лабораторията приключиха работата си там, но ти би ли спал в къщата?

Трамел направи гримаса.

— Май не. И все пак, как ще се свържем с него?

— Ще попитаме съседите. Сигурно знаят.

Спряха пред дома на семейство Виник късно следобед. Къщата беше затворена; имаше необитаем вид. Жълтата лента, отцепваща местопрестъплението, бе махната, но постройката продължаваше да изглежда някак откъсната; завинаги бе придобила по-различен вид заради извършеното вътре насилие. Дейн разпозна паркирана в алеята кола — същата бе видял да стои там и миналата събота сутринта.

— У дома си е.

Потропаха на предната врата. Никой не отвори, вътре не се чу шум от движение. Трамел отиде при задната врата, но отново нищо. Всички завеси бяха спуснати — нямаше откъде да надзърнат през прозорците.

И двете врати бяха заключени. Отново потропаха.

Дейн отиде до съседната къща. След като почука, на верандата излезе жена.

— Аз съм детектив Холистър — представи се той и показа значката си. — Виждали ли сте господин Виник? Колата му е тук, но никой не отваря.

Тя се замисли и отметна кичур коса от челото си.

— Не. Не съм го виждала от погребението. Аз самата присъствах. Почти всички от нашата улица отидохме. Тя беше такава приятна жена. Не знам кога е паркирал колата на алеята. Късно следобед вчера я нямаше, но днес сутринта, когато станах, я видях там.

— Да сте видели някой да идва?

— Не. Е, не си бях целия ден вкъщи, но никого не съм видяла да идва.

— Благодаря. — Дейн кимна за довиждане и се върна при къщата на семейство Виник. — Тази работа не ми харесва — отбеляза той, след като разказа на Трамел какво е казала съседката. — Какво ще кажеш да се опитаме да проникнем насила?

— Май ще е най-добре — съгласи се Трамел. — Ако грешим, ще се разкаем, ще се извиним и ще заплатим за щетите.

Отидоха отзад. Горната половина на кухненската врата бе с малки, ромбоидни стъкла. Дейн измъкна „Беретата“ и използва дръжката на пистолета, за да избие най-близкото до бравата стъкло.

Винаги се изненадваше колко трудно всъщност е да счупиш стъкло. Вътре парченцата издрънчаха по покрития с теракота под. Внимателно обви ръката си с носна кърпа, пресегна се и отвори вратата.

В къщата беше горещо и се носеше миризмата на смърт. Тишината бе почти болезнена.

Дейн размота кърпата от ръката си и я постави пред носа си.

— Дяволска работа! — измърмори той, а после повиши глас: — Господин Виник? Тук са детектив Холистър и детектив Трамел.

Нищо.

Вонята се просмука през кърпата. Не беше предишната сладникава миризма на разлагаща се плът, от която ти се повдига, а силната миризма на похабен човешки живот, премесена с металния аромат на кръв — и нова, и стара. Стомахът на Дейн се сви. Тихо изруга отново и пристъпи навътре.

Всекидневната беше празна; това и очакваше. По стените все още се виждаше разплисканата кръв на госпожа Виник, но петната вече бяха станали кафяви. Господин Виник беше в спалнята.

Тя не беше разчистена. Тебеширената линия очертаваше положението на трупа, там в ъгъла. Господин Виник лежеше до тази черта. До главата му имаше малък пистолет.

Не бе рискувал да остане жив. Всеки, натикал дулото в устата си, се отнася сериозно към задачата си.

— О, господи — възкликна Трамел уморено. — Ще съобщя в участъка.

Дейн приклепна до тялото — внимаваше да не докосне нищо. Всичко наоколо ясно говореше за самоубийство, но му бе навик да не пипа, преди да са пристигнали хората от лабораторията.

Огледа се наоколо и видя лист хартия върху леглото. Чаршафите бяха махнати и се виждаше само голият дюшек, затова белият лист не личеше много върху светлия фон. Можеше да прочете написаното, без дори да се наведе:

„Сега, след смъртта на Надин, нямам семейство, затова предполагам, че няма особено значение. Просто не желая да продължа да живея.“

Беше поставил не само дата и подпис, но дори бе отбелязал часа. Единадесет и половина вечерта, горе-долу по същото време, по което е била убита съпругата му.

Дейн разтърка врата си, а устните му бяха стиснати мрачно. Гадна работа. Човекът е погребал съпругата си, после се е върнал на мястото, където е била убита и е пуснал куршум в главата си.

Трамел влезе в стаята, застана до Дейн и също прочете бележката.

— Дали е от чувство за вина или от депресия?

— Кой знае?

— Лоша работа — отбеляза Трамел.

Нещо в тази къща на смъртта правеше всякакъв коментар върху думите му излишен. Беше много тъжно.

Докато отцепят къщата, отнесат тялото и приключат с писмените доклади, стана почти девет. Дейн си помисли да се обади на Марли, но се отказа. Не беше в добро настроение и не му бе до ухажване. Трамел имаше среща, но бе също толкова навъсен, колкото и Дейн; звънна и я отложи. Дватамата отидоха в предпочитания от ченгетата бар и изпиха по две бири. Много техни колеги изпиваха по някое питие, преди да се приберат вкъщи. Това бе най-лесният начин да се отпуснат и възможност да прехвърлят цялото напрежение върху хора, които разбират точно за какво им се говори, преди да се приберат при съпругите и децата си и да се преструват, че всичко е чудесно и прекрасно.

— Ако той е бил убиецът, сега вече никога няма да го разберем — недоволно изсумтя Трамел и облиза бирената пяна от горната си устна.

Дейн винаги бе харесвал Трамел, защото пие бира, а не някоя префърцунена марка вино. Приемаше италианските костюми, копринените ризи, обувките „Гучи“, но щеше да му е трудно да контактува с пияч на вино. Не знаеше защо Трамел изведнъж реши, че Ансел Виник е най-вероятният извършител, но на всеки се случва от време на време да му се завъртят бръмбари в главата.

— Според мен не го е извършил той. Ако ме питаш, клетият човечец просто не е бил в състояние да си представи живота след смъртта на съпругата си.

— Не твърдя, че той го е извършил — уточни Трамел недоволно.
— Просто исках да сме сигурни, че няма да побегне, докато се лутаме в преследването на фантоми.

Дейн допи бирата си.

— Е, невинен или виновен, той така и не побягна. Искаш ли още една?

Трамел прецени количеството в чашата си.

— Не, това ще ми стигне. — Направи пауза, все така загледан в кехлибарената течност. — Слушай, Дейн...

Замлъкна и Дейн вдигна вежди въпросително, изчаквайки го, преди да попита:

— Какво?

— Това вътрешно чувство, дето го имаш... Инстинктите ти почти никога не те лъжат и всички го знаем. Минавало ли ти е през ума... че не си много по-различен от Марли?

Ако Дейн вече не си бе изпил бирата, то обезателно щеше да я разлее по цялата маса. Задави се и си личеше, че е бесен.

— Какво? — едва успя да прошепне той.

— Замисли се. — Трамел се оживи от темата. Наведе се напред и облегна лакти върху масата. — Всички имаме хрумвания, всички се доверяваме на вътрешно чувство. В повечето случаи не прибъгваме към него, защото престъпникът просто сам се издава и изпява всичко като добро пиленце, но от време на време се сблъскваме с мистерия. Тогава защо нашето вътрешно чувство да е по-различно от онова, което Марли има?

— Не е точно така. Нашите хрумвания се базират на несъзнателно забелязани неща, върху които съзнанието ни още не се е съсредоточило.

— Но нали така постъпват и медиумите?

Дейн го погледна навъсено.

— Според мен две бири са ти малко в повече. Нашите хрумвания са въз основа на нещо, което виждаме, на обстоятелства, които премисляме. Ха, та медиумът няма нужда да ходи никъде или да знае нещо за ситуацията, а просто улавя тези вибрации или каквото са.

Трамел се почеса по главата и разчорли косата си. Дейн започна леко да се безпокои: дали две бири *наистина* не са много за Трамел. Господ му е свидетел, че никога не е виждал Трамел и с едно косъмче

от косата му не на място, ако не се брои когато попаднаха в престрелката, но тогава имаше смекчаващи вината обстоятелства.

— Не знам на кое да вярвам — промърмори Трамел. — Според логиката и средностатистическите данни Ансел Виник е най-вероятният извършител. Но Марли знаеше всичко; без пръстите. Ако ѝ повярвам, Виник е невинен и ние сме там, откъдето тръгнахме — в квадратче номер едно.

Вдигна чашата, пресуши я и я тропна по масата.

— Точно там сме — в квадратче номер едно. Започвам да се чувствам като глупак, защото определено нищо не постигаме.

— Нямаме доказателства, свидетели или мотив. Знаеш ли какво?

Изящното източено лице на Трамел имаше такова погребално изражение, че Дейн прехапа устна, за да не се захили:

— Не. Какво?

— Метаболизмът ми не се справя много добре с алкохола — обяви елегантният му партньор с достойнство.

— Нима? — Дейн постави ръце на лицето си. — Никога нямаше да се досетя.

Всъщност си мислеше, че всеки, способен да изрече „метаболизъм“ без запъване, е в чудесна форма.

— Обикновено съм по-внимателен. Просто отпивам съвсем малки глътки.

— Значи си най-добрият пияч на малки глътки в света.

— Благодаря. Но все пак е по-хубаво ти да шофираш.

— И аз така мисля. Готов ли си да тръгваме?

— Щом кажеш. Не се налага да ми помагаш да си легна или нещо подобно, но наистина не искам да карам.

— И аз не бих ти позволил да караш, приятелче. Хайде да вървим.

Трамел здраво стъпваше на краката си, но си тананикаше под носа и на Дейн му идеше отново да прихне. Тананикането на „Скъпа Клементина“ не подхождаше на имиджа на Трамел.

— Ще имаш ли махмурлук? — попита той с любопитство.

Според него махмурлук след две бири е немислим.

— Никога не съм имал — отвърна Трамел. Вече бяха излезли от задименото помещение и той вдиша дълбоко чист въздух. — А и не ми се случва често. Всъщност — не ми се е случвало от колежа.

— Това е добре.

— Няма да кажеш на никого, нали?

— Не. Обещавам.

Изкусително е, но няма да си отвори устата пред никого. Макар и по-конфузни неща да се смятаха за честна игра, това не зависеше от Трамел, а колегите щяха да го скъсат от майтап до края на живота му. От друга страна приятно е да има с какво да държи Трамел в ръцете си и да не му позволява от време на време да му се качва на главата. Засвирука си весело, докато влизаха в колата — доброто му настроение се бе възвърнало.

Ритуалът му действаше успокоително. Обичаше всичко да става в един и същи ред всеки път, без изключение, защото *той* командваше. Не го правеше достатъчно често, че да се е превърнало в рутина — а и това щеше да отнеме от мощта — но имаше известно преосигуряване в еднаквата методичност на подготовката. Съзнанието, че именно подготовката лишава полицията от възможността да го залови някога, го изпълваше с чувство на злорада мощ. Те хващат само глупавите хора, които допускат глупави грешки, а той никога не прави грешки. Нито една.

У него се надигаше радостното очакване от предстоящата нощ, но той строго го контролираше. Искаше да се съсредоточи върху подготовката.

Първо свали къдравата руса перука. Много хубава перука. Даде сума пари за нея, но си струваше всеки цент. Никой не подозираше, че е перука. Не само, че бе естествен блондин — следователно цветът му подхожда — но и хората обикновено запомнят русите къдрици. Той ставаше различим.

С неговите коси нямаше проблеми, помисли си той, внимателно оглеждайки слепоочията за издайнически следи на оредяване на косата. Но би било глупаво да даде на полицията някое случайно косъмче, по което да го идентифицират. Внимателно обръсна главата си — никак не бързаше, макар косата му да бе едва набола, защото за последен път я бръсна съвсем наскоро.

Обожаваше бръсненето. Цялата тази мокрота, мазното усещане от гела, приплъзването на бръснача по скалпа. Беше почти като секса.

После се насочи към брадата. Няма да е джентълменско да я драска с набола брада. Следваха гърдите. Имаше спретнато петно косми по гърдите и доста се гордееше с него, но и то трябваше да изчезне.

Следваха ръцете и краката. Така мазно... Нищо чудно, че жените си бръснат краката. Усещането наистина е великолепно.

Най-накрая — слабините. Няма да допусне някое къдраво косъмче да падне, да го открият, изследват и да тържествуват. Прояви особено внимание в тази част, защото и най-малкото порязване заплашваше да остави издайническа капчица кръв. А това в никакъв случай не биваше да се случва. И, разбира се, винаги слагаше презерватив, за да не остави от семенната си течност. Разполагаше и с допълнителен план, ако презервативът се скъса; досега не му се бе налагало да го прилага.

Някои мъже, прочете някъде, не могат да бъдат идентифицирани по семенната им течност; един от всеки пети е такъв. Щеше да е добре да знае дали спада към тези двадесет процента, но не вървеше да отиде в лаборатория да се изследва попада ли в тази група. Имаше нищо против да използва презерватив; и без това не желае спермата му да попада в тези правонарушители.

Идваше ред на дрехите. Кожени. Няма да остане нишка или влакънце, няма да им остави следа. Държеше кожените си дрехи внимателно сгънати в картонена кутия, далеч от всички останали. Имаше найлонова постелка и за седалката, и за пода на колата. Винаги внимаваше краката му да стъпват единствено върху постелката, за да не полепнат нишки по ботушите. Подробности. Вниманието към подробностите е най-важно. Имаше начин полицията да го идентифицира, защото след себе си не оставяше нищо, освен субекта, комуто бе дал урок.

Въпреки очакванията на Марли, детектив Холистър не звънна, нито цъфна направо, каквато тенденция се забелязваше у него. Беше напрегната, опасяваше се, че ще звънне или ще намине, а после се ядоса, че не го направи. Напълно успя да унищожи замислената спокойна вечер, която да прекара в дома си.

Мина ѝ през ума да отиде на кино, отчасти и за да осуети плановете на Холистър, ако звънне, но се отказа. Не успяваше да се избави от спомена за предишния петък вечерта. Нима бе минала само седмица? Струваше ѝ се като цял месец. Другия петък може и да отиде на кино, но не и тази вечер.

Легна си по-рано от обикновено, преди десет; дори не изгледа последните новини. Чувстваше се умора. Изпълнената с напрежение седмица си казваше думата. Испита истинско облекчение да затвори очи и да знае, че сутринта няма да ходи на работа; че може да остане в леглото колкото иска. Настани се удобно върху дюшека, усети как мускулите ѝ се отпускат, а съзнанието ѝ се унася в сън...

Той се движи безшумно из къщата. Звукът на телевизора кънти и прикрива присъствието му. Остава на прага за момент и се заглежда в жената, която седи с гръб към него, заляпана в някакъв стар филм, и се изпълва с презрение. Тя е такава лесна плячка. Пристъпва напред, без да бърза, и се наслаждава на напрежението. Трепкащата светлина от телевизора се отразява в острието на ножа, който държи в ръка, и то проблясва.

Гърлен, животински звук се надигна в гърдите на Марли, докато тя се опитваше да изпищи, да изпрати отчаяно предупреждение през стегнатото си гърло. Господи! О, господи! Изхленчи и се опита да се пребори със завивката, за да скочи от леглото. Видението бе така реално, че очакваше да го види, тръгнал към нея в тъмнината, а сребърното острие да проблесне.

Застава точно зад нея и поглежда надолу. Глупавата кучка дори няма представа, че е тук. Това му допада. Защо да не остане зад нея до края на филма и през цялото време тя няма да знае.

Успя да се надигне от леглото и падна, препъната от чаршафа, замотал се в краката ѝ. Освободи се, изправи се и със залитащи стъпки се отправи към вратата. Паниката я заслепяваше, смразяваше мозъка ѝ... Не, беше тъмно, защото светлините са изгасени. Облегна се на стената и твърдата повърхност някак я стабилизира. Започна шепнешком да търси ключа на лампата, но него го нямаше.

Не, това е скучно. Усмихна се, протегна ръка и докосна шията ѝ.

Марли залитна и се удари в друга стена. Стена, която въобще не трябваше да е там. Стоеше и трепереше, напълно дезориентирана.

Къде се намираше?

Светлини от фарове на преминаваща кола за миг осветиха стаята. Всекидневната. Как е стигнала дотук? Спомни си как тръгна към вратата на спалнята, но не и как стигна дотам. Е, сега поне знаеше къде има лампа.

Едва не събори лампата, докато се опитваше да напипа ключа; внезапната ярка светлина за миг я заслепи. Телефонът. Апаратът е там, на масичката.

Номерът му. Какъв е, по дяволите, неговият номер? Не бе в състояние да си спомни, да мисли... Бутонът за повторно набиране. Звъннала ли е на друг от онази ноц? Нямахте представа и не я интересуваше. Все още се свърже с някого. Вдигна слушалката, болезнено се удари по главата с нея, докато се опитваше да я задържи към ухото си със силно трепереца ръка, и натисна онова, което се надяваше да е бутон за повторно набиране. Зрението ѝ се замъгляваше и не беше сигурна дали го е уцелила.

Първото позвъняване отекна в ухото ѝ. Затвори очи и се насили още малко да остане в съзнание.

Второ позвъняване. Побързай. Моля те, побързай.

Третото иззвъняване бе прекъснато по средата и плътен, сънлив, недоволен глас съобщи:

— Холистър.

— Д-дейн...

Гласът ѝ бе изгънял и треперещ.

— Марли? — Всякаква сънливост бе изчезнала. — Марли, какво има?

Искаше да отговори, но се оказа невъзможно. Гърлото ѝ бе прекалено стегнато. Пое си дълбоко въздух.

— Марли, по дяволите, кажи нещо! — изкрещя ѝ той.

То идваше. Тя нямаше сили да се пребори повече с него.

Потреперванията преминаха в конвулсии, светлината се замъгли, зрението ѝ я предаде. Направи отчаян опит, крещеше, но гласът ѝ всъщност бе сведен до шепот:

— Той... го прави... отново.

10.

Дейн не успя да изтръгне и дума повече от нея, макар линията да продължаваше да е отворена. Той бързо навлече дрехите си и нахлузи маратонки на бос крак. Грабна кобура заедно с „Беретата“ в него, но за да не губи време, не го нахлузи през рамо. Минута след като бе вдигнал телефона, вече крачеше към вратата.

Сърцето му биеше болезнено в гърдите. Какво каза тя? Последното изречение промълви така тихо, че едва го чу. Нещо отново се правело.

Нямаше значение какво е казала. Паниката ѝ премина по телефонната линия и стигна до него така реална, сякаш бе осезаема. Тя беше в беда; истинска беда.

Леко ръмеше — колкото да намокри улиците и да се наложи да пусне чистачките. Не беше възможно да кара толкова бързо, колкото му се щеше, но все пак напредваше прекалено бързо за тези пътни условия. Чувството за неизбежност притискаше крака му към педала на газта. Само намаляваше при знак „Стоп“, а на червените светофари изчакваше да се появи пролука в движението.

Пътно произшествие на аутобана го принуди да обърне и да поеме по друг път; при маневрата загуби ценно време. Бяха минали почти двадесет минути, когато спря на алеята пред къщата на Марли. Колата ѝ бе на обичайното си място, а във всекидневната имаше запалена светлина. Не се изкачи по двете стъпала, а със скок се озова на верандата и потропа на вратата.

— Марли? Дейн е. Отвори.

Тишината отвътре бе пълна; така тотална, както бе същия следобед в къщата на семейство Виник, все едно вътре нямаше нито едно живо същество. Кръвта на Дейн замръзна; при повторното извикване на името ѝ гласът му прозвуча дрезгаво; не преставаше да тропва с юмрук по вратата.

Върху тази врата нямаше стъкла, които да счупи; дори не си даде труда да мине отзад и да провери кухненската врата. Отстъпи и ритна с

крак. Четири ритника бяха достатъчни да счупи ключалката, рамката поддаде, вратата се отвори със замах и се удари в стената. Съзнаваше, че не бива да бърза, да не се втурва, без да е наясно какво е положението вътре. Страхът му обаче бе по-силен от предпазливостта и той се шмугна през отвора, с „Беретата“ в ръка.

— Марли?

Просто седеше на дивана, огряна от светлината на лампата, като статуя в ниша. Очите ѝ бяха отворени, фиксирани и невиждащи. Бе съвършено неподвижна, пребледняла и за един агонизиращ миг той спря да диша. Болката бе като юмрук, стиснал сърцето му.

Сети се за думите на офицер Юан: отначало помислил, че е мъртва. В следващия момент той пак започна да диша и се пораздвижи, макар спазъмът в стомаха му все още да не бе преминал. Остави пистолета и приклепна на пода пред дивана; вдигна едната ѝ ръка и я постави върху гърдите си, допря два пръста на тънката ѝ китка, натисна и долови успокоителното пулсиране — забавено, но стабилно. Кожата ѝ бе хладна, но живителната топлина се усещаше под повърхността на плътта.

— Марли — произнесе той отново, този път несравнимо по-спокойно.

Отново не последва отговор.

Внимателно я огледа, после насочи вниманието си към заобикалящите ги предмети. Нямаше следи от борба, нито видими наранявания. Изглеждаше наред, физически.

Телефонната слушалка лежеше до нея на дивана и оттам се чуваше сигнал. Вдигна я и я постави обратно върху апарата.

Преглътна, давайки си сметка какво вероятно се е случило. Тя бе имала ново видение; не е изключено дори още да е в негов плен. За какво ставаше въпрос този път? Ново убийство? Господ е свидетел, че при толкова наркотици и улични банди из града, е истинско чудо, че не прекарва повечето време в транс. Долавяше ли понякога добри неща, щастливи мигове — как хората играят с децата си или се смеят на някаква безобидна шега? Как въобще успява да функционира, ако се претоварва с всички гадости от живота на хората?

Беше облечена само по тънка тениска и пликчета. Докосна краката ѝ — бяха студени. Изправи се и притвори разбитата врата. Отиде в спалнята и потърси одеяло. Малкото помещение, подобно на

всички останали, които бе зърнал в дома ѝ, бе уютно и успокояващо. Беше превърнала къщата в свое убежище, в своя барикада срещу света. Застана по средата и се огледа — започваше малко по малко да я опознава. Завивките върху двойното легло бяха разбъркани и наполовина свлечени на пода; очевидно е била в леглото, когато видението е започнало, а състоянието на завивките говореше за степента на нейната възбуда.

На люлеещия се стол имаше метнат плетен шал. Взе го и се върна във всекидневната; зави раменете ѝ, подпъхна краищата под голите ѝ ръце и крака. Доколкото прецени, не бе помръднала дори на сантиметър; само гърдите ѝ едва забележимо се повдигаха и спускаха докато дишаше.

Не знаеше какво друго да предприеме, освен да изчака. Отиде в кухнята и приготви чайник кафе; тя може и да няма нужда от напитката, когато излезе от транса си, но той определено ще има.

Седна на дивана и се загледа в нея. Изражението ѝ бе пусто, като на статуята, на която му заприлича в първия миг. Очевидно нищо не възприемаше от заобикалящия я свят; въпреки че очите ѝ бяха отворени тя бе или в безсъзнание, или... унесена някъде.

Внимателно изучи лицето ѝ. Гледано в профил, в чертите ѝ се забелязваше една другоземна чистота, която не бе доловил преди. Когато беше будна, острият ѝ език и хладната интелигентност на бездънните ѝ очи приковаваха по-голямата част от вниманието му. По-голямата, но не и цялата. Ако беше будна, той определено нямаше да покрие полуголото ѝ тяло. Загледа се в нежната извивка на устните и си припомни допира им, вкуса им. Цялата ѝ фигура излъчваше женствена изтънченост, меки примамливи извивки, които възпламеняваха цялото му тяло, а кожата му се опъваше.

Изминаха десет минути. Механичното шумолене и клокочене в кухнята бе спряло и подсказа, че кафето е готово.

Донесе чаша кафе; отново седна до Марли на дивана и постави чашата на масичката до нея. Изключително нежно я вдигна и я положи в скута си.

— Марли. Можеш ли да се събудиш вече? Хайде, скъпа, събуди се.

Погали я по лицето, после хвана рамото ѝ и леко я разтърси.

От гърдите ѝ се изтръгна звук — не точно изхленчване — и миглите ѝ потрепераха.

— Върни се при мен, Марли. аз съм Дейн. Събуди се и ми каже какво стана.

Главата ѝ клюмна върху рамото му. Той я обгърна с ръка и прокара другата по горната част на ръката и рамото ѝ — усети хладната, гладка кожа под мазолестата си длан. Отново я разтърси, но не силно, а само колкото да я разбуди. Очите ѝ сега бяха затворени, което му се струваше малко по-естествено; все едно че спеше.

— Марли! — Съзнателно изостри гласа си. — Събуди се и поговори с мен, по дяволите!

Тя простена и се опита да се отскубне от него, но ръката ѝ се отпусна тежко в скута, като че ли не успяваше да я контролира изцяло. Пое си няколко пъти въздух, миглите ѝ се вдигнаха, после отново се спуснаха — очевидно усилието бе прекалено голямо.

— Марли, погледни ме.

Нарочно повтори името ѝ, за да я изтръгне от тъмнината, където бе попаднала, и да я върне към светлината.

Някой настойчиво повтаряше името ѝ. Изтощеното съзнание на Марли се вкопчи в това познато нещо като удавник за спасителен пояс. То ѝ даваше някакъв център, усещане за идентичност в стелещата се наоколо мъгла на кошмара. Отначало гласът долиташе отдалеч, но после постепенно се приближаваше все повече и повече и накрая сякаш звучеше над главата ѝ. Действителността се завърна, макар да имаше нещо недействително в нея. Сякаш се бе облегнала върху някого, нечий ръце я обгръщат, но усещането бе така непознато, че я объркваше. Тя не позволяваше на хората да я докосват; менталното натрапване, засилено от физическия контакт, бе просто прекалено разстройващо. Но някой все пак я бе държал в прегръдките си, настояваше един неясен спомен. О, да — Дейн. Малко грубоватия, упорит, отказващ да се вслуша в нея... Разбира се — Дейн.

Насили се да отвори натежалите си клепачи и откри, че се взира в лицето му, а лешниковите му очи са потъмнели от загриженост. Усещаше ударите на сърцето му до тялото си; успокояващо усещане, което пораждаше желание да се сгуши в него. Топлината на снажното му тяло извираше под нея, обгръщаше я, прогонваше вледеняващия костите хлад. Защо ѝ бе така студено?

Замаяно се огледа. Намираше се във всекидневната си. Но защо Дейн е тук, и какво прави тя в скута му? И защо е така уморена? Очакваше, че ще се обади, но той не го стори и тя си легна...

Тя му звънна. Цялото ѝ тяло се изопна и паметта ѝ се възвърна — заля я с поток от кошмарни подробности; бе готова да даде всичко, само и само да не си спомня. Изтощеното ѝ съзнание се насили да се избистри.

— Дейн.

Ръцете ѝ се впиха в ризата му, а пръстите ѝ усукаха плата.

— Всичко е наред — прошепна той и приглади косата ѝ. — Тук съм. Имала си още едно видение, нали? Какво беше този път? Не бързай, настани се удобно. Искаш ли кафе? То ще ти помогне ли?

Поднесе чашата кафе към устните ѝ и тя отпи; надяваше се кофеинът да ѝ осигури няколко допълнителни минути. Трябва да подреди мислите си, да му каже колкото може повече... но какво е това отвратително кафе; никога не е пила нещо подобно; направи гримаса и извърна глава, когато той ѝ даде пак да отпие.

— Той го направи отново — промълви тя, а думите малко се сляха.

— Кой? — попита Дейн разсеяно, опитвайки се да я накара да поеме още малко от течността.

Тя извърна глава от чашата.

— Той. Тази вечер уби друга жена.

Треперенето започна отново — разтърсваше я сякаш отвътре навън.

Той се напрегна. Тя усети как мускулите му под нея се стягат.

— Същият, който уби Надин Виник ли? — попита той предпазливо.

— Да. Знаех, че е там някъде, навън и търси... Усетих го — едно бегло загатване — вечерта, когато ти се обадох.

Тя се насилваше да говори забързано, да успее да му каже всичко.

— Това ли те изплаши тогава?

Кимна, а главата ѝ едва се размърда в свивката на ръката му.

Като я държеше плътно към себе си, Дейн вдигна слушалката и се свърза с полицейската диспечерска централа. Идентифицира се и попита:

— Има ли съобщение за убита с нож жена?

— Не. Доста е спокойно за петък вечер. Дъждът, предполагам, е поохладил страстите. Знаеш ли нещо, за което ние да не сме чули?

— Може би — да, може би — не. Слушай, ако пристигне такова съобщение, позвъни ми на пейджъра. Няма значение по кое време на денонощието.

— Разбрано.

Затвори и погледна към Марли.

— Засега няма нищо.

Все още стискаше ризата му, а очите ѝ имаха същия отнесен израз, както в понеделник сутринта, когато преразказа ужасното престъпление с равен, лишен от емоции тон. Потреперването на крехкото ѝ тяло се усили; той я обгърна с две ръце и се опита да я извади от вълните на шока, които долавяше как преминават през тялото ѝ.

— Тя е с червена коса — обади се Марли с плах, призрачен глас. — Много е красива. Гледа телевизия. Някакъв стар филм. Представа няма, че той е там. Той я приближава в гръб и стои там, гледа надолу. Развеселен е: колко време ще мине, преди да долови присъствието му? Прекалено много. Тя е глупава кучка и той започва да се отегчава. Докосва врата ѝ с лявата си ръка и запущва устата ѝ, преди тя да успее да изпищи. Обожава първия миг на ужас. Ножът е в дясната му ръка. Той го притиска към шията ѝ.

— Сигурна ли си, че е същият човек? — попита Дейн. Отчаяно искаше тя да отвърне, че не е сигурна.

— Да, филмът продължава да тече; заглушава шумовете. Кара я да свали пижамата си и да легне на пода. Диваните са прекалено неудобни; той не обича диваните. Използва презерватив. Тя не заслужава спермата му. Бавно и лесно, бавно и лесно... Остава я да се отпусне, да не се страхува. Няма да я нарани... Още не.

Дейн така силно притисна Марли към себе си, въпреки че очакваше тя да реагира, но тя не го стори: цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху ужаса. Студени тръпки преминаха по гърба му, а косъмчетата на врата настръхнаха. Господи.

— Свърши. Сега е на колене до нея. Тя го гледа с широко отворени и изплашени очи, но се надява. Така е добре. Истински добре. Той ѝ се усмихва и глупавите ѝ устни потреперват, но и тя му се

усмихва. Страх я е да не го стори, защото мисли, че той е луд. Прекалено глупава е, за да живее. Той е силно отегчен. Тази далеч не е така забавна, както предишната. Може би ще успее да я пораздвижи. Леко я боцва и тя изквичаваше като свиня. Преследването започва. Въртят се около и около черницата.

— Милостиви боже — обади се Дейн с прегракнал глас. — Марли, спри. Достатъчно.

Тя премигна и се фокусира върху него, а от израза в очите ѝ му идеше да заплаче. Бледността от изтощението бе като глинена маска върху лицето ѝ.

— Трябва да го хванеш — изрече тя отнесено.

— Знам. Ще го направя, скъпа. Обещавам.

Извърна лице към рамото му и затвори очи. Тялото ѝ се отпусна в ръцете му. Той погледна надолу и видя как започва да диша бавно, равномерно, което означаваше, че е заспала дълбоко. Съвсем бързо потъна в съня. Не се разтревожи. След като я видя каква беше в първия миг, когато пристигна, сега му изглеждаше направо нормална.

Остана седнал още няколко минути; докато обмисляше чутото, лицето му бе мрачно. Накрая се изправи — Марли все още бе в ръцете му — и я отнесе в спалнята; внимателно я постави в леглото. Тя не помръдна, когато махна шала и я зави с чаршафа.

Напълни си повторно чашата с горещо кафе и седна, за да обмисли случилото се тази вечер. Историята въобще не му се нравеше.

Хвърли поглед към часовника; беше след полунощ. Независимо от това позвъни на Трамел.

В другия край някой вдигна слушалката и той чу едно женско „Ало“ в момента, когато Трамел подвикна:

— Не вдигай!

Очевидно двете бири не са му навредили *прекалено* много и отложената среща е била пренасрочена. После Трамел взе телефона от приятелката си.

— Да?

Дейн нямаше настроение да го дразни.

— Марли отново имаше видение тази вечер — съобщи той направо. — Същият тип. Твърди, че е убил още една жена.

Трамел остана смълчан от шок в продължение на две секунди, докато напълно осъзнае чутото, и попита:

— Къде?

— Все още никой не е съобщил за инцидент.

Нова тишина. После отбеляза:

— Е, по някакъв начин това ще докаже дали тя наистина притежава медиумни способности.

— Така е. В доста лоша форма е. Аз съм в нейната къща, в случай че имаш нужда от мен. От диспечерското ще звъннат, ако пристигне съобщение.

— Добре. Ако тя не греши... О, по дяволите!

Точно така — по дяволите. Дейн продължи да седи и все така замислен да пие кафе. Ако Марли е права и същият тип, който накълца Надин Виник, е убил и друга жена, и то по същия начин, здравата го бяха закъсали. Колкото и болезнено да искаше да хване извършителя, беше разчитал, че той ще действа само веднъж; беше се надявал, че е някой познат на госпожа Виник. Възприе го като нещо лично, макар да не успя да открие доказателства, които да го потвърдят. Многобройните прободни рани по жертвата обикновено подсказват, че някой е истински разгневен от жертвата.

Но нова жертва, убита по същия начин, означава друго: в Орландо имат психопат. Сериен убиец. Някой без съвест, който действа единствено по своите зловещи правила. И което е по-лошо: проявява се като интелигентен сериен убиец, дава си труда да не оставя следи. При всякакви обстоятелства е трудно да се залови сериен убиец, а ако е интелигентен е почти невъзможно. Сети се колко души уби Бънди, преди най-накрая да допусне грешка.

Нямаше какво да прави, освен да чака. Как да разследва убийство, за което не е съобщено; тяло, което не е открито? Докато не намерят жертва, разполага единствено с видението на изтощен, с увредена от травма психика, медиум. И въпреки това той ѝ вярваше: вътрешното му чувство ѝ вярваше и това, само по себе си, бе плашещо. От един студен ъгъл на съзнанието логиката му диктуваше „да почака и да види“, но логиката не успяваше да прогони стегнатия в стомаха му възел.

Знае терминологията. Ескалиращ сексуален сериен убиец. Опита да си припомни дали е имало неразрешени убийства с нож в Орландо преди Надин Виник; нито едно не изплува в съзнанието му, или поне не такова престъпление, което да му прилича. Или този тип е започнал

да избива жертвите си съвсем отскоро, или е пристигнал от друг град. Ако убиецът се мести от място на място, извършва убийствата в различни щати — всеки със свое правосъдие — ченгетата може и никога да не се досетят, че става въпрос за действията на сериен убиец, защото няма да разполагат с другите убийства, за да сравнят метода на работа.

Ако госпожа Виник е първата му жертва, за да нанесе следващия си удар така скоро, копелето явно губи всякакъв контрол; няма да мине много време и градът ще се превърне в истинска кървава баня. Ескалирацията убиец започва бавно; понякога между случаите минават цели месеци. После убийствата зачестяват, защото само така онзи се освобождава от обзелите го бесове. Но само седмица между две жертви подсказва зараждащ се кошмар.

А той нямаше какво да прави, освен да седи и да чака.

Кога е най-вероятно да бъде открито тялото, ако има такова? Не е изключено съпругът да работи трета смяна, като господин Виник. Това може да е обединяващият фактор — съпругът отсъства през нощта. В такъв случай трупът ще бъде открит сутринта, да кажем, между шест и осем. Но ако жената живее сама, сигурно ще минат поне два дни, а и повече, преди отсъствието ѝ да направи впечатление и някой да провери какво става. По дяволите, беше се сблъсквал със случаи, когато хората са отсъствали седмици, преди някой да забележи.

Да чака.

Отново погледна часовника. Два и пет. Чашата му беше празна. Чувстваше се уморен; клепачите му тежаха.

Погледна към дивана на Марли и изсумтя недоволено. Беше висок един и осемдесет и два, а диванът едва ли бе по-дълъг от метър и петдесет. Мазохизмът никога не му се бе нравил.

Надникна в единствената стая, която не бе виждал в малката къща — питаше се дали не е за гости. Не, не беше. Там тя складираше ненужни мебели, багаж, кашони с книги. И въпреки това имаше по-малко вещи, отколкото в неговите обитаеми помещения.

Единственото легло в къщата бе онова, в което спеше Марли. Помисли си да се прибере вкъщи, но не желаше да я остави сама. Бравата на входната ѝ врата бе счупена. Нямаше представа колко дълго ще спи, но възнамеряваше да е при нея, когато се събуди.

Поколеба се за част от секундата и се запита какво ли ще каже тя, ако се събуди и открие, че е до нея в леглото, но после сви безразлично рамене и се отправи към спалнята.

Доколкото успя да прецени, тя въобще не бе помръднала. Съблече се и остана само по слипове; метна дрехите върху люлеещия се стол, а пистолета остави на шкафчето до леглото. Сложи пейджъра до пистолета. Имаше само едно шкафче и Марли лежеше от тази страна на леглото. Дейн я избута и без никакви угризения се мушна до нея; загаси лампата.

Усещането беше приятно. Изпълни се със задоволство — топъл антипод на тревогите от последните няколко часа. Тъй като бе едър, дори двойното легло му се струваше тясно, но това си имаше и добрите страни, защото Марли бе така близо до него. Обгърна я с ръце и я притисна към себе си, намествайки главата ѝ на рамото си. Дребното ѝ тяло бе меко и крехко, а дъхът ѝ леко се плъзгаше по гърдите му.

Склонен бе да лежи буден до края на живота си, ако по този начин би я защитил от онова, което преживя тази вечер. Тя му бе казала, офицер Юан го каза, професорът го каза, но докато не го видя с очите си, просто не си даваше сметка колко травмиращо е всичко за нея, колко я боли, колко ѝ струва.

Каква цена бе заплатила тя! Знаеше какво коства на човешкия дух да вижда толкова грозни неща — ден след ден. Някои ченгета го понасят по-добре от други, но всеки заплаща цена, а при това те имат съвсем нормална чувствителност. Какво ли е било за нея да изпита всичко — цялата болка, гняв и омраза? Загубата на дарбата ѝ сигурно е представлявала спасение от това мъчение. А сега способностите ѝ несъмнено се възвръщат. Какво ли изпитва? Все едно е хваната в капан? Пълно отчаяние?

Слабините му пулсираха от желание; невъзможно му бе да е около нея и да не я желае. Но по-силно от желанието му бе потребността да я притиска към себе си и да я защити от ужасите — и вътре в нея, и тези навън.

Спа до осем, събуди се и мигом съобрази, че пейджърът не е звънял през нощта. И Марли не бе помръднала. Лежеше отпусната до него, а самата ѝ неподвижност говореше за изтощението ѝ. Колко ли дълго продължава този унес обикновено?

Взе си душ — реши, че тя не би имала нищо против, задето използва банята и пешкирите ѝ. Избръсна се с нейната самобръсначка и изруга, когато се поряза. После отиде в кухнята и направи кафе. Започваше да се чувства така удобно в къщата на Марли, сякаш си беше у дома. Докато изчакваше кафето да стане, взе размерите на входната врата, за да я смени. Точно приключи и телефонът иззвъня.

— Чу ли нещо? — попита Трамел.

— Не.

— Марли какво казва?

— Нищо. Спи почти откакто я напусна видението снощи. Успя да ми каже какво е видяла, преди да припадне.

— Мисля за това от снощи. Ако имаме работа със сериен убиец... здравата сме загазили.

— Да кажем ли на Бонес какво мислим?

— Най-добре. В края на краищата той разчиташе на Марли, преди някой от нас да започне да ѝ вярва. Нищо не можем да предприемем, докато не се потвърди убийството, но сме длъжни да го държим в течение.

— Ще се чувстваме като глупаци, ако не се намери труп.

— Сигурно — отбеляза Дейн мрачно. — Честна дума, искам да се чувствам като най-големия глупак, стъпвал някога на земята. Това е несравнимо по-добрата алтернатива.

Трамел въздъхна.

— Аз ще поговоря с Бонес — предложи той. — Докога ще останеш при Марли?

— Не знам. Поне докато е в състояние да функционира самостоятелно. Целият уикенд, както изглежда.

— Напълно я изцежда, така ли?

— И наполовина не си представяш какво е. — Хрумна му една идея. — И докато сновеш нагоре-надолу днес, трябва да ми набавиш една врата. Тази на Марли не е особено сигурна.

Гласът настойчиво я преследваше и отказваше да я остави на мира. Беше изключително търпелив глас, макар и неуморен. В далечните краища на съзнанието си знаеше, че ѝ е познат, но не успяваше напълно да го различи. Беше уморена; толкова уморена.

Искаше единствено да спи и да забрави. Гласът и преди успя да я измъкне донякъде от забравата ѝ. Защо не я остави на мира? Раздразнено се опита да му се възпротиви, да намери утеха отново в нищото.

— Марли. Хайде, Марли. Събуди се.

Нямаше намерение да спре. Понечи да се извърне от шума, но нещо я притискаше.

— Точно така, скъпа. Отвори очи.

По-лесно ѝ се стори да се предаде; нямаше енергията да се съпротивлява. Клепачите ѝ тежаха, но се насили да ги вдигне и се намръщи объркано, когато видя мъжа, седнал до нея на леглото. Ръцете му от двете ѝ страни притискаха чаршафа. Това ѝ пречеше да помръдне.

— А така — насърчи я той нежно. — Здравей, скъпа. Започнах да се тревожа.

Тя не бе в състояние да мисли; всичко бе като в мъгла. Защо Дейн я приклепва така? Объркването вероятно се изписа по лицето ѝ, защото той се усмихна и вдигна едната си ръка, за да отмести кичур коса от челото ѝ.

— Всичко е наред. Но спиш страшно отдавна и не знаех дали е нормално, затова се опитвам да те събудя. Доста трудно се оказа — добави той кисело.

— Какво... Защо си тук? — промърмори тя и се надигна да седне.

Той се отмести, освободи чаршафа и тя се поизправи. От усилието чак я заболя. Какво не беше наред? Болна ли е? Грип вероятно, защото мускулите така я болят; това трябва да е обяснението. Но какво прави Дейн тук?

— Ако ми позволиш да предположа — подхвана той с нисък глас, който действаше като успокояващ ромол на вода — бих казал, че потребността ти да посетиш тоалетната е стигнала критичната си точка. Ще стигнеш ли дотам?

Тя си даде сметка колко е прав. Кимна и несръчно отметна чаршафа настрана. Той застана така, че да ѝ даде възможност да прехвърли крака през леглото на пода. Не е облечена с кой знае колко дрехи, мина ѝ през ума, докато седеше на ръба и наблюдаваше голите

си крайници, но в момента не ѝ пукаше — просто нямаше сили дори за това.

Насили се да се изправи, но се отпусна отново тежко върху дюшека. Дейн се наведе и с лекота я взе на ръце. Главата ѝ се отпусна на рамото му и позата ѝ се стори съвсем удобна — не ѝ се щеше да се помести.

Дочу жуженето на климатичната инсталация. Усещаше допира на студения въздух до кожата си, а излъчваната топлина от снажното му тяло бе божествена, докато той я отнасяше... нанякъде. Затвори очи.

— Хич и не си помисляй — сгълча я той и я постави на крака. Натезалите ѝ клепачи се надигнаха и тя установи, че е в собствената си баня. — Направи усилие, скъпа. Ще успееш ли сама или искаш да остана при теб?

Не се чувстваше чак толкова изтощена, че да не го изгледа унищожително и той се засмя.

— Добре съм — промълви тя, макар да долови дразнещата слабост в тона си.

Не ѝ обърна внимание. Ще се справи. Винаги се бе справяла.

— Хубаво. Но ще стоя отвън, пред вратата. Повикай ме, ако трябва.

След като той излезе, тя се олюля в малкото помещение, погледна с копнеж ваната и се зачуди дали ще се задържи достатъчно дълго на крака, за да вземе душ. Толкова конфузно ще бъде, ако се наложи Дейн да се погрижи за голото ѝ тяло, като че ли е безпомощно дете.

Но всяко нещо по реда си. Изпитваше силна жажда, а имаше и по-неотложни неща. Облекчи се, изпи две чаши вода и притисна хладното стъкло към челото си. Съзнанието ѝ продължаваше да е обвито в мъгла, а всяка мисъл ѝ костваше усилие. Трябваше да си спомни нещо; усещаше крайна необходимост, но не успяваше да се съсредоточи достатъчно дълго, за да си припомни какво точно. Искаше единствено да спи. Блажен сън. Не желаше да си спомня. Наистина копнееше да вземе душ.

Най-просто ѝ се стори да пусне водата и да застане под нея, така както бе с дрехите. Постъпи именно така. Нарочно остави водата хладка — знаеше, че така най-добре ще се разбуди; не че го желаше, но приемаше тази необходимост. Стоеше под хладния душ с лице,

извърнато нагоре, за да поема цялата сила на струята; остави мъглата да се разсее. Нека спомените се възвърнат. Нека водата я облива и отмие горещите солени сълзи, както порой залива и заличава поточето.

Оказа се недостатъчно; зарови лице в ръцете си и тялото ѝ се разтресе от плач.

— Марли... — Разтревоженият, нетърпелив тон веднага се промени и стана тих и стабилен. — Знам, скъпа. Знам, че е лошо. Но сега вече ти не си сама. Аз ще се грижа за теб.

Спря водата и силните му ръце я обгърнаха, помогнаха ѝ да излезе от ваната. Тя стоеше, а от нея се стичаше вода по подложката; очите ѝ продължаваха да са затворени, докато сълзите се стичаха по бузите.

— Цялата си се намокрила — отбеляза той все със същия успокояващ, сигурен тон. — Хайде да свалим тези дрехи...

— Не — едва успя да промълви тя със запъване.

— Не можеш да останеш с тях.

— Сама ще се справя.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Добре. Само си отвори очите за мен, скъпа, и ми кажи, че ще успееш, а аз ще ти намеря сухи дрехи и ще те оставя сама. Но искам преди това да видя очите ти.

Тя преглътна, пое си два пъти дълбоко въздух, за да поспре сълзите. Когато реши, че вече се контролира, се насили да отвори очи и да погледне нагоре към него.

— Ще се справя.

Очите му бяха изпитателни — изучаваше я и после кимна.

— Ще ти донеса дрехи. Кажи какво искаш.

Напрегна се да измисли нещо, но нищо не ѝ хрумна.

— Няма значение. Каквото и да е.

Той реши, че „каквото и да е“ означава чифт пликчета и робата ѝ. Докато го чакаше до вратата, тя съблече мокрите дрехи, несръчно се избърса и облече подадените от него дрехи. Бършеше мокрите си коси с пешкир, когато той прецени, че е разполагала с достатъчно време; пак отвори вратата.

— Дай. Аз ще го направя — предложи той, взе кърпата от ръцете ѝ и спусна капака на тоалетната чиния, за да има къде да седне тя.

Тя седна, а той внимателно избърса косата ѝ; взе гребена и внимателно я разреса кичур по кичур. Тя стоеше като дете и му позволяваше да я обслужва; това дребно внимание ѝ доставяше неизпитвана досега утеха. В притъпеното ѝ съзнание се прокрадна една мисъл: онова, което той бе казал, е истина — този път тя не беше сама. Дейн беше с нея. Беше при нея снощи, сега е тук и се грижи за нея; предлагаше ѝ силата си, когато нейната е напълно изцедена.

— Колко е часа? — попита тя.

Банален въпрос, но дребните и незначителните неща са устоите на живота, сигурността, която крепи човека.

— Почти един. Трябва да хапнеш. Ела в кухнята и ще направя нов чайник кафе, а после ще ти приготвя закуска.

Тя си спомни вкуса на кафето му. Погледна го ужасено.

— Аз ще се погрижа за кафето.

Прие отказа ѝ за кафето му без видимо да се засегне — беше свикнал с подобна реакция. Тя започваше да се измъква от състоянието си — можеше да критикува кафето му; вече беше нащрек, макар лицето ѝ да бе лишено изцяло от цвят, ако се изключат дълбоките сенките под очите и опънатата кожа на скулите. Обгърна талията ѝ с ръка, за да ѝ помогне, докато бавно се отпрявяха към кухнята.

Облегна се на шкафа, докато приготвяше кафето, а после седна и се загледа как Дейн сръчно приготвя препечен хляб, бекон и бъркани яйца. Тя гребна два пъти от яйцата и бекона и изяде една препечена филийка. Дейн се справи с останалото.

И тогава тя се срина, без да промълви и думичка; той я взе в скута си и я държа в прегръдките си, докато тя се наплака.

11.

Трамел пристигна към четири следобед — докара вратата с пикап. Дейн си позволи един миг наслада: да види колко не на място изглежда Трамел в кабината на камионетката; после отиде да му помогне да разтовари.

— На кого е пикапът? — попита той.

— На съпруга на Фреди.

Всеки хвана по един край и вдигнаха вратата. Не се питаха дали има съобщение в диспечерския пункт; ако имаше, и двамата щяха да знаят. Лу от съседната къща излезе и застана на верандата: започна да ги наблюдава с неприкрит интерес; за подозренията ѝ бе излишно да се споменава. Дейн си направи труда да ѝ махне. Тя отвърна на поздрава, но се намръщи неодобрително. Несъмнено още рано сутринта бе погледнала през прозореца и е видяла колата му в алеята на Марли. Явно бе опетнил безупречната репутация на Марли.

— Нова приятелка ли имаш? — попита той деликатно, докато отнасяха вратата към верандата.

— Ъ... Не.

Необичайната сдържаност на Трамел тутакси събуди подозрението на Дейн. Не че Трамел бе от мъжете, които забавляват участъка с подробности от страстно прекарана нощ, но обикновено бе достатъчно общителен да назове името на дамата.

— Смятах, че отложи срещата.

Трамел прочисти гърлото си.

— И все пак тя дойде.

— Има ли нещо, което да трябва да знам за тази история?

— Не. Или — може би, но не засега.

Дейн си бе спечелил слава на добър детектив именно защото не беше глупав. Запита се защо Трамел намира за необходимо да крие самоличността на някоя жена. Имаше само две причини: първо — дамата е омъжена. Трамел обаче не се занимаваше със семейни жени. Второ — дамата е ченге. Във второто имаше логика, а и нещата

съвпадаха. Бързо прехвърли наум имена и физиономии, за да ги съпостави с гласа, който чу снощи. Всичко си дойде на мястото като три черешки в ротативка. Пепеляворуси коси, строго придърпани назад, за да се сместят под полицейската ѝ фуражка, доста сдържано лице, спокойни кафяви очи. Не красавица, но интересна. Не би допуснала да е в центъра на грубоватите клюки, доста характерни за участъците, а и не бе жена, към която да се отнасяш несериозно.

— Грейс Рог — обяви той.

— По дяволите!

Трамел пусна края на вратата — тя се стовари с трясък на верандата — и го изгледа смразяващо.

Дейн пусна другия край несравнимо по-внимателно.

— Просто ме бива — отбеляза той и сви рамене. — Какво друго да кажа?

— Нищо. Просто не казвай нищо повече.

— Няма проблем. Но започваш да ми ставаш голям длъжник. Стават две тайни, които трябва да пазя.

— Господи! Добре. Ако имаш потребност да бръцолеваш за нещо, ако повече не издържаш на напрежението, разкажи им за бирата. Ще го понеса. Но не замесвай Грейс.

— Както те уверих — няма проблем. Харесвам я. Тя е добра полицайка. За *теб* бих разказал всичко, но *нея* не бих разстроил за нищо на света. Но внимавай, приятелче. Рискуваш да си навлечеш неприятности. Заемаш по-висок пост от нейния.

— Въобще не става дума за сексуален тормоз.

— За теб или за нея сигурно е така, но помисли за журналистите. Ако погледнат по друг начин на нещата? — Въпреки наличието на подобна опасност, Дейн искрено се забавляваше. Трамел го гледаше свирепо, а тъмните му очи горяха като въглени. Да му го върне заради начина, по който мълчаливо му се присмиваше за увлечението му по Марли, предизвикваше приятно усещане. — Откога тече историята?

Не е от дълго време — беше готов той да се обзаложи. Иначе вече щеше да е забелязал.

— От няколко дни — отвърна Трамел навъсено.

— Доста бързо действаш, партньоре.

Трамел понечи да каже нещо, после стисна устни, но накрая все пак промърмори:

— Не бързах аз.

Безпомощността в тона на Трамел разсмя Дейн. Знаеше точно как се чувства.

— Още един достоен мъж падна в плен.

— Не! Нещата не са чак толкова сериозни.

— Продължавай да си го повтаряш, друже. Положително ще ти помогне да не се паникьосаш на път за църквата.

— По дяволите, нещата въобще не са такива. Просто...

— ... Е една необвързваща връзка ли? — довърши Дейн с вдигнати вежди. — Добре си прекарвате в леглото, но това още нищо не значи, а?

Трамел изглеждаше притеснен.

— Не... По-скоро... О, по дяволите! Но въобще не става въпрос за сватбени камбани. Не желая да се женя. Нямам никакво намерение да го правя.

— Добре. Вярвам ти. Но ще се почувствам засегнат, ако не ме поканиш за кум.

Усмихна се на гневната ругатня на Трамел и влезе вътре да вземе отвертка. Трамел го последва. Марли лежеше сгушена на дивана и спеше. Дейн се спря, за да я погледне и да подпъхне леката завивка под краката ѝ. Докато съзнанието ѝ се съвземаше от унищожителното изтощение, изглеждаше дребна, бледа и напълно беззащитна.

Трамел по-скоро наблюдаваше лицето на Дейн, отколкото Марли.

— И ти доста си го загазил, партньоре — отбеляза той тихо.

— Да — промърмори Дейн. — Прав си.

Толкова бе загазил, че никога нямаше да се възстанови.

— Струваше ми се само въпрос на сексуално привличане, но е много по-сериозно, а?

— Опасявам се, че да.

— За теб ще има ли сватбени камбани?

— Не е изключено. — Усмихна се измъчено. — Продължавам да не съм любимият ѝ човек, та ще се наложи да поработя по въпроса. А и на нас двамата ни предстои да хванем убиец.

Продължи към кухнята; започна да отваря чекмеджетата, за да търси отвертка. Всички кухни — знаеше го от опит — имат чекмедже за боклуци и именно там е най-вероятно да намери отвертка, понеже не си представяше Марли да има чак сандъче с инструменти. *Нейното*

чекмедже за боклуци, Господ да благослови подредената ѝ душа, бе по-организирано от неговата посуда за хранене; в чистата найлонова калъфка имаше цял набор от отвертки. Представяше си я как внимателно избира подходящия инструмент, използва го и преди да го остави в чекмеджето, го прибира в калъфа точно на мястото, където е бил при купуването от магазина. Той взе целия набор и малък чук.

Тя се събуди, когато той използва чука, за да извади вратата от втората панта, седна на дивана и избута тежките кичури коса от челото си. Очите ѝ бяха подпухнали, а изражението ѝ все още бе смесица от отчужденост, умора и шок. Дейн ѝ хвърли преценяващ поглед и реши да ѝ даде миг да остане насаме със себе си. Тя седеше тихо, загледана със съвсем бегъл интерес, докато те отместваха повредената врата и я замениха с новата.

Едва когато приключиха, попита слисано:

— Защо сменихте вратата ми?

— Другата се повреди — обясни лаконично Дейн; събирайки инструментите.

— Повредила се е? — Тя се намръщи. — Как?

— Снощи я разбих с ритник.

Седеше съвсем неподвижна и бавно подреждаше спомените, като поставяше детайлите на място.

— След като ти звъннах ли?

— Да.

Последва нова пауза.

— Съжалявам — промълви тя накрая. — Нямах намерение да те безпокоя.

Не с думата „безпокоя“ Дейн би описал нещата. Той преживя истинска паника, от която стомахът му се сви на топка.

— Помниш ли партньора ми Алекс Трамел?

— Да. Здравейте, детективе. Благодаря, че помогнахте за вратата.

— Няма нищо.

Тонът на Трамел бе много по-нежен от обикновено. Очевидно Марли все още се бореше да събере картината.

— Чухте ли нещо вече? — попита тя.

Дейн и Трамел си размениха светкавичен поглед.

— Не — отвърна Дейн.

В погледа ѝ се появи отнесен вид.

— Тя лежи там. Семейството ѝ не знае... Приятелите ѝ не знаят. Занимават се с ежедневието си, щастливи са, а тя лежи там и чака да я открият. Защо никой не звъни или не наmine просто да провери как е?

Дейн, както и Трамел, изпита неудобство и неспокойно се раздвижи на място. Те бяха по-обективни по отношения на телата, особено такива, които могат дори да не съществуват. Бяха виждали толкова много, че бяха обръщали и в повечето случаи мислеха за тях като за трупове на жертви, а не като за индивиди. Перспективата да имат още една жертва на убийство тревожеше и двамата, защото това вероятно предполагаше сериен убиец, който свободно броди из Орландо. Марли обаче го приемаше лично. Тя нямаше изградена вътрешна стена, с която да се брани.

— Няма какво да предприемем — отбеляза той. — Освен ако не ни дадеш име или адрес, няма откъде да започнем, къде да търсим. Ако е станало, някой рано или късно ще я открие. На нас ни остава единствено да чакаме.

Усмивката ѝ бе горчива; всъщност — не беше никаква усмивка.

— Случило се е. Досега не е имало случай да *не* е станало.

Седна до нея. Трамел придърпа стол.

— Сещаш ли се за някои подробности, които не ми спомена снощи? Не за убийството, а за мястото. Виждаш ли нещо, което да използваме като следа? За къща ли става въпрос, или за апартамент?

— Къща — моментално отговори тя.

— Хубава къща или бордей?

— Много спретната, с хубави мебели. Телевизор от онези с огромните екрани на поставка. — Тя свъси вежди и разтърка чело, все едно имаше главоболие. Дейн чакаше. — Кипарис.

— Кипарис? Има кипарисово дърво отпред ли? Или парк с кипарисови дървета?

— Не знам. Аз всъщност не го виждам. Той просто си го *помисли*.

— Голяма помощ, няма що — промърмори Дейн.

— А ти какво очакваш? — срязва го тя. — Че той ще си мисли: „Сега нахлувам в къщата на еди-кой-си-номер на тази-и-тази улица, където ще изнася и убия Джейн Доу“? *Никой* не мисли по този начин. Всичко е по-автоматизирано и подсъзнателно. А и аз не съм телепат.

— Тогава как различи кипарисовото дърво?

— Представа нямам. Премина като усещане. Този тип е с невероятно силно излъчване — добави тя, докато се мъчеше да обясни.
— Той е като свръхмощна радиостанция, заглушаваща всички други сигнали.

— Сега в състояние ли си да го уловиш? — намеси се Трамел, а очите му лъщяха от интерес.

— Нищо не мога да улова в момента. Прекалено уморена съм. А и той едва ли „излъчва“.

— Обясни ни — настоя Дейн.

Погледна го, после извърна очи. Едва издържаше на силно прикованото му към нея внимание, защото съблазънта бе така примамлива, че тя се страхуваше да не ѝ се поддаде.

— Менталната му интензивност нараства колкото повече се приближава към убийството. Вероятно не поддържа такова ниво на гняв дълго време. Не би могъл да функционира в нещо, което наподобява нормалност, ако го прави. Затова единственото време, когато менталната му енергия е достатъчно силна, за да я хвана, е точно преди и по време на убийството, когато е на върха. Скоро след това го губя. Дори нямам представа как напуска местопрестъплението.

— Това обяснява загадката с пръстите — подметна Дейн на Трамел, който кимна.

— Пръсти ли?

— Госпожа Виник одраска ли го по някое време? — попита Дейн, пренебрегвайки въпроса ѝ.

Очите ѝ загубиха всякаква жизненост, когато отново се вгълби.

— Не съм сигурна. Тя се опитва да се бори, впива нокти в него, но не знам дали той забелязва, че тя го прави.

Не веднага, помисли си Дейн. Затова Марли не знае за пръстите на госпожа Виник. Убиецът не е забелязал драскотините, докато еуфорията от убийството не е намаляла, фактът за отрязаните пръсти е подробност, която не бе съобщена на пресата, и той не възнамеряваше да осведомява Марли за нея. Тя и без това има достатъчно какво да понася — прекалено кървави детайли, с които да запълни хиляди кошмари, и той не смята да ги обогатява.

— Спомена, че си го доловила предишната вечер.

— Не беше ясен образ. Въобще не беше ясен. Просто усещане за зло, за заплаха. Вероятно я е дебнел — отбеляза тя и гласът ѝ затихна; сега си даде сметка, че той е правел точно това.

Контролирал е гнева си, но омразата и презрението се излъчваха от него и тя ги бе доловила.

Започваше отново да се чувства уморена и клепачите ѝ се отпуснаха. Искаше единствено да спи. Искаше той да я остави на мира. Желаше да се сгуши в убежището на ръцете му. Искаше и всичко, и нищо, и бе прекалено уморена, за да реши точно кое.

Но в следващия миг ръцете на Дейн — силни и сигурни — я обърнаха, положиха я да легне и лекото одеяло отново бе метнато отгоре ѝ.

— Поспи — посъветва я той, а плътният му глас бе невероятно успокояващ. — Аз съм тук.

Тя си пое бавно и дълбоко дъх и потъна в забрава. Източеното смугло лице на Трамел бе угрижено, докато я наблюдаваше.

— Безпомощна е — отбеляза той. — Всеки път ли е така?

— Да. Сега малко се е посъвзела. Снощи беше къде-къде по-зле, а и по-рано днес.

— Тогава се моля убиецът никога да не заподозре за съществуването ѝ. Тя е обезпокояващо уязвима. Ако менталната му енергия е толкова силна, че успява да блокира нейната дори от разстояние, помисли какво ще стане, ако се насочи към нея. Той направо ще ѝ се нахвърли, а тя няма да е в състояние да се защити по никакъв начин.

— Няма да има възможност да се приближи до нея — обяви Дейн и в суровия му тон се съдържаше обещание. Каквото и да става, той ще брани Марли. — Говори ли с Бонес?

— Не остана особено очарован от възможността да имаме работа със сериен убиец; нареди да си държим езика зад зъбите и да не го споменаваме пред друг, докато — и ако — наистина открием, че е извършено ново убийство.

Но същевременно бе възбуден като дете от идеята да работим с Марди, защото, в края на краищата, хрумването е негово. Честна дума, понякога се чудя дали няма някакви фатални примеси във водата в Калифорния.

— Не се присмивай — посъветва го Дейн. — В момента и двамата сме се потопили в същите тези води доста дълбоко.

— Така е, но не подскачаме от радост.

— Бонес е готин тип. Малко причудлив, но го бива. Виждал съм и по-лоши.

— Не е ли така с всички ни?

Беше по-скоро констатация, а не въпрос. Погледът на Дейн се плъзна по заспалото лице на Марли и веждите му се свъсиха.

— Кипарис — произнесе той.

Трамел мигом го разбра.

— Хрумна ли ти нещо?

— Като че ли. Тя каза само това. Кипарис. Не — *кипарисово* дърво. Това беше асоциация, която аз направих.

— Кипарис... Кипарис... — промълви Трамел. Дватама се спогледаха и беше ясно, че мислите им вече течаха в една и съща посока. — Това може да е...

В следващата минута и двамата, наведени над разтворената върху кухненската маса карта, четяха списъка на подредените по азбучен ред улици.

— По дяволите! На градската управа не ѝ ли хрумва да използва и друга дума? Булевард „Кипарис“, алея „Кипарис“, шосе „Кипарис“, „Кипарисова гора“, „Кипарисови тераси“, „Кипарисова пътека“...

— Става още по-лошо — увери го Трамел, спускайки пръст по списъка. — Виж тук. Старото „Кипарисово“ авеню, „Кипарисов път“. А нямаше ли и жилищен комплекс, наречен „Кипарисови хълмове“?

— Да. — Дейн сгъна картата отвратен. — Няма начин да се преброят всички улици с това име. Това е задънена следа. Не е възможно да тропаме на всички врати и да проверяваме за труп. Какво ще правим, ако никой не отвори? Ще разбием вратата ли?

Трамел сви рамене.

— Ти постъпи така два пъти през последните двадесет и четири часа.

— Да, но имаше смекчаващите вината обстоятелства.

— Прав си обаче — ударихме на камък. Дори да вярваме в Марли, Бонес няма да разреши подобно издирване. Хората ще започнат да звънят на кмета у дома и да крещат, че Орландо не е полицейски град и ние нямаме никакво право да нахълтваме по този

начин в домовете им. И ще имат пълно основание. Не може да постъпим така.

— Значи пак стигнахме до това да чакаме.

— Така изглежда.

Нямаше смисъл да се измъчват за нещо, което не са в състояние да променят. Дейн си позволи единствено да се раздразни за миг, после смени темата:

— Ще отскочиш ли до моята къща да ми донесеш някои дрехи? И принадлежностите ми за бръснене. Днес сутринта се наложи да използвам самобръсначката на Марли.

— Забелязах — увери го Трамел, загледан в порязаното място на брадичката му. — Разбира се. Никакъв проблем. — Погледна часовника. — Имам време. Довечера имам среща, но ще съм близо до телефон.

— С Грейс ли? — попита Дейн лукаво.

Трамел се навъси.

— Да, ще се видя с Грейс. Какво от това?

— Нищо. Само питам.

— Тогава престани да се хилиш като магаре.

Тръгна и се върна след по-малко от час с дрехите на Дейн и тоалетните му принадлежности.

— Гардеробът ти е ограничен — каза той недоволно, стоварвайки дрехите на стол. Хвърли поглед към Марли, която продължаваше да спи. — Дано тя успее да направи нещо в тази посока.

— Сигурно — повдигна рамене Дейн. — Но какво не е наред с дрехите ми? — попита той невинно.

Въпросът положително щеше да предизвика тирада от страна на Трамел.

— Какво им е наред? — изсумтя Трамел. — Разполагаш предимно с джинси — все стари. Имаш само един костюм и си мисля дали не си го купил от магазина на Армията на спасението. Няколко панталона и спортни сака, които въобще не си подхождат и най-отблъскващата колекция от вратовръзки, която съм виждал. Ти *наистина* ли си купувал тези неща? Плащал си пари за тях?

— Ами да. Никой нищо не дава даром, нали знаеш?

— Трябвало е да ти платят, че ги изнасяш от магазина!

Дейн прикри усмивката си, взе дрехите и ги отнесе в спалнята на Марли, където ги окачи в дрешника ѝ; идеално подреденият ѝ дрешник. Безразборно окачените му дрехи изглеждаха не на място тук, но той отстъпи назад и за миг се наслади на картината. Допаднаше му идеята неговите дрехи да висят в нейния дрешник; или нейните — в неговия. За миг се замисли върху тази възможност. Ще се наложи да изчисти дрешника си, преди тя да успее — или да поиска — да окачи нещо свое там.

Трамел тръгна и Дейн погледа телевизия. Не откри бейзболен мач, затова се задоволи с баскетбол. Държеше звука тихо и Марли продължи да спи необезпокоявана.

Беше участвал в доста засади, прекарал бе много време в чакане. При засадите отегчението и необходимостта да се пикае бяха двата най-големи проблема. Сегашното състояние му напомняше на засада, защото чакането изглеждаше безкрайно, но същината бе по-различна. Те не чакаха да заловят престъпник или да предотвратят престъпление. То бе вече извършено, но те просто не знаеха къде и срещу кого е. Чакаха да се появи жертвата; чакаха подозрението и тревогата да накарат някого да отиде в притихнала къща някъде из града, да провери как е приятелката, съседката или роднината. Тогава на чакането щеше да се сложи край.

— Мислиш за станалото, нали?

Гласът на Марли го стресна. Дейн рязко изви глава, за да я погледне. Тя отново бе седнала, а сериозните ѝ очи не се откъсваха от него. Даде си сметка, че от известно време е гледал към телевизора, без да вижда, защото часът беше вече осем.

— Не е нещо, което да забравиш — отбеляза той.

— Така е.

Особено за нея, повече от всеки друг. Той се изправи и изключи телевизора.

— Какво ще кажеш да поръчаме да донесат пица? Гладна ли си?

Тя се замисли, преди да отвърне:

— Малко.

— Чудесно. Защото аз умирам от глад. С какво я обичаш? С всичко ли?

— Става. — Тя се прозина. — Ти поръчай, а аз ще отида да си взема душ, докато чакаме. Дано водата ме разбуди.

— Този път си свали дрехите — посъветва я той и тя бегло се усмихна.

— Добре.

Усещането от водата беше приятно; отмиваше паяжините от съзнанието ѝ и я прочистваше от усещането, че е била измърсена, опетнена някак от злото, на което бе станала свидетел. Изкушаваше се да се позадържи под хладната струя, но се сети за пицата и се насили бързо да се насапуниса и изплакне. Подсуши си косата и донякъде ѝ предаде приличен вид; замисли се какво да облече, но накрая се задоволи с леката роба, която Дейн ѝ бе дал.

Излезе от банята и спря, взряна в неоправеното легло. Ако беше повече нащрек, щеше да го забележи по-рано. Нищо необичайно нямаше, че леглото е неоправено, но в случая я поразиха двете вдлъбнатини във възглавниците — сигурен знак, че там са спали двама души. Прозрението за станалото я завладя като горски пожар: Дейн беше спал до нея в нейното легло.

Примирено прие присъствието му през деня, защото знаеше, че е разговаряла с него предишната нощ, но въобще не се бе питала къде е прекарал часовете, които ѝ се губеха. Сега знаеше: там, в леглото при нея.

Вълна на чувствена топлина я обля и тя затвори очи, потрепервайки от изпитаната сладост. Сърцето ѝ заби по-бързо, гръдният ѝ кош сякаш се сви, а от освобождаващото усещане в слабините ѝ коленете ѝ омекнаха. Похот. Остана смаяна от появата ѝ, от силата. Вместо да побеснее, че се е възползвал от положението ѝ, тя се чувстваше възбудена от мисълта, че той е спал до нея.

От нежните грижи, които положи за нея през деня, контролирайки желязната си сила, тя бе усетила единствено предложената защита. Среса косите ѝ, храни я, държа я в прегръдките си, докато се наплаче, и преди всичко — даде ѝ опората на своето присъствие. Този път не остана сама, както някак винаги ставаше преди, дори когато още беше в Института. Доктор Юъл и другите сътрудници винаги се държаха настрана от нея, а тя много трудно възстановяваше менталното си уединение; не я безпокояха, докато се съвземе по свой си начин, с темпо, наложено от нея. До този момент не си бе давала сметка колко самотно и ужасяващо беше това.

Дейн потропа по вратата и я отвори, без да дочака отговор.

— Пицата пристигна.

Както винаги въздействието от присъствието му ѝ подежда като удар. Беше така едър и силен и излъчваше мъжка жизненост, която я караше да потреперва. За пръв път се замисли върху възможността насаденият от Арно Глийн ужас да започне да губи силата си над нея. Глийн беше болен, садистичен тип. Дейн беше чист, решителен мъжкар, прекалено вдаден и сериозен към заобикалящия го живот, за да се чувства някога напълно безгрижен, но една жена винаги щеше да се чувства в безопасност с него — в леглото или извън него.

Очите му се присвиха.

— Добре ли си?

Озова се до нея с две широки крачки, ръката му се плъзна около талията ѝ и я придърпа към тялото му за опора.

— Да — отвърна тя и без да мисли, обви ръце около врата му.

Той не се поколеба, не ѝ даде възможност да се замисли. Не беше сигурна дали му отправя покана, но той я прие, преди да има време да реши. Този път нямаше никакво внимателно въздържане; впи устни в нейните с неприкрит глад. Глад така силен и неутолим, че я зашемети. Улови брадичката ѝ със свободната си ръка и я задържа, а после пхна езика си дълбоко в устата ѝ и докосна нейния със страстна настойчивост. Тя се облегна върху него, едновременно изплашена и изкушена, и той я притисна към стегнатото си тяло. Усещаше ерекцията му върху корема си. Никога никой не я бе желал по този начин — така бързо и силно. Тя нямаше опит с мъже като Дейн Холистър, нито имаше представа как може да я накара да се чувства.

Но контактът с мощното му тяло изведнъж стана всичко, което искаше. Обгърна врата му с двете си ръце, притисна се към него, опитваше се да се слепи. Той я жулеше със свирепостта на целувките си, а тя желаше още. Слабините ѝ бяха напрегнати и я боляха, навлажняваха се от копнеж.

Плъзна ръка към гърдата ѝ и дъхът ѝ секна. Палецът му разтъркваше зърното ѝ и отначало усещането бе странно, като леко боцкане, а после изведнъж се усили и чувствена наслада се разля от зърното до слабините ѝ. Простена, изплашена от начина, по който тялото ѝ така бързо излезе от контрол.

Дейн вдигна глава. Върху лицето му беше изписано решително, хищническо изражение, а устните му бяха влажни от целувките.

Ръката му остана върху гърдата ѝ и само тънката памучна материя я делеше от зърното ѝ. Дишаше учестено и тя долавяше ударите на сърцето му.

— Леглото или пицата? — попита той. Гласът му бе така гърлен, че тя едва го чу. — Ако е пицата, добре е да го кажеш сега.

Искаше да каже „леглото“; много искаше. Никога преди не бе изпитвала желание и примамката бе почти неустоима. Искаше да забрави причината, поради която той е тук; убийствата, които бе видяла, и просто да се поддаде на физическите усещания. Никога преди не го бе правила и може би и сега нямаше да успее, но за пръв път ѝ се струваше възможно.

— П-пицата... — успя да промълви тя и затвори очи, докато се мъчеше да си възвърне контрола.

Остана смаяна от собствената си страхливост. Усети го как се стяга и си поема дълбоко въздух.

— Добре тогава — пицата.

Бавно я пусна и отстъпи назад. Огромната издутина в панталоните му ѝ подсказа колко му е било трудно да спре. Повечето мъже дори не биха си направили труда да направят предложението.

Дари я с крива усмивка, от която обаче чертите на лицето му грейнаха.

— Май прекалено много те пришпорих, скъпа. Извинявай.

Марли остана зазяпана в него; в гърлото си усещаше буца, а в гърдите — огромен възел. Чувстваше се замаяна от шок и прозрение. Господи. Той я привличаше от самото начало; осъзна го и се опита да се пребори, но последната му усмивка я накара да се плъзне безпомощно отвъд ръба. Беше обичала, но никога преди не бе се влюбвала и от силата на усещането буквално ѝ прималая. Залитна и протегна ръка, търсейки опора. Той бе насреща ѝ — солиден, жизнен и така разгорещен, че тя почти се разтопи. Ръцете му я обръщаха, а главата ѝ лежеше върху гърдите му.

— Шшшт... Всичко е наред — прошепна той. — Не възнамерявах да те изплаша. Извинявай.

— Не — успя да промълви тя пресипнало, разтревожена да не би да си е помислил, че ѝ напомня за Глийн. Нищо подобно. Е, наистина си го мислеше, но просто не стана така. Смяташе, че сексуалният страх ще е постоянен спътник в живота ѝ, а сега, когато тягостното

чувство не се материализира, изпитваше странна лекота, сякаш бе останала без устои. — Причината не е в теб. Просто за миг ми се зави свят. — Успя някак да се усмихне и колкото и да потрепераха устните ѝ, усмивката бе истинска. — Сигурно целувките ти са били по-въздействащи, отколкото допусках.

— Смяташ ли? — произнесе той в ухото ѝ. — Ще трябва да се поупражняваме, нали? Но след пицата.

Съпроводи я до всекидневната и я побутна към дивана.

— Седни. Ще донеса напитките. Искаш ли чиния?

— Ами... да. Разбира се.

Той се захили.

— Жените, предполагам, сте по-придирчиви.

— Бих искала и салфетка — продължи тя изискано. — За да не се налага да си ближа пръстите.

Той ѝ намигна.

— С радост ще ги оближа вместо теб.

Неволно потрепери и седна, замаяна и притихнала, докато той сновеше из кухнята. Имаше вид на човек, който се оправя из къщата ѝ. Кога и как бе станало това? Беше смаяна от скоростта и лекотата, с която се бе случило. За по-малко от двадесет и четири часа той бе завзел територия, бе прекарал нощта с нея, очевидно се бе нанесъл да живее тук и с една усмивка я накара да се влюби в него. Все едно бе отряд със специално предназначение, съставен от един човек и преодоляваше защитните ѝ линии без усилие.

Върна се след минута с изстудените безалкохолни, чиния, вилица и две салфетки. Седна до нея на дивана, пушна телевизора на спортна програма и изгрухтя доволно, когато на екрана се появи бейзболен мач. Поднесе ѝ резен пица, взе си и той и се облегна назад очевидно блажен. Марли премигна. В какво се бе забъркала? Не знаеше дали да заплаче, или да се разсмее. Накрая просто се съсредоточи върху пицата, седнала сгушена до него на дивана и озадачена как е възможно да е така щастлива само защото седи близо до него и наблюдава лицето му, докато той следи играта.

Понякога ръстът му я плашеше, понякога ѝ действаше успокояващо, но сега за пръв път ѝ се удаваше просто да седи и да го изучава. Определено бе едър мъж, дори по-едър, отколкото смяташе, висок над един и осемдесет, тежеше поне деветдесет килограма.

Стъпалата, кръстосани върху масичката ѝ, бяха най-малкото четиридесет и четвърти номер, ако не и по-големи. Широките му рамене заемаха поне половината диван, по яките му ръце се очертаваха стегнати мускули. Гърдите му — вече знаеше, бяха твърди като скала, както и стомахът му. Дългите му крака, протегнати напред, приличаха на стволоче.

Косата му бе по-тъмна от нейната, почти черна. Загледа се в острия нос и подчертаните щръкнали скули — запита се дали не е потомък на американски индианци. Брадата му бе набола; очевидно се бе бръснал сутринта, защото имаше следа от прясно порязване, но черните косъмчета вече тъмнееха по челюстта му.

Наведе се напред да вземе второ парче пица и погледът ѝ попадна върху дланите му. Като всичко останало при него и те бяха едри, поне два пъти по-големи от нейните. Пръстите му не бяха дебели или пухкави; макар и силни, бяха издължени, с добре оформени къси, чисти нокти. Чувстваше се в безопасност, когато тези ръце бяха върху нея; не в безопасност от *него*, а от всичко останало.

Той беше ченге, човек, който си изкарва прехраната с насилие. По правило не той извършваше насилието, но се налагаше да разчисти след това и постоянно бе заобиколен от него. Близко до дясната му ръка лежеше голям автоматичен пистолет и сега си даде сметка, че оръжието винаги е близо до него. Кобур за през рамо бе метнат на облегалката на дивана от неговата страна.

Имаше белег върху дясната му ръка. Зърна го, когато той се пресегна за трето парче пица и нещо познато я смрази.

— Белегът върху ръката ти — обади се тя. — Как го получи? Прилича ми на рана от нож.

Той сведе очи, сви рамене и върна поглед към екрана.

— Да. Схватка по времето, когато още патрулирах по улиците.

— Изглежда е била лоша рана.

— Никак не беше приятно, но не бе и нещо сериозно. Не беше дълбока и нямаше засегнати сухожилия. Няколко шева и станах като нов.

— Глийн също ме поряза няколко пъти.

Представа нямаше защо го каза. Нямаше намерение да се впуска в такива откровения.

Главата му рязко се извърна, от погледа му бе изчезнала всякаква дружелюбност, все едно никога не бе съществувала; сега лешниковите му очи бяха плашещи.

— Какво? — попита той нежно и остави парчето пица. Палецът му натисна бутон върху дистанционното управление и телевизорът загасна. — Професорът не спомена нищо такова.

Тя остави чинията настрана и притисна колене по-плътно към гърдите си.

— Не бяха сериозни порязвания. По-скоро като одрасквания. Той си играеше с мен, искаше да ме пречупи, причиняваше ми болка и ми внушаваше страх. С това се занимаваше; беше му необходимо. А и не се опитваше да ме убие... Поне не тогава. Искеше да съм жива, за да си играе с мен. По-късно, разбира се, щеше да ме убие, ако шерифът не беше пристигнал.

— Дай да видя.

Думите прозвучаха като тихо изръмжаване и той вече протягаше ръка към нея, спусна вдигнатите ѝ колене, насочи се към робата. За миг Марли се опита да му попречи, но в следващия робата бе отворена широко и той гледаше тялото ѝ, голо, ако не се смятат малките пликчета.

Белезите от преди шест години не бяха натрапливи. С времето дори сигурно щяха напълно да избледнеят. Никога не се бе притеснявала за тях, защото бяха така маловажни в сравнение с всичко останало, а и никога не бе проявявала суета. Просто малки сребристи черти, пет на брой. Едната — върху вътрешната извивка на дясната ѝ гърда, а останалите — по корема. Щяха да са повече, но Глийн бързо загуби контрол, когато номерът му не успя и прибягна до грубата сила на юмруците си, за да постигне търсената реакция.

Тя потрепери и гореща руменина обагри страните ѝ, докато Дейн бавно я разглеждаше. Напълно съзнаваше голотата си — по начин, по който не бе ѝ се случвало. Устните му бяха свити на черта, докато проследяваше линията върху гърдата ѝ с пръст, а допирът бе нежен като от перце. Зърното ѝ набъбна, макар той дори да не го докосна. Дочу собственото си накъсано дишане, докато той прокараваше пръст по всеки белег. Той също потреперваше и изведнъж тя осъзна, че това е от истински гняв към мъжа, който завинаги бе извън обсега му.

Зарови пръсти в косите му и се наслади на плътността им.

— Не са важни — отбеляза тя, забравила смущението си. — От всичко, което ми направи, тези дребни порязвания са най-малкото.

— Не става въпрос за порязванията. — Гласът му бе пълен с яд, докато я притегляше в обятията си и притисна главата ѝ към рамото си. — Като си помисля сам през какво си преминала, колко ужасена си била. Ти *не си знаела*, че няма да те убие.

— Не знаех. Очаквах да умра. В някои отношения така щеше да е по-лесно.

12.

Някак си се озова в скута му; робата бе все така разтворена, а ръката му — пъхната вътре, но вместо да изпитва заплаха, Марли се чувстваше в пълна безопасност, докато топлата му сила я обграждаше като крепост. Усещането беше върховно; никога не се бе наслаждавала на нещо подобно преди. Искаше ѝ се да потъне в него, да се наслади на тази нова свобода, защото представляваше точно това — напълно нов свят, разкрил се пред нея. Но Дейн настояваше за информация — пълна и изчерпателна, а детектив Холистър много го биваше да получава онова, което иска. Тя би устояла на натиска, ако той се държеше грубо и настъпателно, но не и на мълчаливото му изчакване; мълчание, в което ясно долавяше цялото му напрежение. И то нямаше да изчезне, докато не узнае желаното. Затова тя му описа всички грозни подробности, вината, която таеше от години у себе си.

Главата ѝ лежеше върху рамото му с лице, извърнато към мускулестите му гърди. Така ѝ бе по-лесно — не го виждаше, нито нея я виждаха.

— Беше ме зашеметил — подхвана тя. — По някое време дойдох на себе си. Бях гола и лежах по гръб на пода, с ръце, завързани към някаква тръба — вероятно стар радиатор. Глийн също беше гол и ме бе възседнал през бедрата; държеше ножа в ръка и ухилен, чакаше да се свестя. Дъсти, вързан за нара на около два метра от нас, наблюдаваше всичко. Беше толкова хубаво момченце. — Гласът ѝ стана мек и отвлечен, докато си спомняше. — Кестеняви коси около лицето и големи, кръгли сини очи. И беше толкова изплашен. Плачеше през цялото време.

Дейн погледна към едрата си длан, отпусната върху корема ѝ — почти изцяло го покриваше. При мисълта, че Глийн я е видял така и е прокарвал болезнено нож по това стройно, меко, женствено тяло, в гърлото му се надигна ръмжене, което едва удържа — така мръсно му се стори държането на оня тип. Сега, докато съзнанието ѝ пътуваше в миналото, тя изглежда не забелязваше, че е полугола, но Дейн напълно

го отчиташе. Но дори и бесен, щом като хвърли поглед върху изящните ѝ закръглени гърди с нежните розови зърна, възбудата се надигна в слабините му. Успя да я овладее, да я отпъди — искаше да продължи да държи Марли в прегръдките си и да я слуша. Дали някой някога я бе държал в обятията си? Беше ли ѝ предлагал утеха? Едва ли, помисли си той, и това засили гнева му.

— Не знам защо го направих — продължи тя, с глава все така доверчиво заровена в рамото му. — Но нещо в мен отказваше... Не можех да му се предам. По-скоро бих умряла, но не и да му дам онова, което желаше. А той искаше да му се моля. Само че аз не го направих. Искаше да ме види изплашена. Аз наистина се изплаших, но не му позволих да го разбере. Присмях му се. Господи — присмях се. Той ме поряза, а аз му креснах, че е жалка постъпка за един мъж. Дръпна ми краката и се опита да го вкара в мен. — Поколеба се, изпитвайки неловкост. — Нали разбираш — онова, не ножа.

— Знам какво означава „онова“ — изръмжа той.

Зарови лице още по-дълбоко в извивката на врата му.

— Не се получи и аз му се подиграх. Присмях му се. Обясних му с какъв малък червей разполага и какъв жалък червей е самият той. Побесня. Долавях как губи контрол. Цялата му злоба и бяс изплуваха, но аз продължих да го притискам. И през цялото време усещах и Дъсти. Той беше така ужасен, протягаше ръце към мен и ме умоляваше да не позволя този лош чичко отново да го нарани. Затова не спирах да се присмивам на Глийн, ритам го, доколкото ми бе възможно. Все пак някак си го ритнах между краката — не особено силно, защото ходилото ми се плъзна по бедрото му — но той сякаш пощуря. Нещо в него направо експлодира. В един миг се озова върху мен, а в следващия — върху Дъсти и момченцето се разкрещя. Продължавам да го чувам, как пици. Усещах го — абсолютния му ужас, агонията му. Просто ме заливаше черна вълна; цялата преминаваше през мозъка ми. Аз също пицях. Пицях, пицях, пицях. Навсякъде имаше кръв... — Направи пауза и след няколко мига, които изглеждаха безкрайни, само добави: — Не си спомням нищо друго. Дъсти умря и аз умрях заедно с него.

Дейн знаеше какво се е случило след това; професорът му бе разказал. По нейните викове шерифът и помощниците му са открили местонахождението на Глийн и са застреляли Глийн, преди той да

насочи убийствения си гняв към Марли. Но не са пристигнали навреме, за да спасят Дъсти, дори в известен смисъл не са пристигнали навреме и за Марли — да я спасят напълно. Свързана с Дъсти, неговата смърт по някакъв начин е била и нейна; истинско чудо е как е успяла въобще да преживее шока.

Той приглади косите ѝ зад ухото и я погали по бузата.

— Но ти все пак си се върнала към действителността — прошепна той, макар едва да сдържаше яростта си.

— Най-накрая. Мина доста време, преди да започна да изпитвам някаква емоция. Преди усещах всичко, чувствата на другите, а след онази случка не успях да долавям дори своите. Сякаш бях напълно изцедена.

— Съвзела си се, Марли. Минало е доста време, но не той е победил. Не е успял да те пречупи.

— Но почти успя — възрази тя. За миг остана спокойно притисната в прегръдката му. — Ако не бях толкова настойчива, ако му бях дала онова, което иска, Дъсти вероятно още щеше да бъде жив.

Дейн изсумтя.

— Да, колко прекрасно би било всички да бяхме така всемогъщи. — Очевидно не възнамеряваше да губи никакво време да разсейва естествената вина, която тя изпитваше. Разтърси я леко и я принуди да го погледне. — Радвам се, че си тук — натъртено каза той.

Успя да го дари с крехка усмивка.

— И аз. Но понякога това ми се струва най-коравосърдечното нещо — да се радвам, че съм жива. Не мислех за друго, когато се присмивах на Глийн; знаех единствено, че няма да понеса да ме изнасили. Дори мисълта да проникне в мен бе ужасно отблъскваща; бях готова по-скоро да го предизвикам да ме убие, но да не ме докосва. От всичко, което предизвиква кошмарите ми, сексът бе най-лошото. По телевизията или на кино успявам да изгледам малко насилие, но не и сексуална сцена. Не мисля за нея като за любов, а продължавам да си спомням лицето на Глийн, миризмата на дъха му, как слюнката му хвърчеше, докато ми крещеше. Помня усещането от тялото му до моето, между краката ми и до ден-днешен ми се повдига. — Пое си дълбоко въздух. — Не че някога съм имала добър секс — завърши тя откровено.

— Как така?

Гласът му не прозвуча настойчиво, а погалването, когато посегна да отметне косите от челото ѝ, бе напълно неволно, но лешниковите му очи бяха напрегнати.

Никога не бе разговаряла за трудността, която изпитва при секса, но сега, намерила убежище в прегръдката му, далеч от целия останал свят, се отпусна. Чувстваше се странно отнесена — комбинация от умората и въздействието на стреса — и като че ли нищо друго не бе съвсем истинско.

— Беше ужасно. Съзнанието ми отказваше да го приеме. Налагаше се да работя усилено, за да си изградя щит, да се защитавам от всичко — обясни тя. — Само така успях да функционирам, а и щитът в най-добрия случай ме предпазваше частично. През целия си живот съм искала да съм *нормална*. Искала съм да обичам някого, да имам връзка, да се наслаждавам на неща, с които нормалните хора разполагат. Не желяех да съм сама. Мечтаех за хармонична интимност, но все не се получаваше. При физическа интимност се сривах всички ми съзнателни щитове. Не ми се удаваше да блокирам нищо. Менталното вмешателство бе огромно. Долавях единствено емоциите на *партньора* си и това отнемаше всякакво физическо удоволствие, което бих могла да изпитам. А и онова, което долавях, не бе особено ласкаво. — Устните ѝ се свиха в горчива усмивка. — Не беше преизпълнен с привързаност към мен. Интересуваше се единствено от секса. И се гордееше със себе си, че дръзва да прави секс с чудат медиум.

— Копеле — просъска Дейн.

Тя вдигна едното си рамо безразлично.

— Но аз наистина бях чудата. И продължавам да съм.

— По дяволите, нищо чудно, че си така плашлива по отношение на секса. Та ти си го видяла единствено от грозната му страна. Никога не си имала романтични илюзии, нали? Познаваш само ловци на бройки и изнасилвачи. Нищо чудно, че смяташ мъжете за измет.

— Не — отрече тя. — Когато знаеш какво чувстват другите, както аз знаех, съзнаваш, че не е така. Има егоистични, зли жени точно както и гадни мъже. Но когато се стигнеше до секс, просто не успях да изключая съзнанието си и да се отдам на чувствата. Нямах да е по-различно, дори да бях лудо влюбена в прекрасен мъж, който също ме обича много. Нямах да се наслажда на секса при цялата ментална

натовареност. Бях приела за даденост, че не ми е писано да изживея романтична връзка — продължи тя. — Харесваше ми да съм сама в малкото си бунгало в гората. Доктор Юъл намираще преместването ми в бунгалото за добра идея — стъпка към нормализиране на живота ми. И се оказа прав. Беше великолепно. Работехме с него по експерименти и документирането им; от време на време помагах да бъдат открити изчезнали хора, макар полагащото усилие да представляваше изпитание, което... Е, имаш представа как ми влияе. Някога, преди Глийн, можех да насочвам познанието. Можех да се включа към определен човек и да получа видение. Сега въобще не съм в състояние да го контролирам.

— Искаш ли да бъде, както е било някога?

— Въобще не желаех да имам повече видения през живота си — промълви тя. — Но ако нямам избор — тогава да. Бих искала да съм в състояние да ги контролирам. Сега съм като попаднала в... засада.

Пак започваше да звучи сънливо, а клепачите ѝ натежаваха.

— Но като се изключат сегашните две видения, не си имала други, нали?

Спомни си за първата вечер, когато му звънна: тогава, още преди той да вдигне телефона, знаеше какво прави, какво ще ѝ каже.

— Имах проблясък на ясновидство, но не бе свързано с убийствата. И не се е повтаряло. Продължи една-две секунди. Не гледам на виденията като на ясновидски проблясъци. Те са... по-различни, по-концентрирани върху емоциите. Но с една дума — не. Нищо друго.

— Добре.

В тона му се долови дълбоко задоволство; задоволство, което тя не успя да дешифрира. После топлата му ръка покри гърдата ѝ и тя разбра — с инстинкт, който нямаше нищо общо с медиумните ѝ способности; беше свързано само и единствено с инстинкта ѝ на жена. Вече не изпитваше никаква сънливост; отметна глава назад, за да го погледне.

— Струва ми се, че сега е идеалният момент да ти покажа някои от насладите на секса — промърмори Дейн. Лешниковите му очи сияеха стремително и дълбоко зелени. — Няма да си в състояние да доловиш емоциите ми и по този начин поне един проблем е решен. Ако се страхуваше от мен, нямаше да седиш почти гола в скута ми от

половин час — следователно и този проблем е преодолян. От теб се изисква единствено да лежиш спокойно и да ми позволиш да те накарам да се чувстваш добре.

Тя потрепери, очите ѝ не се откъсваха от неговите. Сега ли беше моментът? До появата на Дейн не бе изпитвала желание. Сексът бе експеримент, надежда и накрая — разочарование. Не се страхуваше от него, а по-скоро от поредния си провал. Да го обича бе все още съвсем ново усещане, толкова разтърсващо и не ѝ се искаше да го опетни. Съзнаваше, че разсъждава като страхливка, но предпочиташе никога повече да не опита и да съхрани плахата надежда за вероятна възможност, вместо да направи опит и да се провали. „Вероятна възможност“ ѝ даваше само бегла утеха, но все пак бе по-добре от нищо.

— Не знам — подхвана тя нервно. — Ами ако...

— Престани да се притесняваш — прекъсна я той. — Само се отпусни, затвори очи и остави всичко на мен.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се изпълни. Но въпреки това тя продължи да го гледа с тревожни очи, разкъсвана между колебанието на „да“ или „не“. Прекалено много неща ѝ се случиха, за да е в състояние да вземе решението в момента. Ненавиждаше се за проявата на тази си слабост и усети как сълзите ѝ напират.

Дейн ѝ отпусна приблизително две секунди. После сам реши въпроса. Прокара ръка надолу по тялото ѝ под ластика на пликчетата и пъкна пръсти високо между бедрата ѝ. Марли извика от изненада и механично го сграбчи за китката. Бедрата ѝ се стиснаха здраво върху ръката му. Очите ѝ бяха огромни и доминираха върху изпитото ѝ лице. Но дори докато се гледаха вторачено, по страните ѝ плъзна руменина.

— Имаш ли ми доверие? — попита той със спокоен тон, все едно не се налагаше да прибегне до целия си самоконтрол, за да се възпре да не я изтърколи под себе си и да потъне в нея, където да открие благословеното освобождение за пулсиращата си ерекция.

Тя прехапа долната си устна и той за малко да простене на глас от провокацията ѝ.

— Ами да.

— Тогава отпусни краката си. Няма да те нараня. Ако трябва да съм откровен — направо ти гарантирам, че ще останеш доволна.

Тя успя да се усмихне плахо.

— Гарантираш, значи?

— Напълно.

Сведе глава и нежно докосна устните ѝ.

Марли потрепери, притисната от страх от две посоки; страхуваше се да не се провали при този опит; страхуваше се и че ако сега не му се довери, има опасност никога повече да не ѝ се отдаде подобен шанс. Накрая второто надделя. Независимо от всичко, искаше да узнае какво е да приеме Дейн в своето тяло, да усети невероятната му сила, докато прониква в нея, да му достави удоволствие, ако не нещо друго. Той твърдо е решил да доведе до крайното удоволствие първо нея, съзнаваше тя, но си даваше също сметка, че после ще бъде негов ред. Тя не просто се съгласяваше на палава любовна игра, но и на цялостния сексуален акт.

Пое си дълбоко глътка въздух.

— Добре. Щом ми даваш личната си гаранция.

— Готов съм да го напиша и да го заверя нотариално — обеща той и отново я целуна.

Не успяваше да контролира леките потрепервания на тялото си и след като си пое повторно дълбоко дъх, разтвори бедрата си. Той нежно погали меките скрити гънки и Марли отпусна силната си хватка върху китката му.

— Спокойно — прошепна той, после ловко я разтвори и проникна в нея с един от дългите си пръсти.

Тя се скова в ръцете му, бедрата ѝ отново се свиха в опита си да контролират нахлуващата му ръка. Беше безсмислено, защото нямаше какво да предприеме, за да възпре бавното проникване на пръста му в нея. Усети се замаяна от шока. О, господи!

Не беше суха, но все още нямаше готовност да проникнат в нея. Търкането ѝ създаваше усещане, че пръстът му е голям, колкото пениса му. За миг се опита да се пребори с хаоса, завладяващ краищата на нервите ѝ, но после, предала се напълно, се стовари върху гърдите му.

— Да, така е много добре — нашепна нежно той и вкара още един пръст в нея.

Бедрата ѝ се извиха нагоре, после се отпуснаха. Чувстваше се разтеглена, нападната и вече не контролираше тялото си. Някакъв дремещ първичен инстинкт се разбуждаше. Мускулите на краката ѝ

леко се обтегнаха, за да се приспособят и цялото тяло на Дейн потрепери.

Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Това е най-многого, което ще ти направя, поне в момента. Отпусни се; вече се случи. Наранявам ли те?

Да. Не. Не беше съзнавала, че усещането може да е такова. Беше малко замаяна от шок и удоволствие; поклати глава и косите ѝ се разпиляха по гърдите му. Беше смаяна от способността на тялото си да изпитва подобни силни усещания.

— Тогава затвори очи, скъпа. Затвори очи и се наслади на усещанията. Не мисли, а чувствай.

Напълно безпомощна, тя му се подчини. Със затворени очи концентрацията ѝ се насочи към тялото ѝ. Зад затворените ѝ клепачи лумваха цветове. Всяка нейна фибра бе обгърната от топлина; последва хлад, но всъщност не бе истински, а по-скоро потръпване от неизразима наслада. Кожата ѝ бе прекалено опъната, прекалено чувствена. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха твърди и набъбнали.

Пръстите му проникнаха дълбоко в нея и одраскаха деликатните ѝ вътрешни тъкани. Безпомощна, тя отново сви бедра, ала само вкара ръката му по-дълбоко в себе си. Разтвори бедра и му позволи по-лесно да напредва. Сърцето ѝ биеше лудо — ей сега щеше да се разпадне. Вкопчи се в ризата му и пръстите ѝ се впиха в плътта отдолу, опитвайки се да устои на връхлитащата я буря.

Чу гласа му, но ушите ѝ така кънтяха, че не долови думите му. Думите обаче нямаха значение; долавяше изключителната нежност в тона му, а именно от това се нуждаеше. Пръстите му се измъкнаха от нея и тя нададе лек отчаян звук — така изрази протеста си, а бедрата ѝ последваха ръката му. Той бързо свали пликчетата ѝ и върна ръката си върху тялото ѝ. Този път с охота разтвори бедра и усети влагата на желанието помежду им. Последвалото нахлуване отприщи невероятно облекчение, но то продължи само миг. Бавното проникване на пръстите му породило дълбок, силен глад; допирът му вече не носеше облекчение, а се превръщаше в необходимост. В следващия миг палецът му потърси нагоре в меките дупли на кожата ѝ и натисна малката изпъкнала пъпка в нея. През тялото ѝ премина огън; нададе напрегнат вик и се сви в прегръдките му.

Притисна я силно към себе си и потисна чувствената ѝ съпротива. Говореше ѝ тихо и дрезгаво, окуражаваше я да достигне по-високи върхове на наслада, а силата му я обгръщаше и сякаш я предпазваше от всякакви угрози. Продължи да гали и кръжи с палеца си, възбуждаше набъбналата пъпка — всеки досег разпалваше още по-силно огъня в нея. Между краката ѝ се яви пулсация и туптеше в непознат за нея ритъм. Обземаше я страст и бележеше разпалената ѝ плът с невидимия си знак.

— Д-д-ейн!

Прозвуча по-скоро като вопъл от силна мъка. Наведе главата ѝ назад и прилепи устни към нейните; езикът му повтори агресията на пръстите — натискът бе силен и твърд.

Наслаждаваше му се изцяло и дори вдигна ръце, за да се вкопчи в широките му рамене и да му предложи по-пълно устните си.

Чувствата ѝ ставаха все по-силни и се затягаха в плътна примка; изведнъж като че ли станаха прекалено много. Цялото ѝ тяло се стегна, после се надигна бясно, докато освобождението ѝ я заливаше на вълни. Потреперваше от неконтролируеми спазми и си мислеше, че се разпада на парчета. Той силно я притискаше — даваше ѝ да разбере, че не е сама в бурята. Тя извика дрезгаво, но той приглуши звука с устата си.

Най-връхната точка на чувствата попремина, макар леки вълни от шока да продължаваха да пробягват през слабините ѝ. Тялото ѝ застина и тя зарови лице в гърдите му, стараяйки се да поеме въздух. Той я попремести, мускулите му под нея се стегнаха и той се изправи на крака, но продължаваше да я държи в обятията си. Вкопчи се в ризата му, докато той бързо я отнасяше към спалнята, където я положи върху леглото. Робата едва висеше на раменете ѝ; той я свали, изправи се и започна да се съблича.

Не беше светнал лампата, но светлината от всекидневната се плъзгаше през отворена вратата върху леглото. Марли лежеше, без да помръдне, обзета от пълно изтощение — струваше ѝ се, че никога вече няма да помръдне. В това спокойно състояние на подсъзнанието си, докато физическите ѝ усещания бяха така изострени, а менталните ѝ процеси едва функционираха, тя долавяше всяко бавно, тежко пулсиране на сърцето си и как то придвижва кръвта във вените ѝ. Долавяше пулсирането във всички нежни части на тялото си.

С усилие отвори натежалите си клепачи и се загледа как той се съблича. Ясно долавяше неговите трескави, бързи и яростни движения. Само след секунди мощното му тяло бе голо. Изпълзя над нея, а стегнатите му бедра се наместиха между нейните и широко ги разтвориха; отпусна тежкото си тяло върху нея.

Последва блажено спокойствие, тишина. После с невероятна радост и трепет усети твърдостта на гениталиите му, притиснати до очакващата го мекота на своите. Той се надигна на една ръка, а с другата посегна между краката ѝ и насочи члена си; започна бавно да прониква в нея.

Дъхът на Марли замря в гърлото ѝ и тя усети как отново се потапя в чувственост. Когато пръстите му проникваха в нея, се чувстваше разтегната, но сега плътният му орган я изпълваше цялата, до краен предел. Макар да бе влажна, деликатните ѝ вътрешни тъкани все още бяха набъбнали от вниманието, което ѝ оказа преди малко; влагалището ѝ бе свръхчувствително и се свиваше в конвулсии, ала той навлизаше все повече и повече в нея. Тя нададе тих, леко паникьосан вопъл, заради неудобството, което граничеше с болка.

Дейн спря за миг, но остана все така дълбоко в нея. Едрото му тяло потреперваше.

— Добре ли си?

Гласът му бе дрезгав и изключително тих.

Тя не знаеше какво да отвърне. Не изпитваше ясно изразено нашествие; вниманието ѝ бе изцяло съсредоточено върху тялото ѝ. Но физически не бе сигурна, че ще успее да го понесе, когато той започне учестено да прониква в нея. Бе така едър, а изострените ѝ нервни окончания долавяха и най-малкото движение в тялото ѝ. Усещането граничеше между невероятен екстаз и болка. В главата ѝ нямаше никаква мисъл и тя не успяваше да намери думите, за да му даде уверението, което той желаше.

В края на краищата той бе мъж, не светец. Органът на мъжествеността му пулсираше в нея. Застина за миг неподвижен, докато изчакваше отговора ѝ, но такъв не последва и контролът му рухна. Груб звук се изтръгна от гърлото му и той започна да я обладава с мощна сила, прониквайки дълбоко в нея. Цялото ѝ тяло се разтресе. Сега тя вече знаеше отговора си и се вкопчи отчаяно в него — бедрата им неудържимо се пресрещаха. Шумът от сливането на телата им се

примесваше със затрудненото му, учестено дишане и нейните леки простенвания.

Беше желала Дейн и беше желала това, което в момента се случваше. Стисна плътно очи — наслаждаваше се на всеки миг. Допадаше ѝ неговата грубоватост, дивия му глад. Обожаваше безпомощните сподавени изсумтявания, които се изтръгваха от гърлото му, горещината и потта на тялото му, докато се стягаше и притискаше към нейното. Винаги се бе чувствала откъсната от другите, но с Дейн тя бе просто и само жена. Нищо не помрачаваше мига. Те бяха мъж и жена, съвкупяващи се с дива и необузdana страст. Искаше ѝ се това да продължи вечно.

То обаче не продължи. Нямаше начин, като се има предвид колко силна бе потребността му. Прекалено бързо ритъмът му се засили, той се изпъна назад и влезе в нея с пълна сила. Вдигна високо краката ѝ и постави ходилата на раменете си. Тя сепнато си пое дъх и усети как членът му в нея става още по-голям и твърд. Той простена дрезгаво, впи тялото си още веднъж в нейното и започна да трепери конвулсивно.

Когато спря да трепери, когато и последното слабо разтърсване отмина, тя разтвори ръце и го остави да потъне в прегръдката ѝ. Тежестта му я прилепи към дюшека, но тя се чувстваше прекалено уморена, за да обърне внимание. Усещаше бавните удари на сърцето му върху гърдите си. Тъмната му глава, мокра от пот, лежеше до нейната върху възглавницата. Лицето му бе извърнато към нейното и топлият му дъх галеше шията ѝ.

Прокара ръка по гърба му и се наслади на усещането от разгорещената му кожа под пръстите си ѝ. Той ставаше все по-тежък, докато се унасяше в сън, но не ѝ пукаше. Бе напълно неспособна да помръдне след изпитаното цялостно задоволяване. Само в рая може да е по-хубаво — да лежи след сладостно любене, да е прегърнала мъжа, когото обича, притиснат до тялото си. Искаше ѝ се времето да спре на това място, където никакво зло не е в състояние да нахлуе.

Но то нахлу с рязко електронно писукане.

Дейн реагира моментално: отдръпна се от нея и седна.

Запали лампата, спря звука и хвърли бърз поглед към дигиталния дисплей. Марли лежеше смразена на място. Без да промълви и дума,

той вдигна телефонната слушалка и натисна цифрите, закрепил слушалката между ухото и рамото си, защото вече се обличаше.

— Холистър е — обяви той напрегнато. Заслуша се за миг, после заяви: — Ще бъда там след десет минути. Обадихте ли се на Трамел? Няма значение, аз ще му звънна. Обадете се отново на патрулиращия полицаи и му кажете да подсигури отцепването на района.

Натисна вилката и отново получи свободен сигнал. Докато избираше втория номер, Марли се надигна от леглото и затърси робата си. Намери я намотана, единият ръкав бе обърнат наопаки. Ръцете ѝ трепереха, но тя се справи с дрехата, облече се и върза колана. Дейн седна на ръба на леглото и започна да си обува обувките.

— Имаме жертва — произнесе той тихо в слушалката. — Ще се срещнем там. — Не погледна към Марли. — Адресът е „Кипарисови тераси“ 3311.

Кипариси. Стомахът ѝ се сви. Тя знаеше, но това разсея и последните ѝ бегли съмнения.

Той затвори и тръгна към всекидневната, навличайки ризата си в крачка. Марли го следваше по петите, тиха като призрак, и застана на прага, загледана как слага кобура. Постави големия пистолет под лявото си рамо.

Не го приближи, а и той не пристъпи към нея. Спря се за миг на входната врата и я погледна.

— Добре ли си? — попита той, но в очите и гласа му се долавяше отдалеченост, защото мисълта му очевидно вече се въртеше около предстоящата работа.

— Разбира се — отвърна тя, като скри ужаса, болката и самотата дълбоко в себе си.

Нямаше да допусне слабостта ѝ да го забави.

— Ще се върна, когато успея — обеща той и тръгна.

Тя остана права, докато звукът от отдалечаващата се кола заглъхна, после отиде до входната врата и я заключи. Прибра остатъците от пицата и изми малкото изцапани чинии. Върна се във всекидневната и видя пликчетата си в ъгъла на дивана; взе ги, свивайки ги в ръка.

Чувстваше се много уморена, но ѝ се струваше невъзможно да заспи. Завръщането на ужаса унищожи прелестта на нощта. Сега не биваше да си позволява да мисли нито за едното, нито за другото.

Седна на дивана и се загледа в отминаващите минути на нощта, докато провеждаше собственото си бдение.

13.

В далечината проблесна светкавица и разкри надвисналите ниско лилаво-черни облаци. Щеше пак да завали, преди утрото да настъпи. Дейн шофираше механично, разчистил съзнанието си от всякакви мисли. Не можеше да си позволи да мисли за Надин Виник, защото това щеше да го накара да види сходства с предстоящия случай, каквито не съществуват. Не биваше да мисли и за Марли, защото тогава съсредоточаването му щеше да изчезне напълно. Опита се да не си представя нищо около предстоящата сцена, да не си припомня как я описа Марли. Не биваше да бъде предубеден. Трябваше да види всичко ясно.

Все още бе достатъчно рано и уличното движение продължаваше да е относително натоварено. Нетърпелив да стигне отбивката от магистралата, застана прекалено близо до някаква камионетка. Задният капак на камионетката избра точно този миг да се отвори и за малко не удари предницата на колата му. Изруга и изостана на по-безопасно разстояние, но случилото се му помогна да откъсне съзнанието си от всичко, за което се опитваше да не мисли.

До „Кипарисови тераси“ 3311 стигна за малко повече от десет минути. Улицата бе задръстена от обичайните служебни коли и неизбежните зяпачи. Дейн слезе и с подчертан интерес огледа тълпата — търсеше лице, което би му се сторило познато. Ако един и същи тип е убил и двете жени, може да е бил и сред зяпачите пред дома на семейство Виник. Но нещо не се получи. Никой от хората не събуди никакъв спомен.

„Кипарисови тераси“ бе малко по-люксов квартал от този на семейство Виник. Къщите не бяха по-големи, но бяха поне с десетина години по-нови. Повечето униформени полицаи стояха струпани пред вратата, където пазеше техен колега; Дейн се надяваше, че има пазач и на задната.

Фреди Браун и партньорът ѝ Уорли — дежурните детективи през този уикенд — вече бяха пристигнали. Фреди се откъсна от групата

полицаи още щом го зърна.

— Здравей, готин — поздрави тя и го хвана под ръка, спирайки го на място. — Няма къде да бързаме. Поговори с мен за минутка.

Ако бе друг, а не Фреди, Дейн щеше да се освободи от хватката. Но ставаше въпрос за Фреди и за престъпление, по което тя работи. Не би го отвела настрана, ако нямаше основателна причина. Погледна я и вдигна въпросително вежди.

— Чух за желанието ти да те уведомят, ако бъде открита убитата с нож жена — подметна тя.

Той кимна леко — надяваше се да не е раздразнена, че се намесва в неин случай. Потупа го по ръката.

— Реших, че не би го направил без дяволски добра причина и затова не допуснах никой на местопрестъплението. Смятай го за подарък за рождения си ден от мен.

— Не си допуснала никого? — повтори той изумен. — Искаш да кажеш, че никой не е влизал?

— Точно така. Полицаят, открил тялото, заслужава медал. Излязъл е веднага след като я е открил и не е пипал нищо, освен дръжката на вратата, а после отцепил района. Това вероятно е най-чистият терен, на който някога ще попаднеш. Иван вече пътува насам.

— Ще го изчакаме — реши Дейн. — Благодаря ти, Фреди. Полицаят как е открил тялото?

Тя се загледа в бележките си.

— Името на жертвата е Жаклин Шийте; разведена, без деца. Бившият ѝ съпруг живее в Минесота. Работила е като старша секретарка в голяма адвокатска кантора и е била доста добра. Имала среща с приятелка за вечеря — също старша секретарка от фирмата. Когато не се явила, приятелката ѝ позвънила, но никой не отговорил. Шийте по принцип била изключително точна, а напоследък имала някакъв здравословен проблем, затова приятелката се разтревожила. Дошла с колата си тук да провери какво става. Колата на Шийте е в гаража, лампата свети, телевизорът гърми с всички сили, но никой не ѝ отваря. Отишла в съседска къща и набрала 911. Патрулиращите полицаи Чарлс Марбак и Пери Палмър били наблизко и пристигнали преди изпратения екип. Затропали по вратите, но никой не се обадил. Офицер Марбак насилил предната врата, видял жертвата още с влизането и веднага отстъпил. — Тя затвори бележника. — Името на

приятелката е Елизабет Клайн. В момента седи в полицейската кола отпред. Зърнала е тялото за миг и е направо разтърсена.

Още една кола се появи и се присъедини към насъбралите се. Дейн погледна и разпозна Трамел. И Фреди стори същото, после погледна Дейн кисело.

— А сега имаш ли нещо против ти да ми кажеш какво става?

— Искаме да видим дали има сходство със случая Виник — отвърна той тихо. — Опасяваме се, че става въпрос за един и същ извършител.

Очите ѝ се разтвориха широко и върху обсипаното ѝ с лунички лице се изписа ужас, когато асимилира чутото.

— По дяволите — промълви тя под нос. — Дори денят от седмицата е същият.

— Не мисли, че не го забелязах.

Направо си представяше крецящите заглавия в пресата.

Трамел пристъпи към тях бляскав в кремавите си ленени панталони и небесносиня копринена риза. Косите му бяха идеално сресани, екзотичното му лице — наскоро обръснато и не се забелязваше и най-малка драскотинка. Дейн се запита как ли успява да го постигне.

Съобщи на Трамел за случилото се до момента. Фреди попита:

— Искате ли да поговорите с приятелката?

Дейн поклати глава.

— Случаят е твой. Ние искаме само да огледаме местопрестъплението.

— Нали знаете, че може и да не дочакате Иван?

— Знам, но искам да влезе колкото е възможно по на чисто.

— Готова съм да се обзаложа, че никога няма да получи толкова чист терен.

Тя потупа и двамата по лицата с майчинския си маниер и се върна към групата полицаи.

— Това тук е къща — отбеляза Трамел ненужно. — Няма кипарисово дърво, но адресът е „Кипарисови тераси“. Значи сме били на вярна следа. Ще бъде интересно да се види дали телевизорът е от широкоекранните модели, на поставка.

Дейн напъха ръце в джобовете.

— А ние имаме ли някакви съмнения?

— Аз — не.

— Нито пък аз. Дяволска работа.

— Звъннах на лейтенанта. Всеки момент ще дойде.

Иван Шафър пристигна с лабораторната кола. Измъкна дългото си слабо тяло иззад волана. Дейн и Трамел тръгнаха да го посрещнат.

Иван не беше в добро настроение. Погледна ги навъсено.

— Не разбирам защо лично трябва да се занимавам с този случай. Дежурните ми хора се съвсем кадърни. Защо Фреди настоя аз да дойда?

Очевидно Фреди бе усетила нещо необичайно в цялата тази история. Бог да я благослови. Дейн се запита дали съпругът ѝ ще му счупи носа, ако я целуне.

— Този е специален — обясни той на Иван и му помогна да разтовари оборудването си. — Първо — местопрестъплението е недокоснато. Ти ще влезеш пръв.

Иван се спря на място.

— Будалкаш ме. — Очите му засияха. — Такива неща просто не се случват.

— Но този път се случиха. Не очаквай да се повтори през живота ти.

— На какво ти приличам — на оптимист ли? Добре. А какво е второ?

Трамел спокойно изучаваше мърморещите помежду си зяпачи.

— Второто е, че според нас го е извършил същият, който е убил Надин Виник.

— Господи. — Иван въздъхна и поклати глава. — Господи, ще ми се да не ми го бяхте казали. Очертава се като тежък случай, но вие вероятно вече го знаете.

— Минавало ни е през ума. Това ли са всичките ти неща?

— Да. Добре — да видим с какво разполагаме.

Дейн повика офицер Марбак да влезе заедно с тях. Патрулиращ полицаи, свършил такава добра работа, заслужава да бъде включен. Марбак бе млад, наскоро приключил обучението си, и блед под загара на лицето. Но се държа овладяно, докато им описваше действията си — дори им съобщи приблизително на какво разстояние от вратата се намира тялото.

— Тялото вижда ли се от улицата, когато отворим вратата? — попита Фреди, присъединила се заедно с Уорли към тях.

Марбак поклати глава.

— Има малко антре, а всекидневната е вдясно. Бях направил една крачка навътре, преди да я видя.

— Добре. Иван, ти си.

Иван отвори вратата и влезе. Останалите го последваха, но спряха в антрето и затвориха вратата след себе си. На екрана на телевизора, включен на канал, който излъчва само филми, в момента течеше филм с Фред и Джинджър. Звукът беше прекалено висок, сякаш Жаклин Шийте е имала проблеми със слуха. Или това, или звукът е бил усилен, за да заглуши писъците ѝ. Иван натисна копчето и екранът почерня, като изпълни стаята с блажена тишина. Дейн и Трамел, застанали в антрето, погледнаха телевизора — беше широкоекранен, много модерен, на поставка.

Нито единият, нито другият каза нещо. Иван мълчаливо започна ритуала по събиране.

От мястото, където стояха, се виждаше само горната половина на тялото. Беше гола и трупът ѝ все едно бе разкъсан от диво животно. Локва кръв напълно заобикаляше дивана; имаше кръв по стените и по килима. Дейн неволно си спомни странната фраза, която Марли използва: около и около черницата. Но не е ставало въпрос за дърво, а за дивана. Защо бе произнесла тези думи? Да не са били нещо, което убиецът да е изрекъл или да си е помислил? Нима негодникът е бил развеселен от борбата на Жаклин Шийте да спаси живота си и му е хрумнало това стихче от детската песен?

Вратата зад него се отвори и лейтенант Бонес влезе. Погледна към съсирената кръв и пребледня.

— Господи...

Предишното местопрестъпление бе по-отвратително, но те бяха решили, че е само за себе си, несвързано с друго. Този път обаче не смятаха вече така. Сега го разглеждаха като творение на луд, който ще продължи да постъпва така; луд, който няма да спре да убива невинни жени и да разбива живота на семействата и на приятелите им, докато не успеят да го спрат. А знаеха, че шансовете не са на тяхна страна; серийните убийци са ужасно трудни за задържане.

Но този път, помисли си Дейн мрачно, те разполагат с нещо, за което убиецът не се досеща. Разполагаха с Марли.

Уорли предложи:

— Дейн, огледайте се наоколо с Трамел. Знаете какво търсите.

— Именно затова вие с Фреди го направете — отвърна Трамел. Мислите му бяха потекли в същата посока, като тези на Дейн, но това почти винаги им се случваше. — После ще ни кажете какво сте открили и чак тогава ще погледнем ние.

Уорли кимна. Той и Фреди започнаха бързо методичното оглеждане на къщата. Иван извика екипа по вземане на отпечатъци и те започнаха да посипват всички твърди повърхности с черен прах. Скоро къщата се претъпка с хора — повечето просто стояха, малцина работеха. Накрая поставиха тялото на Жаклин Шийте в торба и го изнесоха. Дейн дочуваше шума от гласовете на репортерите отвън, виждаше блясъка на телевизионните прожектори. Няма да успеят да държат нещата потулени още дълго, но прецени, че втори случай на убийство с нож в рамките на една седмица едва ли ще възбуди духовете. Ако се стигне до трето обаче, никой уважаващ себе си репортер няма да го приеме просто за съвпадение. Дори между отделните случаи да няма много сходства, ще се събуди достатъчно интерес, за да се вдигне адска врява.

Бонес дръпна Дейн и Трамел настрана.

— Ако изглежда, че го е извършил същият...

— Същият е — прекъсна го Дейн.

— Всичко е точно, както го описа Марли — добави Трамел. — Дори какъв вид е телевизорът.

— Има ли начин да е знаела предварително? Добре, де, добре... — Бонес вдигна безпомощно ръце. — Съзнавам, че именно аз първоначално допуснах възможността тя да ни помогне, а вие двамата я взехте за съучастничка. Но се налага да задам този въпрос.

— Не — отвърна Дейн. — Установихме, че няма начин да е присъствала на първото местопрестъпление, а снощи бях при нея. Обади ми се, когато видението започна и отидох направо в дома ѝ.

— Добре. Искам да се съберем в кабинета ми утре сутринта в десет. Ще видим с какво вече разполагаме, ще чуем, ако Иван е открил нещо, ще сформираме екип за действие. Ще се обадя на шефа и той ще реши кога и колко да се каже на градската управа.

— Надявам се да реши да поизчака — отбеляза Дейн. — Информацията изтича от сградата на градската управа като през решето.

Бонес изглеждаше нещастен.

— Това не е нещо, за което той може да мълчи. Ще му струва службата, ако историята се появи в медиите, а той не е информирал началниците.

— Тогава се опитай да ни издействаш поне два дни. И двете убийства са извършени в петък вечер или рано в събота сутринта; при такъв модел онзи тип няма да нападне поне още седмица. Колкото по-дълго работим, без той да подозира, че го дебнем, толкова по-големи са шансовете ни да го заловим.

— Ще поговоря с шефа — бе всичко, което Бонес обеща.

Дейн всъщност не бе очаквал нещо повече.

Уорли и Фреди дойдоха при тях.

— Убийството е извършено с кухненски нож, вероятно собственост на жертвата — докладва Уорли. — Прилича на останалите в кухнята. Влязъл е през прозореца на стаята за гости, като е срязал мрежата.

— Снощи валя — отбеляза Дейн. — Имаше ли отпечатъци от стъпки под прозореца?

Фреди поклати глава.

— Нищо. Бил е изключително внимателен.

— Или е проникнал, преди да започне да вали и е изчакал в спалнята — предположи Трамел.

Идеята накара Фреди да пребледнее.

— Господи, тръпки ме побиват, като си помисля, че е прекарал часове наред заедно с нея в къщата и тя не е подозирала.

— А какво ще кажете за после? — попита офицер Марбак. Леко поруменя, когато всички се извърнаха към него. — Имам предвид — сигурно е валяло, когато е тръгвал. Няма ли вероятност тогава да е оставил отпечатъци?

— Само ако е излязъл по същия път, по който е влязъл — отвърна Дейн. — А няма причина да постъпи така. Сигурно е излязъл през входната врата, което го е направило и по-малко подозрителен, ако някой случайно го е мярнал, в което се съмнявам. Тротоарът, а и алеята са от бетон; никакви отпечатъци.

— Очевидно е била облечена в пижама при нападението — продължи Фреди, поглеждайки към записките си. — Открихме пижама с кръв, пусната в коша за пране. Взимаме проба от кръвта, за да сме сигурни, че е на жертвата.

— А съпруг или гадже? — намеси се Бонес.

— Нищо. Според приятелката ѝ отвън има бивш съпруг, който живее в Минесота, но са разведени от двадесет години и оттогава Шийте няма връзка с него. В момента няма и приятел. Хайде, момчета, бъдете откровени: прилича ли на онзи тип, който е убил и Виник?

— Опасявам се, че да — отвърна Дейн. — Шийте ходила ли е често по заведения, гимнастически салони, места, където да е била в контакт с много мъже?

— Не знаем. Не бяхме стигнали чак дотам при разпита на приятелката, когато вие се появихте. Защо не поговорите с нея, докато ние приключим тук? И без това после ще сверяваме бележките си — предложи Уорли.

От тона му личеше, че с радост би прехвърлил цялото разследване на Дейн и Трамел.

Ниска стена от циментови блокове, по два един върху друг, опасваха открития гараж. Елизабет Клайн седеше сгушена върху стената и гледаше невиждащо сновящите наоколо полицаи. Беше висока стройна блондинка, с късо подстригани коси и дълги обици, които опираха почти в раменете ѝ. Независимо от обичите, не бе облечена официално. Носеше сандали, жълт клин и дълга бяла туника с жълто лилав папагал отпред. По ръцете имаше няколко пръстена, забеляза Дейн, но не и венчална халка.

Седна до нея на оградата, а Трамел, както винаги, предпочете място по-настрана — облегна се небрежно върху колата на Шийте на метър от тях.

— Вие ли сте Елизабет Клайн? — попита Дейн, за да е сигурен.

Погледна го леко сепнато, сякаш не бе забелязала, че е седнал до нея.

— Да. Вие кой сте?

— Детектив Холистър. — Посочи Трамел. — А това е детектив Трамел.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна тя възпитано, но после в очите ѝ се появи ужас. — Господи, как мога да говоря така? Не

ми е приятно да се запознаем. Вие сте тук заради Жаки...

— Да, мадам. Съжалявам. Знам какъв шок е за вас. Имате ли нещо против да ни отговорите на още няколко въпроса?

— Вече разговарях с другите двама детективи.

— Знам, мадам. Но се сетихме за някои неща и всичко, което ни кажете, ще ни помогне да открием убиеца ѝ.

Тя с мъка си пое въздух. Потрепери и обгърна раменете си с ръце. Нощта бе топла и задушна, но шокът ѝ влияеше. Дейн не беше със сако, което да метне върху раменете ѝ, затова помоли минаващ наблизо полицаи да донесе одеяло. След няколко минути се появи одеялото и той го метна на гърба ѝ.

— Благодаря — промълви тя и се сгуши в гънките.

— Няма за какво.

Инстинктите му го караха да я прегърне и да се опита да я утеши, но се чувстваше смутен и се задоволи само да я потупа нежно по ръката. Единствената жена, която бе в състояние да държи вече в прегръдките си, бе Марли. Някак, след като я облада, се отдалечи завинаги от останалите създания от нежния пол. Стана му неловко от новопоявилата се промяна в него, но изтласка тази мисъл от съзнанието си, за да я анализира по-късно, когато има време.

— Казаха сте на детектив Браун, че в момента госпожа Шийте няма приятел. Разделила ли се е наскоро с някого, или да е имала някоя и друга случайна среща?

Тя поклати глава.

— Не.

— Никой ли? Нямала ли е някакъв постоянен приятел след развода?

Елизабет се стегна достатъчно, за да вдигне глава и да му се усмихне плахо, но смразяващо.

— Разбира се. — Изрече думата с доста горчивина. — Имаше дванадесет годишна връзка с един от адвокатите във фирмата. Обеща ѝ, че ще се оженият, когато се разведе, но моментът не бил подходящ, докато изгражда кариерата си. После моментът стана подходящ, той се разведе и моментално се ожени за двадесет и три годишна красива глупачка. Жаки бе покрусена, но прекалено отдавна работеше за фирмата и не можеше да си позволи да започне наново. Той желаше връзката им да продължи, но тя скъса. Доста дискретно. Той поне не се

захвана със задачата да я уволнят, но и всъщност нямаше причина да го направи. Връзката им не бе тайна. Всички в службата знаеха за нея.

— Кога стана това?

— Чакайте да помисля. Някъде преди четири години.

— С кого е излизала от тогава?

— Не знам да е излизала с някого. Вероятно един-два пъти, веднага след като връзката приключи, но със сигурност знам, че не е излизала с никого от година. Появиха й се здравословни проблеми и нямаше сили за срещи. Вечеряхме заедно веднъж седмично или на две седмици. Това й помагаше да поддържа настроението си.

— Какъв вид здравословни проблеми?

— Няколко неща. Преди около година й извадиха матката. Получи язва, високо кръвно налягане. Нищо фатално, но като че ли всичко се струпа наведнъж и това я депресираше. Напоследък припадала на два-три пъти. Затова се разтревожих толкова, когато не се появи в ресторанта навреме.

Бяха попаднали на глуха линия при търсенето на бивше гадже, но пък и Дейн всъщност не бе очаквал друго. Просто покриваше всички възможни сфери.

— Споменавала ли е за някого, когото е срещнала наскоро? Да не се е скарала с някого или да е споделила, че някой я преследва?

Елизабет поклати глава.

— Не, Жаки бе много уравновесена, разбираше се с всички. Дори не избухна, когато Дейвид се ожени за кукличката си. Всъщност най-близкото до това да се нервира напоследък бе, когато новата й копринена блуза се разпраля по шевовете още при първото пране. Жаки обожаваше дрехите и бе доста придирчива към тях.

— Посещаваше ли редовно някое място, където просто е могла да срещне някого?

— Не се сещам за друго такова място, освен за бакалницата.

— Всеки следва някаква рутина — настоя Дейн. Трябваше да открият как убиецът подбира жертвите си. Надин Виник и Жаклин Шийте са имали нещо общо помежду си. Нещо, което е привлякло вниманието на убиеца. Живели са в различни квартали, значи ставаше дума за нещо друго и да напипа това „друго“ бе жизненоважно. — Редовно ли си правеше косата, посещавала ли е библиотеката? За такива неща питам.

— Жаки имаше изумителна червена коса. Подрязваше я на всеки две седмици в малък салон до службата. „Хеърпорт“, а името на фризьорката е Кати, май. Може би Катлин или Катрин. Нещо такова. Библиотека ли? Не. Жаки не четеше много. Обожаваше филмите. Взимаше под наем доста касети.

— Откъде ги вземаше?

— От щанда в супермаркета. Твърдеше, че имат хубав избор от видеокасети, а и така си спестявала време и не се налагало да се отбива на още едно място.

— В кой супермаркет пазаруваше?

— „Филипс“, на около километър от тук.

Местен магазин, а не такъв, от който и Надин Виник би пазарувала. Но Дейн си записваше всичко. Нямаше да знаят с какво точно разполагат, докато не сравнят всеки детайл със случая Виник.

— Ами вие? — попита той. — Омъжена ли сте?

— Вдовица съм. От преди седем години. Жаки ми помогна в труден период и именно тогава станахме близки приятелки. Преди това бяхме дружелюбни, тъй като, нали разбирате, работехме на едно и също място от дълго време, но именно след това я опознах по-добре. Тя беше... наистина добра приятелка.

Сълзи се стекоха по бузите на Елизабет.

Дейн я потупа по ръката още веднъж, като отчете, но пренебрегна озадачения поглед на Трамел. Трамел въобще не си отвори устата и остави Дейн да зададе всичките въпроси. От време на време постъпваше така, когато поради някаква причина решаваше, че Дейн ще измъкне по-подходящите отговори.

— Съжалявам — изхлипа Елизабет, все така обляна в сълзи. — Съзнавам, че не ви помогнах особено.

— Напротив — увери я Дейн. — Помогнахте ни да елиминираме някои посоки и сега знаем върху какво да се концентрираме, а не да губим време по погрешни следи.

Като цяло това бе лъжа. Единственото, с което разполагаха, бяха все погрешни следи. Но тя имаше потребност от цялата утеха, която би могла да получи — независимо дали е лъжа или не.

— Нужно ли е да идвам в участъка, или нещо подобно? Странно — заяви тя, избърса очи и патетично се опита да се усмихне. — Знам как действа законът накрая, в съда, но не и какво се прави преди това.

— Не, не се налага да идвате в участъка — увери я той спокойно.
— Детектив Браун взе ли адреса и телефонния ви номер?

— Да, мисля. Да. Спомням си, че ѝ ги дадох.

— Тогава няма причина да не се приберете, ако желаете. Искате ли някой да ви откара? Или да повикам някого — приятел или роднина — да прекара с вас нощта?

Тя се огледа безпомощно наоколо.

— Не мога да оставя колата си тук.

— Ако желаете някой да ви откара, ще извикам полицаи да шофира вашата кола, а друг да го последва със служебна, за да го върне. Става ли?

Но тя изглежда не бе в състояние да вземе решение, все още прекалено замаяна и потресена, за да разсъждава трезво. Дейн взе решението вместо нея, изправи я на крака, извика полицаи и нареди да я откара вкъщи, като я инструктира да звънне на приятелка или съседка да прекара нощта при нея. Тя кимна прилежно, като дете, което си записва задачите за домашно.

— Моя племенница живее наблизко — обяви тя. — Ще ѝ се обадя.

Погледна го, сякаш чакаше разрешение да звънне на племенницата си, вместо на приятелка. Той я потупа по ръката, за да я увери колко е добре това и я изпрати с полицаия, който бе схванал по поведението на Дейн какво се иска от него и я пое под грижите си така нежно, като че бе изгубило се момиченце.

Когато Дейн се обърна, Трамел все още гледаше загадъчно като котка.

— Какво? — попита Дейн начумерено.

Трамел вдигна вежди.

— Нищо не съм казал.

— Но мислиш нещо. Имаше самодоволно изражение.

Обичаше този човек като роден брат, но Бог му бе свидетел, че понякога на Дейн му идеше да цапардоса привлекателното му лице. Ала когато Трамел бе в подобно настроение, никой не бе в състояние да изкопчи информация от него. Дейн се замисли дали да не го почерпи две бири, за да развърже езика му, но се отказа. Ще запази бирата за специален случай.

Не им оставаше друго, освен да помогнат на Фреди и Уорли да досъберат уликите: да проверят дали е прибран боклукът, за да бъде проверен по-късно, да претърсят къщата за лични неща като дневник, телефонно и адресно тефтерче, застрахователни полици. След смъртта си Жаки Шийте щеше да загуби цялото си уединение. Щяха да претърсят дрешниците ѝ, чекмеджетата, в издирване на онова дребно съвпадение, което я свързваше с Надин Виник. Онова, което е било общо между двете жени, бе ключът към разкриването на убиеца. Ако клетият Ансел Виник не се бе самоубил, вероятно би им помогнал да уловят издйническата критична брънка и сигурно щеше да намери причина да продължи да живее, като помага за залавянето на убиеца на съпругата си.

Иван беше отнесъл намерените оскъдни следи обратно в лабораторията, за да ги изследват; съдебният лекар разполагаше с тялото на Жаклин Шийте, но едва ли щяха да добавят нещо ново, освен приблизителния час на настъпването на смъртта. Можеха да му спестят труда и времето. Дейн знаеше часа, защото Марли му се обади.

Грижите бяха прибавили нови бръчки по лицето на лейтенанта, докато той мрачно оглеждаше тебеширения контур, където бе лежала Шийте.

— Всички да сте в кабинета ми утре в десет — нареди той. — А сега се прибирайте да поспите.

Дейн погледна часовника си. Беше почти един и изведнъж си даде сметка, че и предишната нощ не бе спал особено много.

— При Марли ли ще отидеш? — попита Трамел.

Господи, как му се искаше. Страшно му се искаше.

— Не. Няма да я безпокоя — отвърна той. — Нужно ѝ е да се наспи.

— Така ли мислиш?

Сети се как изглеждаше, когато я остави: втрещеното изражение на изопнатото ѝ лице. Даде си сметка, че дори не я целуна. Мислите му бяха вече заети с убийството и напълно бе изключил Марли. Просто я люби, откъсна се от топлото ѝ тяло, за да отговори на иззвъняването на пейджъра и изчезна, без да я целуне.

— По дяволите — промърмори той уморено.

Трамел се обади:

— Ще се видим сутринта — и влезе в колата си.

Грейс Рог вероятно още го чака, помисли си Дейн. Нали и тя е ченге? Разбрала е, че му се налага да тръгне веднага.

Но Марли не е ченге. Тя е жена, прекарала прекалено самотно целия си живот; жена, преживяла достатъчно болка за десет живота. Беше силна; невероятно силна. Не се бе пропукала, но белезите си личаха; и физически, и душевни. Нужно ѝ е било силно самообладание и смелост, за да му позволи да я люби, а той какво направи? Първият им път заедно, а той го бе превърнал в чукай-и-бягай. Дори не ѝ благодари.

Ако можеше да го достигне, бе готов да ритне собствения си задник.

Нямаше да е заспала. Ще седи на дивана, неподвижна и смълчана, и ще чака връщането му. Не може да я пощади, като не ѝ казва какво е станало, защото тя знаеше повече от него. Тя е очевиден, вътре в убиеца, и бе наблюдавала през неговите очи, докато онзи настървено бе нанасял ударите си.

Дейн караше бързо — сега уличното движение бе по-слабо. Започна да вали, защото бавно придвижващата се буря най-после бе стигнала до града. Имаше чувството, че петъчната вечер, когато бе бързал към Марли, отново се повтаря.

Както очакваше, във всекидневната светеше когато зави по алеята и загаси мотора. Преди още да слезе от колата, тя отвори входната врата и застана на прага; силуетът ѝ се очертаваше на фона на светлината. Чакаше го.

Все още беше облечена в тънката роба и той различи очертанието на тялото ѝ под фината материя. Затича се под дъжда и наведнъж взе двете стъпала на верандата. Тя не каза нищо, само отстъпи, за да му направи път да влезе. Не се налагаше да пита какво са открили, защото знаеше.

Беше уморена, лицето ѝ бе изопнато, а под очите имаше черни кръгове. В тези очи се четеше изтощение несравнимо по-голямо от физическото; лекото усещане за отчужденост отново я бе обгърнало.

Възнамеряваше да ѝ предложи утеха, стига тя да приеме. Възнамеряваше да се грижи за нея, да ѝ осигури оздравителното безсъзнание на съня. Тя можеше да се отпусне, ако съзнаваше, че е в безопасност. Възнамеряваше да я държи в обятията си цялата нощ и да ѝ предложи примитивната животинска утеха на близостта си.

Това възнамеряваше да направи. Но когато застанаха мълчаливи един срещу друг, а дъждът отвън следваше внезапното учестено пулсиране на сърцето му, той забрави всичките си благородни пориви. Само преди няколко часа я облада и я направи своя физически, но ги прекъснаха. Сексуалният акт приключи, но не бяха стигнали до сливане на плътта. Истинската интимност не се състоеше в проникването и оргазма, а в спокойното време след това, в дребните начини, по които два живота се преплитат. А той остави това недовършено и инстинктите му бяха прекалено силни и сигурни, за да ги пренебрегне.

Затвори вратата и я заключи, без за миг да откъсва поглед от нея. После, без да бърза, я взе на ръце и я отнесе в спалнята, като по пътя спря само колкото да загаси лампата.

От нея не се чуха гневни упреци, не прояви никаква съпротива. Лежеше неподвижно върху леглото, където я положи и го изчака да се съблече нетърпеливо. Свали робата ѝ за втори път тази вечер. Голото ѝ тяло неясно проблесна в тъмнината. Усети вкусната ѝ мекота под себе си, как бедрата ѝ се отварят, за да го приемат. Обрамчи лицето ѝ с ръце и я целуна бавно и жадно, докато напираше, търсеше влажния ѝ отвор, за да потъне в него. Горещината ѝ го обгърна и членът му набъбна така, че простена с устни, прилепнали към нейните.

— Накарай ме да забравя — помоли тя шепнешком. Проникна още по-дълбоко в нея и я взе в обятията си, когато тялото ѝ се изви под неговото, за да ѝ помогне да се нагласи към неговото. Тя тихо простена, а щръкналите зърна на гърдите ѝ го боднаха в гръдния кош.

Притежаваше уменията да ѝ даде единствено забравата, породена от страстта, да изпълни сетивата ѝ, да ѝ достави наслада с тялото си. Беше безсилен да направи така, че нощта да изчезне, но можеше да превърне тъмнината в тяхното лично убежище; да се отдаде на раздиращата го страст и да е сигурен, че тя го следва този път, а после, когато лежат в топлата тишина, ще я прегърне така, че през цялата нощ да усеща топлината му и стабилното биене на сърцето му, за да знае, че не е сама.

14.

Марли се размърда и се събуди, стресната от присъствието на някого в леглото ѝ. Знаеше кой е, особено след като си припомни всичко, но все пак се почувства леко объркана, докато съзнанието ѝ се нагаждаше към действителността. Беше спал с нея и предишната нощ, но тогава тя не усети присъствието му. За пръв път се събуждаше с много силен, много топъл мъж, легнал близо до нея — едната му едра ръка бе праметната през талията ѝ и я притискаше към дюшека. Хубаво беше, помисли си тя, понеже заемаше по-голямата част от пространството и тя сигурно щеше да се изтърси, ако не я придържаше.

Извърна глава да го погледне, омаяна от новото усещане: близост до гол мъж в леглото ѝ; да е до голия Дейн в леглото си. Наслади се на мига, който бе като един малък спокоен оазис на щастие.

Меката утринна светлина се процеждаше през слабия дъжд и падаше върху извивката на рамото му. Тя леко го докосна и усети жилавата му плът, отпуснатата мощ на мускула под дланта ѝ. Той помръдна при допира ѝ и я придърпа по-близо към себе си, преди отново да потъне в забравата на сутрешните си сънища.

Излъчваше топлина като здраво животно, каквото всъщност представляваше, независимо че кожата му бе хладна. Тя се чувстваше уютно и удобно, нищо, че чаршафът беше събран, а завивките лежаха на объркана купчина на пода.

През целия си живот не бе проявявала физическа активност, защото менталните бариери винаги ѝ пречеха. Но психическите увреждания, изстрадани под ръцете на Глийн, срутиха бариерите, а снощи Дейн почти насила, и то няколко пъти, ѝ показа, че сега може да се отдаде на физически усещания.

През тялото ѝ преминаха тръпки на радост заради новия свят, който той ѝ разкри; свят, за който смяташе, че завинаги е затворен за нея. Тя го обичаше, а той бе пожелал тялото ѝ и ѝ бе отдал своето. Винаги е била сама в тъмнината, но не и снощи и тя разбра какво ѝ

казва той с тялото си, с жаждата си за нея. Да, смъртта съществува, но животът върви ръка за ръка с нея. Навън има зло, ала между двамата се появи и удоволствие, радостно тържество на плътта. Винаги се бе защитавала от света, отделена от него заради уменията си, а той се потопи и отприщи горещите, пулсиращи потоци. Беше свиреп и жизнен в своята напрегнатост, посрещаше живота със свои правила и излизаше победител. Снощи, с Дейн, тя се освободи от самоналожените си ограничения.

А сега този снажен гамен лежи изтегнат и съвсем гол в леглото ѝ. Тя разполага със свободата да изследва и възбужда мощното му тяло както пожелае. Чувстваше се като дете в увеселителен парк, като търсач на приключения, отворил вратата към съкровищницата. Имаше толкова много да се види и направи и тя потрепери от вълнение, представяйки си възможностите. Напълно да се отдаде на потребностите на тялото си, да открие точно какви са тези потребности... Почти не можеше да го понесе.

Плъзна ръка по гърдите му и се възхити от грубоватите гъсти къдрави косъмчета под дланта си. Под космите имаше твърд като канара пласт мускули, жилави и топли. Напипа зърната на гърдите му — плоски кафяви точки с малки пъпки точно в средата; пъпки, които щръкнаха от допира ѝ. Възхитена, прокара върха на пръста си по една от тези пъпки и видя как кожата му настръхна.

Гърлено изръмжаване в гърдите му я накара да погледне нагоре. Беше буден, макар лешниковите очи да бяха сънливи и с натежали клепачи. По-надолу членът му се разтягаше и уголемяваше, докато почти не се заби в корема ѝ.

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Гласът му рано сутринта звучеше като далечна гръмотевица: гърлен и едва доловим.

— Много — увери го тя; собственият ѝ глас бе доста по-дрезгав от обичайното.

Той легна по гръб и разпери широко ръце и крака.

— Тогава го огледай по-добре.

Изкушението бе огромно. Любиха се няколко пъти, но все на тъмно. Само бе почувствала тялото на любовника си, ала не го бе огледала. Сега, когато ѝ се предоставяше тази възможност, нямаше начин да отрече, колко е впечатляващ. Изправи се на колене, забравила

за голотата си — а и ни най-малко не я интересуваше — и се посвети на изследването на тази нова и привлекателна територия.

Постави ръце върху гърдите му и хвана зърната му между палеца и показалеца; с радостна изненада проследи как отново щръкват. Погледна към лицето му — очите ѝ сияеха от откритието.

— И на теб ти харесва.

Той преглътна. Дишаше затруднено, а гърдите му се изпъваха от усилието.

— Определено. И то много.

Сърцето му за миг спря да бие, поразено от лъчезарната усмивка, с която тя го дари.

Тя насочи вниманието си отново към гърдите му, наведе се и близна едното зърно, после нежно го засмука. Той потисна стенанието, но през тялото му премина тръпка. Тя се премести на другото зърно и го обработи по същия нежен начин, а ръцете ѝ се приплъзваха по гърдния му кош, стараейки се да запомнят формата и усещането, да изучат естеството на кожата му.

Дейн си пое със затруднение глътка въздух и впи пръсти в дюшека — опитваше се да запази самоконтрол. Господи, как само мечтаеше да я докосне. Едва издържаше. Никога не бе изпитвал нещо толкова опияняващо нежно, а същевременно и болезнено, като това бавно проучване на тялото му; на всичко отгоре през цялото време подозираше, че нещата ще отидат по-далеч.

Тя прокара ръка към косъмчетата под мишниците му и изпита наслада от мекотата им, така неочаквана при такъв як мъж. Кожата му, в тези скрити, защитени кътчета, бе гладка като нейната.

Триъгълникът от косъмчетата на гърдите му се стесняваше и се превръщаше в тънка черта, която продължаваше към центъра на корема му, заобикаляше пъпа и после отново разцъфваше при слабините му. Тя проследи тази диря от косми с пръст — все по-надолу и по-надолу — докато ръката ѝ докосна набъбналата му ерекция. Поспря, после обърна ръка и сви пръсти около члена му. Той неволно простена, краката му се размърдаха нетърпеливо и отново застина. Марли приближи и другата си ръка и го хвана между дланите си — изучаваше го със съсредоточено опиянение. Бе смаяна от контрастите, от привидната хладина, която съдържаше силна топлина, от меката кожа, която покриваше железните мускули. Членът му бе

набъбнал и пулсираше от възбуда. Помисли си да приеме тази плътност с тялото си и се възбуди. Чуваше собственото си учестено и плитко дишане. Кръвта във вените ѝ пееше и тя се чувстваше прекалено топла, а кожата ѝ бе изопната.

Самата му мъжественост бе изключително красива. Тя обгърна тежките му тестиси с ръце; стори го много нежно, но тялото му се изви нагоре. Той трепереше от глава до пети.

— Господи, имай милост — успя да промълви той.

— Господ? — попита тя тихо. — Или аз?

Усещането за женската ѝ власт над него бе главозамайващо.

— Ти. Или и двамата. Не ми пука.

Нейните интимни части бяха влажни и набъбнали, пулсиращи от желание. Сексът, дори снощи с Дейн, винаги е бил нещо, което са ѝ правили. А тя искаше, изпитваше необходимост този път да овладее контрола над тялото си, а и над неговото. Искаше да достави наслада, не само да я получи. Мечтаеше за топлото сексуално доверие на жена без никакви страхове, без никакви задръжки. Беше уморена от ограничения.

С лека въздишка — същински мек пролетен бриз — тя го възседна, отпусна колене отстрани на бедрата му и като държеше члена му, бавно се настани отгоре. Чувстваше се натъртена и прехапа устни от неудобството как нежната ѝ кожа се разтяга, за да го поеме. Но същевременно това бе и прелестно усещане: топлината и твърдостта му проникваха все по-дълбоко в нея, а тя бавно го поемаше, наслаждаваше се на усещането и напредваше сантиметър по сантиметър. Опиянена от пълното удоволствие, се надигна и започна отново. И отново.

Ръцете на Дейн лежаха свити в юмруци върху чаршафа, а по челото му изби пот. Тя го приемаше едва наполовина, преди да се плъзне нагоре и той си помисли, че със сигурност ще полудее. Не смееше да я докосне, защото мигом би загубил самоконтрол. Нямахше право да се меси в нейното забавление. Изследваше насладите, които е в състояние да извлече от тялото му, със сериозно, замечтано, съсредоточено лице. Докато се плъзгаше нагоре-надолу по него, беше фокусирана върху физическите си усещания, но той не се чувстваше изолиран. Наблюдавайки я как опознава собствената си чувственост, тя

му действаше възбуждащо, както нищо в живота му досега, а начинът, по който го правеше, го убиваше от наслада.

Марли, залята от вълна страст и удоволствие, затвори очи. Наученото снощи не представляваше нищо в сравнение с това тук сега. Сега тялото ѝ знаеше за предстоящия екстаз и се опияняваше от всеки сантиметър, който водеше натам. Пребори се с желанието си бързо да стигне до края. Държеше да вкуси всяка сладка глътка чувственост дълбоко в себе си, докато се надигаше от него и усещаше как членът му се приплъзва по деликатните ѝ тъкани, а после следваше неописуемия момент на дълбоко проникване, когато тя отново го поемаше. Простена на глас, предугаждайки приближаващия оргазъм. Не още, помоли се тя. Толкова ѝ харесва всичко, което става. Няма за къде да бърза.

Дейн се изви върху чаршафите. Господи, ако тя не побърза, сигурно ще умре. Поемайки го наполовина, тя напрягаше главата на члена му до нетърпимост. Дрезгав сподавен вик се изтръгна от гърдите му. Искаше да нахлуе, да проникне дълбоко в нея и тази потребност имаше неизпитвана досега сила; отказваше обаче да се впусне натам. Ще има случаи, когато неговите потребности ще бъдат на първо място. Този път всичко е изцяло за Марли. Той потрепери от удоволствие, обладан от чувството, че сърцето му ще се пръсне; а че членът му ще се взриви, не се съмняваше.

Сега тя бе доста влажна и ритъмът ѝ бе по-бърз. Чаршафът под него съвсем се изхлузи, защото той безмилостно го теглеше с ръка. Тялото му се изви нагоре; беше стегнато — балансираше тежестта си само на петите и на раменете, опрени върху леглото. Всичко пред очите му потъна в мъгла.

— Марли. — Произнесе името ѝ гърлено; гласът му бе неузнаваем. Нямахте сили за повече и простена: — По-дълбоко... По-дълбоко, моля те. Поеми... го целия.

Дори да го чу, не реагира. Бе потопена в собствения си океан от чувства и не обръщаше внимание на нищо друго. Дланите ѝ лежаха върху гърдите му, очите ѝ бяха затворени. Бедрата ѝ се напрегнаха. От устните ѝ се откъсна стенание; потрепери конвулсивно и се свлече върху него — по цялото ѝ тяло преминаха тръпки на блаженство.

Ритмичното стягане на мускулите ѝ върху члена му унищожиха и последната капчица самоконтрол. С необуздано изръмжаване той

пусна здраво стиснатия чаршаф и впи ръце в бедрата ѝ, за да я притегли по-плътно отгоре си. Огъна се нагоре, за да проникне в нея с цялата си дължина. Свърши още при първия тласък: оргазмът му направо изригна. Гърчеше се неволно под нея и я притискаше безмилостно към себе си, докато не настъпи освобождението и за двамата и тя не се отпусна изтощена върху гърдите му. Ударите на сърцата им се сляха и ги разтърсваха отвътре.

Той не допускаше, че никога ще събере сили да помръдне повече. Тя се чувстваше като топъл восък, разтопен и излят отгоре му. И за двамата мисълта да разделят телата си изглеждаше непоносима.

Прокара пръст по гърба ѝ, наслаждавайки се на изваяната извивка. Нямаше представа с колко жени се е любил, но знаеше, че никога не се бе чувствал както в момента. Нямаше втора като Марли. Всичко, свързано с нея, бе ново. Никога преди не се бе опиянявал от детайлите на женското тяло, от меките женствени форми. Никога преди не се бе концентрирал така здраво върху една жена, не бе долавял всяко потрепване на миглите, всяко пробягнало по лицето ѝ изражение, не бе различавал всеки нюанс на емоциите. От самото начало долавяше и най-беглото ѝ движение, защото и тялото, и сетивата му бяха насочени към нея. Дори не помнеше името на последната си любовница; съществуваше единствено Марли.

Но колкото и да му се искаше да прекара остатъка от деня където беше в момента, червените дигитални цифри на часовника до леглото продължаваха да отмерват мълчаливия, безмилостен ход на времето. Беше осем и петнадесет. Трябваше да вземе душ, да се избърсне, да закуси и да бъде в центъра на града в десет.

— Трябва да вървя — промърмори той.

Тя не вдигна глава от гърдите му, а Дейн продължи да я гали по гърба.

— Къде?

— В участъка. Имаме среща с лейтенанта в десет.

Тя не трепна, но той долови обзелото я напрежение.

— Заради случилото се снощи ли?

— Да. Няма съмнение, че е бил той.

— Знам. — Направи пауза. — А сега какво ще последва?

— Ще съпоставим всички налични подробности от двата случая, за да разберем какво общо е имало между жертвите. Ще сформираме

специален екип, който изцяло ще се съсредоточи върху този тип. Не е изключено да повикаме и хора от ФБР.

С овладян тон тя заяви:

— Ако искате отново да повтора разказа си, ще го направя.

Съзнаваше какво ѝ струва подобно предложение, но и не се съмняваше в готовността ѝ да приеме всичко. Ще се сблъска с подигравки, недоверие и подозрение, точно както и той реагира в началото, независимо че направо губеше разсъдък от силното ѝ привличане. Тя бе наясно какво я очаква и въпреки това бе готова да се включи.

Прегърна я силно.

— Не искам да те въвличам.

— Но ще го сториш, ако се наложи?

— Да.

С облекчение забеляза, че тя не се обиди. Приемаше вероятността подобна необходимост да възникне. Приглади косите ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо — подхвана той неохотно. — Не искам да го прочетеш във вестниците или да го чуеш по новините.

Тя чакаше; досещаше се, че е нещо лошо.

Дейн бе отлагал достатъчно дълго. Вчера тя въобще не бе в състояние да гледа новините, но днес нещата стояха различно. Щадеше я и не желаше да бъде сама, когато разбере.

— Ансел Виник се е самоубил в петък вечерта.

Стаеният ѝ дъх излезе като въздишка. Толкова много мъка, помисли си тя тъжно.

— Значи стават трима за една седмица — отбеляза тя. — Той е убил трима.

— Ще го заловим — увери я Дейн, макар и двамата да знаеха, че съвсем не е сигурно.

Отново погледна часовника — осем и двадесет. Претърколи се с нея и застана отгоре; после нежно раздели телата им.

— Искаш ли да вземеш душ с мен?

Тя също погледна часовника.

— Не. Ще приготвя закуската. Ще бъде готова, докато се оправяш.

— Добре. Благодаря, скъпа.

Развеселена от бързото му съгласие с предложението да му готви, тя се облече и отиде в кухнята. Самата тя обикновено хапваше малко овесени ядки и някакъв плод, но на мъж с неговото телосложение положително е нужно повече. Зареди кафеварката и извади рядко използвания уред за палачинки. Докато се нагриваше, пригответи сместа от пакет полуфабрикат. Колко ще изяде? Тя самата не би се справила и с една, но той вероятно като на шега ще глътне две-три.

Чуваше водата да тече в банята; чуваше го как си подсвирква. Кафеварката започна да съска и заподскача както подскачат всички кафеварки. Тя му приготвяше закуска. Домашната атмосфера я поразя и тя отпусна ръце край тялото си. През живота си не бе приготвяла нито закуска, нито каквото ѝ да било ядене за друг човек.

В продължение на шест години работи, за да изгради безопасен, сигурен, обикновен и усамотен живот. А сега, само за седмица, всичко тотално се промени и тя се бореше да възвърне равновесието си. Безопасността, сигурността и рутината бяха изчезнали; очевидно и усамотението беше изчезнало. А не беше подготвена за това. Досега се наслаждаваше да прави каквото иска когато иска — да стои будна по цели нощи, за да чете, ако реши, да яде каквото ѝ хрумне в даден момент. Преди появата на Глийн силно бе желала интимна връзка, женитба, деца. След Глийн обаче копнееше единствено да бъде оставена на мира.

Вместо това в банята ѝ има мъж. И не кой да е, а Дейн Холистър: сериозен, грубоват, плашещо напрегнат, полицейски детектив, който не ходи никъде невъоръжен. И който е най-щедрият мъж, когото бе срещала. Никога не си бе представяла, че е възможно човек да се раздава така, особено като имаше предвид враждебността при първите им срещи. Но бе дошъл при нея без миг колебание — след отчаяния ѝ зов за помощ в петък вечерта — и оттогава вижда у него единствено нежност. И преди я привличаше, но се влюби заради безрезервната му щедрост. Тя имаше нужда от него — затова той беше тук. Нещата се свеждаха до тази проста истина.

Чу водата от душа да спира; после потече в мивката — значи сега се бръсне. Привърши с приготвянето на закуската: посипа палачинките обилно с пудра захар, пресни ягоди и сироп, който стопли в микровълновата печка. Наливаше кафето, когато той влезе в кухнята.

Беше само по панталони и коленете ѝ се подкосиха при вида на широките му мускулести гърди. Косите му бяха влажни, а страните гладко избръснати с две малки порязвания на брадичката. Тя си пое дълбоко дъх и се наслади на влажния му, сапунен, леко мускусен мъжки аромат.

Усмихна се при вида на сервираната закуска.

— Палачинки — изрече той; от тона му пролича високата оценка. — Очаквах овесени ядки.

Тя се засмя.

— Обикновено хапвам от тях сутрин.

— А аз обикновено грабвам поничка или вафла.

Седна и започна да се храни с нескрита наслада. Тя цъкна укорително.

— Толкова много мазнини и холестерол.

— Същото казва и Трамел.

— От кога сте партньори?

Не бе имала много вземане-даване с Трамел, но го харесваше. Приличаше ѝ на пантера — тънък и екзотичен — но със същата прикрита опасна сила.

— От девет години. Патрулирахме заедно, преди да станем детективи, което ни се случи едновременно.

Дейн се нахвърли върху палачинките с видимо удоволствие.

— По-дълго, отколкото изтрайват някои бракове.

Той се ухили.

— Да, но ако трябваше да спя с него, нямаше да изтрае и ден.

— Бил ли си женен някога? — Прехапа устни веднага щом изрече въпроса. Толкова дълго бе пазила ревниво усамотението си, че рядко задаваше лични въпроси. — Няма значение. Забрави, че попитах.

— Защо? — Сви рамене. — Въпросът ти не ме притеснява. Никога не съм бил женен, нито сгоден. — Прочисти гърлото си, очевидно за да добави нещо. — Но съм хетеросексуален.

— Забелязах — отвърна тя сухо.

Пак се ухили, а лешниковите му очи ласкаво се спуснаха по тялото ѝ.

— За сведение: на тридесет и четири години съм. Родителите ми живеят във форт Лодърдейл и имам трима братя и две сестри; всичките

са семейни и са допринесли за прираста на населението. Общо от петимата имам осемнадесет племеннички и племенници, на възраст от две до деветнадесет. Когато се съберем всички на празник, е като зоологическа градина. Всички живеят във Флорида, но сме пръснати из целия щат. Имам още лели, чичовци и братовчеди, но сега няма да говорим за тях.

Наблюдаваше я внимателно, докато говореше за огромната си фамилия; съзнаваше, че някой, живял като Марли, може да се стресне от самата мисъл за такъв голям род. Никога преди не бе изпитвал желание да споделя с приятелките си подробности от личния си живот, но сега всичко бе съвсем различно. Още не бе определил по какъв начин е по-различно, но знаеше, че е така.

Марли се опита да си представи подобно огромно семейство, но не успя. Винаги бе принуждавана да свежда до минимум всякакви взаимоотношения и макар през последните шест години подобно ограничение да не се налагаше, тя се придържаше към него, за да не стане уязвима по някакъв начин.

— Мама загина в пожар, когато бях на три — обади се тя. — Върху къщата ни падна гръм. Не помня нищо, освен страшното изтрещяване — не можеш да си представиш нищо по-силно. Сякаш самият въздух се разтопи. Бяла светлина озари всичко наоколо. Съсед ме извадил от къщата, била съм само леко обгорена. Мама била убита на място.

— Гръмотевичните бури сигурно те изнервят — изкоментира той.

— Би трябвало, но не е така. И след това не съм се страхувала от тях. — Бе изяла само малка част от палачинката, но се засити, затова остави вилницата и взе чашата кафе. — Светкавиците правят странни неща. Доктор Юъл теоретизираше, че огромният заряд електричество по някакъв начин е променил или увеличил нормалните ми ментални процеси, направил ме е по-чувствителна към електрическата енергия, излъчвана от хората. Предполага се, че преди това съм била нормална, но после станах по-различна, по-лесно се разстройвах.

— Сигурно защото си загубила майка си.

— Не е изключено. Кой знае? Може да съм притежавала уменията и преди това, но не съм била достатъчно голяма, за да го разбере. За мама знам, че е била тих, спокоен човек. Възможно е

нейното присъствие да ми е вдъхвало спокойствие. Както и да е — на татко му беше трудно да ме отгледа. Колкото повече се нервираше и ядосваше, толкова по-ясно усещах какво става у него. Представа нямах как да го блокирам и да се дистанцирам. И двамата бяхме много нещастни. Бях чудачката на района. Когато тръгнах на училище, не се сприятелих с никого, но това ме устройваше — всеки допълнителен контакт би ме изтощил. После открих някакво хлапе — беше се загубило; писаха за случая във вестника. Доктор Юъл дойде да говори с баща ми. Отидох в Института да ме изследват и понеже спокойствието и тишината там ми допаднаха, реших да остана. И баща ми, и аз изпитахме облекчение.

— Къде е сега?

— Почина. Известно време редовно идваше да ме види, но и двамата се чувствахме неловко. Посещенията ставаха все по-редки. Ожени се повторно — аз бях на четиринадесет. Премести се в Южна Дакота. Срегнах се със съпругата му само веднъж. Държа се приятно, но очевидно доста се смущаваше от мен. Има две деца от първия си брак, но тя и баща ми нямат деца. Той почина от сърдечен удар, когато бях на двадесет.

— Нямах ли други роднини?

— Няколко лели, чичовци и братовчеди, с които никога не съм се срещала.

Всъщност е била сама от дете, даде си сметка той. Никой не я е милвал, не я е гушкал. Никакви изпълнени с кикот ноци, прекарани при приятелка, докато е била девойка. Запита се дали всъщност някога е била дете, дали е играла. Сигурно не. У Марли имаше нещо изключително зряло — една ментална мъдрост, несъответстваща на годините ѝ. Но независимо от нетрадиционното ѝ детство и наложения ѝ изключително суров начин на живот, беше удивително нормална. Почти всичките ѝ чудатости биха могли да се обяснят с отглеждането ѝ; тя определено не притежаваше ексцентрични навици.

Освен ако не се смята улавянето на мисловните вълни на сериен убиец.

Погледна часовника и отпи последна глътка кафе.

— Трябва да вървя, скъпа. Закуската беше върхът. Какво ще вечеряме?

Хваната между доброто настроение и надежда — от една страна, и изпълнена с ужас от очевидното му намерение пак да се появи довечера — от друга, тя успя само да се разсмее.

— Току-що се наяде — отбеляза тя през смях.

— Дори в *Рамаяна* — щипна я той по брадичката — слагат храненето на първо място.

— Не беше ли виното.

Намигна ѝ и тръгна към спалнята да се облече. Марли започна да раздига масата. Беше замаяна: той щеше да се върне тази вечер.

Запита се как ли се държи обикновено с жените. Дали прекарваше по-дълго с някоя или го задоволяваха само уикендите? Или ще идва всяка вечер, ще прекарва с нея, ще се любят, а после ще се прибира вкъщи? Представа нямаше какво да очаква. Около него витаеше самодоволство, което я навеждаше на мисълта, че му е било добре през свободните дни, но това можеше да се дължи и само на сексуалната удовлетвореност. Не бе достатъчно опитна, за да направи разликата, ако такава въобще съществува. Независимо от неговото мило държане, от нежността му, дори от страстта му, както и от факта, че силно се влюби в него, тя всъщност не го познаваше.

Нахлузваше кобура през рамо, когато излезе от спалнята.

— Забравих, че тук нямам сако — сподели той начумерено. — Налага се да се отбия вкъщи, за да си взема, затова трябва да бързам. — Наведе се да я целуне. — Довиждане, скъпа. Не знам колко дълго ще трае срещата.

Постави ръце върху гърдите му и се надигна на пръсти за още една целувка.

— Ще ида да напазарувам, ако въобще ти е до ядене. Ако не съм тук, значи съм в супермаркета.

Обгърна я с ръце и я притисна към себе си, опирайки бедра в нея. Устните му се залепиха върху нейните за такава настойчива и жадна целувка, че ѝ прималя и цялото ѝ тяло потрепери от удоволствие. Ръцете му потърсиха гърдите ѝ, погалиха я между бедрата. Облегна я на шкафове и бързо я вдигна да седне отгоре, притиснал бедра между разтворените ѝ крака. Тя се вкопчи в силните му рамене и усети кожата на кобура под дланта си.

Стенейки, откъсна устни от нейните:

— Милостиви боже. Не можем да го направим. Не разполагам с време.

По челото му бе избила пот; премреженият, настойчив поглед зад натежалите му клепачи едва не я изкуши да го помоли да остане. Но от всички хора тя най-добре знаеше цената на задълженията, затова се насили да го пусне.

— Върви — промълви тя. — Сега.

Той отстъпи назад и потрепери, докато се опитваше да се овладее.

— Ще се върна при първа възможност, но не е изключено да ми отнеме няколко часа. Имаш ли резервен ключ за къщата?

— Да, разбира се.

— Дай ми го.

Никакво колебание или несигурност у него, мина ѝ през ума, докато скачаше от плота и забързано се отправи към чантата си. Подаде му резервния ключ, а той го наниза на ключодържателя си. Посегна да я придърпа за още една целувка, но се усети навреме.

— По-късно — обеща той, намигна ѝ и тръгна към входната врата.

Когато изчезна, Марли се стовари на дивана и се съсредоточи да разбере какво става с живота ѝ. Беше стресната, дори уплашена от всичко, което се случваше, ала нямаше сила на света, способна да я спре да не се потопи в приключението. За пръв път беше влюбена и усещането бе великолепно.

За изненада на Дейн на срещата присъстваше и шефът на полицията. Роджър Чамплин — висок, белокоп и прегърбен от прекалено много години, прекарани зад бюро — въпреки всичко бе полицай, преминал през всички служби и вече бе работил над четиридесет години в силите на реда. Хитрото старо куче успя да се задържи на гребена на вълната, независимо от новите технологии, въведени в полицейската работа, защото не се държеше на инат вкопчен в старите методи, усвоени в младостта му.

Понеже кабинетът на Бонес не бе достатъчно голям да побере всички, отидоха в заседателната зала и затвориха вратата. Иван също присъстваше. Зачервените му очи и сбръчканото лице свидетелстваха

за безсънно прекарана нощ. Налице бяха и останалите детективи — повечето неприкрито озадачени от среща в неделната утрин, особено с участието на шефа.

Бонес се наливаше с кафе, сякаш то единствено поддържаше съществуването му. Имаше вид на човек неспал кой знае колко, ако въобще беше спал, а ръката, която държеше чашата, леко потреперваше от прекомерното количество на погълнатия кофеин.

Всеки получи по чаша кафе и се настани където намери за добре. Дейн реши да остане прав и се облегна на стената.

Бонес погледна към купчината листа пред себе си и въздъхна. Очевидно започваше с неохота — сякаш като изрече гласно повода за срещата, му придаваше по-голяма реалност.

— Дами и господа, изправени сме пред голям проблем — подхвана той. — Предстои да сравним два случая. Сходствата обаче са достатъчно очевадни, за да сме почти сигурни, че на територията на Орландо действа сериен убиец.

В залата се възцари мъртва тишина — детективите мълчаливо си разменяха погледи.

— Разполагахме с информация за подобна вероятност — заяви той, без да се впуска в подробности, — поради което реагирахме така бързо. — Подаде няколко листа на детектив Мак Страуд, седнал до него. — Виж и го предай нататък. Това са докладите за Надин Виник и Жаклин Шийте. Прочетете и двата внимателно. Госпожа Виник е била убита преди седмица, в петък, а госпожа Шийте този петък.

— С какво разполагаме? — попита Мак.

Бонес погледна Иван Шафър.

— С нищо — обади се Иван. — С абсолютно нищо. Никакви отпечатащи от пръсти, защото е носил ръкавици. Никаква семенна течност, макар натъртванията във влагалищата и при двете жени да говорят за изнасилване. Или слага презерватив, или използва друг предмет. Не съм открил и случайно паднали косъмчета. Не разполагам нито с отпечатащи от стъпки, нито с нишки от дрехите му, нито със свидетели. Нямаме нищо.

— Дайте да видим дали ви разбирам правилно — намеси се шефът Чамплин. Погледът му обходи цялата група. — От мен се очаква да съобщя на кмета, че из града броди сериен убиец, а ние не разполагаме с никаква улика срещу него, така ли? Тогава излиза, че

дори по някакво чудо да успеем да го заловим, не можем да го обвържем с убийствата.

— Горещо-долу това е ситуацията — потвърди Иван.

— Откъде сте сигурни, че става въпрос за един и същ човек? Има само две убийства, а смъртта от прободни рани с нож не е толкова рядко срещано явление...

— Две убийства с нож, без да е оставена никаква улика, също ли? — прекъсна го Дейн. — И двете са станали в петъчна вечер, приблизително по едно и също време. И двете убийства са извършени с нож от кухнята на жертвата, като и в двата случая оръжието е оставено на местопроизшествието. Става въпрос за един и същи тип.

Не спомена Марли и бе готов да се обзаложи, че и Бонес няма да я спомене. Рано или късно ще се наложи да я привлекат, но се надяваше да стане по-нататък, когато моментът е подходящ и всичко е под негов контрол.

— Някакво сходство между двете жертви? — настоя Мак.

Дейн погледна към Фреди и Уорли, изготвили доклада за Жаки Шийте. Фреди поклати глава.

— Все още има неколцина, с които трябва да поговорим, но засега не сме открили никаква връзка. Не си приличат, не живеят в един и същ квартал. Госпожа Виник е била домакиня, госпожа Шийте — старша секретарка. Не са посещавали едни и същи места. Доколкото открихме — двете никога не са се срещали.

— Да изискаме от телефонните компании за сравнение номерата, набрани и от двете къщи. Може да извадим късмет и да попаднем на номера, които съвпадат — обади се Трамел. — А и винаги се намира по нещо интересно, извлечено от боклука.

„И да получим копия от чековете, изплатени им от банките“ — записа си Дейн в бележника. „Както и движението на сумите по кредитните им карти. Не е чудно да се получи връзка. Винаги има връзка.“

— Ще ми се да не го съобщавам още ден-два на кмета — обяви шефът, като ги изгледа свирепо. — Докато не попаднете на никаква малка улика, за да не се чувствам такъв голям глупак, както в момента.

— Тоталната липса на улики е характерна сама по себе си — обърна внимание Дейн. — Според мен трябва да известим ФБР, за да получим анализ.

Точно според очакванията му лицето на шефа придоби кисело изражение.

— Проклетите федерални — изсумтя той. — Да не искаш да кажеш, че не сме достатъчно добри да се справим сами, Холистър?

Дейн сви рамене. Всички ченгета бяха ревниви към по-високо поставените инстанции и никой, особено по-старите „пушки“, не обичаха да призовават Бюрото. Особено след като накрая онези от ФБР неизменно получаваха похвалите.

— Групата, поддържаща разследванията, е специализирана в това отношение, а в момента, бих казал, ни е нужна всякаква помощ отвсякъде. Нямам нужда да им доказвам, че оная ми работа е по-дълга от тяхната.

— Лесно ти е на теб да отговориш така — вметна Фреди суховато. — А аз какво да правя?

— Пък и ние, останалите? — вметна Уорли с печален глас.

Присъстващите в залата избухнаха в смях и пуснаха няколко хапливо остроумни реплики. Самият Бонес се изчерви заради липсата на благоприличие, но не се въздържа да не се ухили. Дейн намигна на Фреди — тя му отвърна със същото.

— Ако сте приключили с меренето — намеси се шефът с остър тон, — не е зле да се върнем към обсъжданите въпроси. Добре, да приемем, че ще повикаме ФБР, но това няма да стане, преди аз да разпоредя, или преди да говоря с кмета. Ясен ли съм? А междуременно вие обследвайте всичко.

— Не можем да си позволим лукса да чакаме дълго. Само дни ни делят от следващия петък.

— Знам кой ден от седмицата е — срязва го шефът. — Ще говоря с него във вторник следобед, но не по-рано. Следователно вие тук разполагате с два дни да откриете каквото и да било, затова ви предлагам да се захващате за работа.

15.

Нямаше какво толкова да се предприеме в неделя. На позвъняването във фризьорския салон „Хеърпорт“, където Жаки Шийте редовно подстригвала косите си, не отговори дори телефонен секретар — свободният сигнал продължи нескончаемо. Никакви банки не работеха. Телефонната компания обаче дежуреше и осигуряваше правата на абонатите да се пресегнат и да се свържат, с когото пожелаят през всичките двадесет и четири часа от денонощието, седем дни в седмицата. Там *винаги* има някой и Дейн се залови да изготви списък на разговорите, проведени от къщата на Шийте.

Бонес организира специален екип: включи Дейн, Трамел, Фреди и Уорли — четиримата и без това работеха по двата случая. Разпределиха другите им случаи между останалите детективи, които бяха предупредени да напреднат колкото е възможно повече и по-бързо, защото най-вероятно и те скоро щяха да бъдат привикани в специалната група.

Минаваше четири, когато Дейн и Трамел най-сетне напуснаха сградата. Дейн примига на ярката слънчева светлина, преди да сложи тъмните очила. След сутрешния дъжд денят стана изключително горещ; излеият се порой силно увеличи влажността, а топлината превръщаше влагата в пара.

— Как е Грейс? — попита той.

Трамел се раздразни.

— Звучиш, сякаш очакваш да ми пристане и да изчезнем всеки момент; няма да стане, стари ми приятелю. — Направи пауза и добави: — Грейс е много добре.

— У вас ли е?

Трамел погледна часовника си.

— Не.

Дейн се ухили.

— Може би още не, а? Но най-вероятно е на път. Ти звънна някъде преди да излезем. Дай да видя дали ще отгатна на кого?

— Върви по дяволите — изруга Трамел тихо. — А ти накъде тръгваш?

— У дома. В моята къща.

Черните вежди на Трамел се стрелнаха въпросително нагоре.

— За да си взема още дрехи — уточни Дейн с известно задоволство.

— Защо просто не спретнеш един куфар и не се настаниш при нея?

— Бих го направил, но и без това трябва да минавам всеки ден, за да прибирам пощата си, така че няма да ми спести ходенето. Повечето от дрехите ми накрая и без това ще се озоват в къщата й.

— Досегашните ти приятелки се настаняваха при теб — напомни му Трамел.

— Марли е различна. Чувства се в безопасност в къщата си. Не би я напуснала охотно.

А и не му допаднаше идеята Марли да се нанесе в дома му. Както посочи Трамел — през годините няколко жени бяха пробвали временно да съжителстват с него. За момента му беше приятно, но накрая не се оказваха толкова важни; определено не така важни и интересни като работата му. Но Марли *наистина* е различна. Тя няма място сред компанията на тези лесно забравени жени.

Замисли се за къщата си и го обзе безпокойство. Досега задоволяваше потребностите му, пък и той не бе особено придиричив. Изведнъж реши да промени някои неща.

— Домът ми трябва да се ремонтира — отсече той категорично. — Сега е подходящ момент да го направя.

— Какъв точно ремонт?

— Голям: боядисване, оправяне на подовете. Банята трябва изцяло да се преправи.

— Разбирам — отвърна Трамел, а черните му очи засияха. Това бе нещо, за което ръцете го сърбяха от години. — А какво ще кажеш за нови мебели, щом и без това ще се захващаш? Сегашните са поне от двадесет години.

— Къщата беше на баба и дядо. Оставиха ми я заедно с мебелите.

— Личи си. Е, какво ще кажеш за нови мебели?

Дейн се замисли. За разлика от повечето ченгета, като не броеше Трамел, банковата му сметка беше добра. Не беше женен, а по отношение на храната, дрехите и колите имаше скромни вкусове. Наследи къщата от баба си и дядо си, така че не се налагаше ежемесечно да отделя за вноски по изплащането ѝ. Фактически живееше с половината от приходите си, другата се трупаше в банката от години. Няколко пъти си помисли да си купи лодка, но кога ли щеше да има време за нея? Никакви други начинания, изискващи пари, не му бяха хрумвали. А и къщата истински се нуждаеше от ремонт. Макар да не си представяше да живее заедно с Марли там, щеше да му бъде приятно да я води от време на време и му се щеше всичко да изглежда прилично. За съжаление сега имаше вид точно на онова, което представляваше: ергенска квартира. И то на ерген, доста небрежен към обстановката. Не беше от мърлячите, които оставят храна и празни бирени кутийки където му падне, но и не се хвърляше да бърше прах или да оправя дреболии.

— Добре — съгласи се той. — И нови мебели.

Трамел доволно потърка ръце.

— Идеално. Утре започвам.

Дейн изгледа приятеля си навъсено.

— Какво искаш да кажеш, че ти започваш утре? Ще бъдеш зает. Аз ще наема хора за ремонта. Ще избира някои нови мебели другия уикенд.

— Няма да стане точно така, *стари* приятелю. Вече сме се съгласили, че вкусът ти по отношение на всичко, с изключение на жените, е ужасяващ. Наистина разбираш от жени. А другото остави на мен.

— По дяволите — не. Познавам те. Ще сложиш във всекидневната някой от онези малки килими, дето струват цяло състояние, та да ме е страх да стъпвам по него. Моята банкова сметка не е като твоята, *стари* приятелю.

— Ще го имам предвид. Но никакви черги. За разлика от теб имам доказан вкус. Ще се превърне в къща, където ще се чувстваш удобно, но ще изглежда несравнимо по-красива. Марли ще я хареса — добави той лукаво.

Дейн го изгледа намръщено, а Трамел го потупа по рамото.

— Просто се отпусни и се наслаждавай.

— Звучи ми сякаш се готвиш да ме прецакаш.

— Ще го направя за около десет хиляди. Как ти звучи?

— Като доста скъпо прецакване. Какво ще кажеш за пет?

Трамел изсумтя.

— Само ако желаеш да спиш на матрак и да седиш на ориенталски столове.

Десет хиляди. Не са малко пари. Но Трамел, самодоволното копеле, е прав: вкусът му наистина е без грешка. Къщата се нуждаеше от ремонт, той искаше да е освежена и подредена за Марли, пък макар и тя никога да не реши да живее там. Някоя от предишните жени не бе оставила никакъв особен отпечатък, но той искаше дори всяко загатване за тях да изчезне.

— От къде ще намериш време да го направиш? — попита той начумерено.

— Чувал ли си някога за телефон? Никакъв проблем. Ще поръчам да доставят някои неща, ще намина да ги видя и ако не ги одобря, магазинът ще ги приеме обратно.

— Прекалено отдавна си богат. Смъкни се от стратосферата и заживей като нормалните хора.

— Взискателните консуматори като мен създават работни места и поддържат развитието на икономиката. Време е и ти да дадеш своя принос.

— Нали се съгласих, по дяволите?

— Тогава престани да се вайкаш. — Трамел отново погледна часовника си. — Трябва да вървя. Ако имаш резервен ключ, ми го донеси утре сутринта.

— Разбира се — отвърна Дейн и се запита дали ще успее да познае дома си, когато Трамел приключи.

Въпреки това така постигаше две неща едновременно. На къщата наистина ѝ бе време за ремонт, а това бе още едно напълно приемливо извинение изцяло да се нанесе при Марли за времето на ремонта. Подсвирквайки си, седна в колата.

Час и половина по-късно Марли замръзна от шок, докато, застанала на прага, го наблюдаваше как разтоварва куфари и кашони.

— Какво е това? — попита тя с тънък глас.

Глулав въпрос. Съвсем ясно виждаше какво е. Всъщност искаше да попита „защо“, но прецени, че и този отговор ѝ е известен. На Дейн може страшно да му допада физическата страна на тяхната връзка, но тя не биваше да забравя — при никакви обстоятелства — че той преди всичко е ченге. Ще я държи по-добре под око, ако се принесе да живее при нея. По този начин мигом ще разбере, ако ѝ се яви ново видение.

— Нещата ми. Ще ремонтират къщата ми и трябва да я освободя за две седмици. — Спря на верандата и я изгледа изпитателно. — Извинявам се, че не те попитах, но решението за ремонта дойде внезапно.

— Разбирам. — Успя да му се усмихне иронично. — Нанасянето ти тук, предполагам, е добър начин да възседнеш нещата, според теб. Не само буквално, но и фигуративно искам да кажа.

Той внимателно постави кашона на верандата. Изразът на лицето му бе хладен и неразгадаем.

— Какво точно значи това?

Тя сви рамене.

— Ще се закълнеш ли, че преместването ти при мен няма нищо общо с убийствата и с цялата ситуация около тях?

— Не — отвърна той направо.

Беше самата истина. Не можеше да го направи. Марли бе най-добрият му шанс да залови негодника, но не ставаше въпрос само за това. Беше видял как ѝ влияят виденията; физическата и душевната цена, която заплаща. Поради тези две причини и в добавка към факта, че невероятно го привличаше, искаше да бъде близо до нея.

Тя остана смълчана за миг и обмисли ситуацията. Бяха станали любовници, но инстинктите ѝ подсказваха, че за нея е нужно по-бавно темпо. Обстоятелствата обаче бяха решили друго и ги бяха събрали заедно. Макар да ѝ се искаше да натисне спирачките, сама да се ориентира в тази странна нова връзка, същите тези обстоятелства действаха против нея. Той беше — първо и предимно — ченге, а тя бе пряката му връзка с убиеца. Докато престъпникът не бъде заловен, не очакваше Дейн да се отдели от нея. Просто ѝ се налага да запомни, че основната причина, поради която е тук, е работата му. Но и бе готова да се обзаложи, че не нахълтва да живее в дома на всяка жена, с която се е любил.

Отстъпи встрани.

— Е, значи по този въпрос сме наясно. Влизай.

Трамел подсвирна тихо, но продължително, когато Дейн влезе в участъка на следващото утро. Всички в основното помещение се обърнаха. Нямаше значение, че навън броди сериен убиец. Ченгетата никога не бяха прекалено заети, за да не си правят майтапи един с друг. Фреди постави ръка на сърцето си и се престори, че припада. Бонес, застанал до бюрото на Киган, попита съвсем сериозно:

— Може ли да ви помогнем, сър?

— Определено — отвърна Дейн добродушно, докато се настаняваше на стола си. — Всички вие, зевзеци такива, трябва да ми се извините за всичките си приказки през годините относно това как се обличах.

— Каза го в минало време — отбеляза Трамел и вдигна очи нагоре. — Господи, направи така, че чудото да продължи.

Дейн му се усмихна.

— Да отидем ли да изпием по две бири след работа? — попита той с мазен тон.

Трамел разбра намека и престана с будалкането, но в тъмните му очи се появиха сатанински пламъчета.

— *Заведи мен, заведи мен* — развика се Фреди и енергично замаха с ръка.

— Да, как ли пък не, и съпругът ти да ми счупи краката.

Тя сви рамене.

— Аз нямам нищо против.

— Божичко. Загрижеността ти за мен е страхотна, благодаря ти.

Бонес стана от мястото си и се настани зад бюрото на Дейн.

— Какво предизвика тази промяна? — попита той. — Да не те е ударил по главата някой моден дизайнер, докато си идвал на работа?

Дейн се ухили, съзнавайки как Бонес ще се задави от отговора му. Не можеше да се въздържи, а и искаше да се позабавлява.

— Марли не обича измачкани дрехи — отвърна той спокойно.

Бонес го погледна неразбиращо.

— Марли ли?

Очевидно се сещаше за една-единствена Марли и също така очевидно не успяваше да направи връзката.

— Марли Кийн. Нали се сещаш — медиума.

— Много добре знам коя е — сопна се Бонес все още объркан. — И какво общо има тя с това?

— Не обича измачкани дрехи — повтори Дейн със същото сериозно изражение, с каквото го посрещна Бонес преди малко.

Дочу, че Трамел се киска, но не посмя да погледне натам.

Клетият Бонес — днес мислеше бавно.

— И какво, обикаля града, за да глади ли? — попита той саркастично.

— Не. — Дейн се усмихна — бавна, доволна усмивка. — Тя ми ги изглади. Е, поне изглади ризата. Накара ме аз да изгладя панталоните, защото било крайно време да се науча.

Бонес го погледна зяпнал. Трамел едва не се задави в опита си да не прихне.

— Ти... Искаш да кажеш... — Бонес едва говореше. — Марли... Ти и Марли...

— Марли и аз какво?

— Ами... Срещате се.

— Да се срещаме ли? — Дейн се престори, че се замисли. — Не, не бих казал това.

— А какво би казал?

Дейн сви рамене небрежно.

— Много е просто. Когато се облякох тази сутрин, тя заяви, че в никакъв случай няма да ме пусне да изляза в този вид от къщата ѝ, затова измъкна ютията и дъската за гладене и ме накара да се съблека. Когато се облякох отново, изглеждаха както ги виждате.

Зачуди се защо не само Марли, но и всички останали отдават такова внимание на изгладена риза, добре вързана вратовръзка и панталон с ръб като бръснач. Не че имаше нещо против. Но преди просто не му пукаше. На него сега не му пукаше, но не беше така с Марли, затова се канеше да полага по-големи усилия. Ето колко просто бе всичко.

Бонес буквално загуби ума и дума. Очите му сякаш всеки момент ще изскочат от орбитите.

— Но вие се запознахте само преди седмица. Присмиваше ѝ се, заподозря я като съучастник в убийството; тя не можеше да те понася.

— Променихме си мнението един за друг — обясни Дейн. — Ако ти трябва, ще ме намериш в къщата ѝ.

— По дяволите — будалкаш ме. Мислех, че тя има по-добър вкус.

Дейн се усмихна дружелюбно.

— Определено има. Вече прави подобрения с мен.

И възнамеряваше да я остави да продължи. Ако поиска да носи италиански мокасини като Трамел, ще го направи. Ако поиска да се бръсне по два пъти на ден, и това ще прави. Ако пожелае да стои на главата си по един час всяка сутрин, с радост ще си вирне задника във въздуха. Когато се върна при нея вчера следобед заедно с дрехите си, беше ясно, че идеята да живее заедно с него я притеснява. Знаеше, че трябва да я излъже за мотивите си, но, по дяволите, интересът му към нея бе двустранен. Не можеше просто да забрави за убийствата и да я уверява, че въобще не мисли за нейното обвързване с тях. Ха, та нейното обвързване *въобще* не напускаше мислите му.

След като този случай приключи, ще ѝ посвети цялото си внимание, но в момента не може и тя го знаеше. Веднага усети лекото дистанциране в момента, когато тръгваше, а преди това не беше така. Тя постоянно изграждаше проклетата си стена на резервираност, сякаш се опасяваше да се отпусне напълно или не му вярваше, че ще ѝ се притече на помощ, ако се наложи. Беше готов да се остави целия да го промени, щом това щеше да я накара да се почувства по-сигурна в него.

Марли бе човек, който живееше предимно сам и не бе готов с лекота да споделя територията и времето си. Прекара вечерта, като внимаваше да не я притеснява прекалено много, но същевременно се стараше да придаде естественост на присъствието си. Занимаваха се с изключително обикновени неща: приготвиха вечеря, разчистиха кухнята, гледаха телевизия; все едно бяха заедно от месеци, а не от един пълен със стрес уикенд. Получи се; с напредването на вечерта тя се отпускате все повече. А когато си легнаха и той започна да я люби, задръжките ѝ напълно изчезнаха. Представа нямаше дали са се стопили завинаги; най-вероятно — не. Но възнамеряваше да се преборва с всяка тяхна повторна поява, ако се появеше, а междувременно да се всели още по-дълбоко във всекидневието на Марли. Освен това изпита удоволствие от няколкото ѝ хапливи

забележки по адрес на дрехите му. През последните два дни беше прекалено потисната и уязвима и той се зарадва да я види как се възвръща към нормалния си, остър език.

Продължавайки да клати глава заради очевидната загуба на здрав разсъдък от страна на Марли, Бонес направи знак на Фреди и Уорли да се приближат. Всички се събраха и съставиха план за деня. Фреди и Уорли щяха да разговарят с хората, работили с Жаки Шийте, както и повторно с Лиз Клайн — вече щеше да е по-спокойна и вероятно би си припомнила нещо ново. Уредиха да получат копия от издадените чекове и от двете жертви. Дейн и Трамел тръгнаха към „Хеърпорт“, за да разговарят с фризьорката на Жаки Шийте.

„Хеърпорт“ се намираше в малка, подновена къща. Нямаше и следа от розовите неонов светлини и лилаво-черни украси, така предпочитани от по-модерните салони, от които всички клиентки излизаха така, сякаш току-що бяха извадили пръст от електрическия контакт. Вместо това ги посрещнаха истински растения (Трамел провери дали не са изкуствени) и удобни столове, както и наистина впечатляващ подбор от списания, натрупани на купчини по всички възможни празни повърхности. В салона имаше няколко жени, в различен стадий на подобрене, благодарение на фризьорското изкуство. Острата химическа миризма из въздуха се смесваше с аромата на лак за коса и за нокти.

Кати, вече бившата фризьорка на госпожа Шийте, се оказа, че е Катлин Маккрори — изглеждаше точно толкова ирландка, колкото звучеше и името ѝ. Пясъчно червеникавите ѝ накъдрени коси обрамчваха лице с много светъл тен и кръгли сини очи, които се разшириха още повече, след като Дейн и Трамел се представиха. Отведе ги в малката служебна стая, наля им по чаша кафе и им предложи да си вземат от разнообразните закуски, натрупани на страничната маса. Приеха кафето, но отказаха да хапнат.

Катлин беше весела, самоуверена млада жена. Трамел започна да я разпитва за Жаки Шийте, а Дейн се поотдръпна, за да се наслади на наистина хубавото кафе. Наблюдаваше как Катлин леко флиртува с Трамел и как партньорът му отвръща със същото, но през цялото време не преставаше да задава въпроси. Катлин рязко спря да флиртува, когато той ѝ съобщи за убийството на Жаки Шийте; огромните ѝ сини очи бавно се напълниха със сълзи. Поглеждаше ту Дейн, ту Трамел,

сякаш копнееше единият от тях да каже, че това е неуместна шега. Устните ѝ започнаха да потреперват.

— Не... Не гледах новините този уикенд — обясни тя и преглътна със затруднение. — Заедно с приятеля ми отскочихме до Дейтона.

Дейн се пресегна през тясната маса и стисна ръката ѝ. Тя улови пръстите му и се впи в него, докато успее да се пребори със сълзите. Дари го с плаха, сълзлива извинителна усмивка и започна да търси книжна кърпичка, за да си избърши очите.

Да, беше подстригвала косите на Жаки горе-долу на всеки три седмици. Жаки имала разкошни коси — гъсти и лъскави, с голяма плътност. Можела да прави каквото поиска с тях. Трамел деликатно се намеси, за да прекъсне анализа върху косите на Жаки и да я върне към другите въпроси. Не, Жаки не е споменавала да е излизала с някого от доста време. Не, Кати не познава никой на име Виник.

Имала ли клиенти мъже? Разбира се. Даже доста. Разговаряла ли е Жаки с някой от тях, запознавала ли се е? Катлин нямаше подобно впечатление.

Пак попаднаха в задънена улица, помисли си Дейн. Започваха адски да му омръзват.

И вторникът им донесе само задънени улици. Сравнението на издадените чекове и разписките за похарченото чрез кредитни карти разкри, че семейство Виник и Жаки Шийте са пазарували в някои общи универсални магазини — това не подсказваше нищо на полицията. Дейн знаеше, че почти всеки от Орландо е бил поне в един от тези магазини по едно или друго време. И въпреки всичко — това бе единственото свързващо звено, на което се бяха натъкнали, затова той упорито се залови за него: сравняваше датите, за да установи дали не са били в един и същи магазин по едно и също време.

Жаки Шийте разполагаше с няколко кредитни карти за универсални магазини, но Надин Виник нямаше нито една, и обикновено бе плащала или с чек, или с общата със съпруга ѝ кредитна карта — Мастъркард — когато не е разполагала със средства в момента. Но госпожа Виник е била доста пестелива и бе използвала картата само два пъти през последната година. Семейство Виник обикновено бяха плащали веднага, докато Жаки Шийте редовно бе използвала картите и месечно бе погасявала натрупаните задължения,

като винаги живеела малко над приходите си. Повечето покупки представляваха дрехи от най-добрите магазини в града.

Начинът им на живот се различаваше: семейство Виник бе от долната прослойка на средната класа и Надин бе отдавала най-голям интерес на готвенето; Жаки Шийте — от висшата административна класа, жена, която е обожавала дрехите и винаги се е стараела да изглежда в най-добра форма. Но някъде, някак, двете жени, колкото и да са били различни, са извадили лошия късмет да привлекат вниманието на един и същи мъж. Но къде и как?

Шефът Чамплин искрено се бе надявал те да открият нещо; разочарованието му същия следобед не беше приятно. Но и той беше ченге и се бе запознал с докладите. Един и същ човек ги бе убил. Тоталната липса на каквито и да било улики сама по себе си говореше така ясно, сякаш разполагаха с идентични отпечатъци и на двете местопрестъпления. Тоя тип беше умен и те очевидно се нуждаеха от помощ.

— Добре — отсече той. — Обадете се в Бюрото. Аз ще съобщя на кмета.

Бонес звънна и накратко обясни ситуацията. В местния клон на ФБР разбираха кога им съобщават нещо важно и изразиха желание веднага да се запознаят с докладите.

— Холистър и Трамел, вземете рапортите и вървете — нареди Бонес.

Дейн видя как Трамел поглежда към часовника си — сигурен знак, че има друга работа.

— Защо не изпратиш по човек и от двата случая? — предложи той. — Сигурно ще възникнат въпроси и около Жаки Шийте, на които аз или Трамел да не успеем да отговорим.

— Добре — съгласи се Бонес. — Фреди? Уорли? Кой от вас иска да отиде?

Уорли направи гримаса. Личеше си колко иска да отиде, но и той погледна часовника си.

— Днес е рожденият ден на тъща ми. Ако закъснея за събирането, жена ми няма да ми говори цяла година.

— Аз съм свободна — обади се Фреди. — Кой от вас двамата ще дойде?

— Аз — обади се Дейн и Трамел му се отплати с благодарствена усмивка.

Агентът от ФБР Денис Лоъри ги чакаше. Приличаше на жерав: слаб, дългокрак, с отпуснати рамене и дрехи, които се вееха около тялото му сякаш не му бяха по мярка. Имаше дълбоки очи и остър нос. Затова пък беше спокоен, интелигентен и проявяваше много дипломатичност, стигнеше ли се до съвместна работа с представителите на местните сили на реда. Дейн и преди бе работил с него и го харесваше.

Вторият агент — Сам ди Леонардо, надуто младо момченце, току-що бе приключило с обучението си. Дейн не бе склонен да го хареса, защото му приличаше на онези, дето ще настояват за строго придържане към правилата, дори когато всичко наоколо се разпада, но хлапето се откупи, след като хвърли един поглед към Фреди и веднага изпита похот. Застина напълно, а очите му леко се разшириха, докато я наблюдаваше. Лека руменина плъзна по страните му. Фреди бе винаги внимателна и можеше да се държи като истинска дама, когато реши, затова се престори, че не забелязва опиянението на младежа. Дейн и Лоъри си размениха кисели погледи и седнаха зад дългата съвещателна маса.

— Е, с какво разполагаме? — попита Лоъри, придърпа бележник към себе си и свали капачката на химикалката.

Фреди подаде копия от докладите и на двамата агенти; те мълчаливо ги прелистиха. Ди Леонардо забрави за увлечението си към обикновената на вид, но страшно привлекателна детектив Фреди Браун и изражението му стана мрачно, докато разглеждаше голите снимки — и цветни, и черно-бели — на жертвите.

— Изглежда ги е наблюдавал, преди да започне да действа — обади се Дейн. — Знае дали са сами или не. И в двата случая смятаме, че е било възможно да е бил в къщата известно време преди те да разберат; вероятно се е криел в спалнята за гости. При случая с Надин Виник явно е изчакавал съпругът ѝ да отиде на работа. В случая с Жаки Шийте нямаме представа какво е чакал.

— Съседите да си легнат? — подметна Ди Леонардо разсеяно, като продължаваше да изучава докладите.

— Дори и да са били будни, едва ли са щели да чуят нещо, ако телевизорите работят. Но както и да е — и в двата случая съседите не са чули никакви викове.

Лицето на Лоъри остана безизразно — продължаваше да разглеждаше снимките.

— Както са накълцани тези жени, човек би си помислил, че са пиццали до Бога, но в много от случаите не става така. Преследвал ги е, нали? Те са били ужасени, останали без дъх, вече травмирани от изнасилването. Трудно е да се пици — истински да се пици — при такива обстоятелства. Гърлото се стяга, пречи на артикулацията. Нищо чудно и да не са вдигали много шум.

Хвърли докладите върху масата и разтърка брадичка.

— Само два случая ли досега? Не разполагаме с кой знае колко, по което да работим, но съм съгласен, че прилича на работа на един и същи тип. Какво е обединяващото звено?

— Не сме открили още — призна Дейн. — Нищо общо във външния им вид, в начина им на живот, в приятелите, кварталите... Нищо. Сравнихме издадените чекове и плащанията чрез кредитни карти. Като се изключи, че някои от покупките са направени в едни и същи универсални магазини — където, впрочем, пазаруват и всички останали от града — пътищата им никога не са се пресичали. Никога не са се срещали.

— Направили са нещо, за да привлекат вниманието на този тип обаче. Двете купили ли са нещо от един и същ универсален магазин, да речем през последния месец?

— Не сме открили такова нещо. Но е трудно да се каже, защото семейство Виник очевидно често са плащали в брой.

Макар въпросите на Лоъри да бяха в състояние да раздразнят някои полицаи, понеже изглеждаха като намек, че местната полиция не си е свършила добре работата, Дейн не се ядосваше от тях. Все едни и същи въпроси неизменно щяха да се повдигат отново и отново, когато различни хора се захващат с проблема. Случвало се е самият той упорито да е изучавал един и същ доклад многократно, докато нещо не го осени, докато не забележи детайл, който е бил там през цялото време, но просто е бил пропускан.

— Ще изпратя това в Куантико — каза Лоъри. — Две убийства за една седмица не са добър знак. Ако ескалира така бързо, значи е

изгубил контрол.

— Може и да е необичайно да убие двама души за толкова кратък период. Вероятно Жаки Шийте е била лесна плячка и не е успял да устои.

— Може и така да е. Но ако му е харесало, няма да се забави да го направи пак.

— О, харесва му — горчиво отбеляза Дейн. — Не бърза, играе си с жертвите. Това копеле обожава работата си.

16.

Карол Джейнс беше начумерен. От миналия петък вечерта бе в лошо настроение. Жаклин Шийте съвсем не беше толкова забавна, колкото очакваше. Огромният прилив на мощ просто не се материализира. Оказа се така патетична — хленчеше и бягаше в кръг, вместо да го превърне в нещо интересно. А и в пресата не се появи кой знае колко за случая, което истински го разочарова. Част от забавата — и то *по-голямата* част — при последния случай бе да узнае, че полицията направо е полудяла заради две толкова еднакви Происшествия, случили се за толкова кратко време, без да разполагат с абсолютно никакви улики, по които да работят. Но очевидно ченгетата са по-тъпи, отколкото смяташе, а това отнемаше допълнително от забавата му. Къде е предизвикателството? Не че бяха в състояние да го заловят, но той се надяваше поне да забележат. Не знаеше съвсем точно кое именно помрачи радостта му. Вероятно Шийте се яви прекалено бързо след предишната. Не постигна желаното състояние на очакване, не бе я изучавал със седмици, та напрежението да стигне връхната си точка, когато става почти трескав и всичките му сетива са изострени до крайност, а силите му — насочени към целта.

Ще се наложи, естествено, да пробва с още една, за да се увери. Няма да се хаби за поредното разочарование, но това е единственият начин, за да разбере какво става. Ако и следващия случай е така разочароващ, ще се наложи да прекарва по-дълго време в процес на подготовка и няма да позволи очевидната лекота на даден случай да го принуждава да избързва и да се лишава от насладата.

Всеки ден на работното си място чакаше и дебнеше и за най-малкото нарушение. Коя нещастна клиентка ще си плати? В края на краищата, за да е честна проверката, трябва да се задейства възможно по-скоро.

Марли се чувстваше нервна, стегната от вътрешно напрежение, което просто не я изоставяше. Не успяваше да си обясни причината — разполагаше с толкова голям избор. Най-голямата, разбира се, бе ужасът от предстоящия уикенд. Не бе в състояние да обясни на никого, дори не и на Дейн, какво изпитва, след като се е докоснала до мислите на убиеца през онези кървави моменти. Не само се чувстваше изцапана; чувстваше се омърсена завинаги от неговата злоба и се опасяваше, че душата ѝ никога няма да забрави подобна грозота. От всичко на този свят най-много би желала да побегне, да се отдалечи, за да не узнае никога кога отново е убил. Подобно облекчение, за жалост, бе единственото, което не можеше да си позволи, защото тогава ще е наистина омърсена от собственото си малодушие. Налагаше се да остане, да изтърпи всичко, заради двете вече загинали жени, заради другите, за които още не знаеше нищо, заради малкия Дъсти... и заради себе си.

А вече съществуваше и Дейн. Обичаше го, но присъствието му през цялото време наоколо продължаваше да ѝ действа объркващо. Прекара толкова години сама, че понякога се стряскаше, когато се извърнеше и се сблъскаше в него. Изведнъж се оказа, че я чака два пъти повече пране и приготвянето на три пъти повече храна, всекидневен ритъм, който се промени, а разполагаше само с една баня и доста малко свободно място в леглото си. Доскоро напълно контролираше живота си; сега всичко беше различно.

Той го знаеше, разбира се. Проницателните му лешникови очи виждаха всичко, макар че тя се стараеше да крие обзелото я неспокойство. Той не стоварваше всички домашни задължения върху плещите ѝ, както постъпваха доста мъже. Навикнал бе сам да се пере и се справяше без затруднение с огромна купчина мръсни дрехи. Можеше да разчита, че и ще сготви нещо, стига да не е по-сложно от затоплянето на някоя консерва или да направи сандвич; затова тя се занимаваше предимно с приготвянето на храната, но пък той раздигаше масата и миеше чиниите. Дейн правеше каквото може, за да облекчи прехода ѝ, но същевременно отказваше да отстъпи и да ѝ предостави повече пространство. Намираше се в дома ѝ и тя трябваше да се приспособи към него. С радост го правеше и прекарваше времето си с него независимо какви са мотивите му, но все пак това я изпълваше с напрежение.

Нямаше как да избяга от предстоящия уикенд, как да не мисли за него. Дали убиецът щеше да нанесе нов удар? Мисълта още една невинна жена да бъде нарязана на парчета, а тя да е въввлечена във водовъртежа на болното, всяващо ужас тресавище на съзнанието на убиеца бе малко над прага на онова, което бе в състояние да понесе. Опитваше се да не мисли за това, но бе като да те преследва бясно куче, а ти да се правиш, че не го съзнаваш. С всяко отмерване на часовника уикендът приближаваше, а тя не можеше да предприеме нищо, за да избегне този факт. Опита се да се вземе в ръце, за да понесе предстоящото, защото то бе единствената връзка на Дейн с убиеца. Рано или късно то щеше да ѝ даде ключ, за да разкрие неговата самоличност. От нея се искаше единствено да чака и да преживява опияняващите му пристъпи, при които убиваше, като същевременно се съпротивлява да не полудее самата тя.

В четвъртък вечерта от нерви дори не опита донесената от Дейн китайска храна, а обожаваше китайската кухня. Гърлото ѝ бе стегнато и мислеше, че ще се задави.

Както обикновено Дейн забеляза всичко, макар привидно да се хранеше с апетит.

— Притесняваш ли се? — попита той.

— Как да не се притеснявам? Не бих казала, че последните два уикенда изкарах като на пикник.

— Долавяш ли нещо от него? — попита Дейн уж небрежно, но интересът му бе очевиден.

— Неспокойна съм, но това са мои чувства, не негови. — Разтърка раменете си. — Колко време ще е нужно ФБР да му направи портрет?

— Представа нямам. Разполагаме само с два случая и вероятно ще бъдат затруднени, но ще съпоставят убийствата с други случаи, за които имат информация, и това ще бъде от полза.

— Смяташ ли, че и преди е убивал? — попита тя напрегнато и погледна през прозореца на задната врата.

Видя Бил да подкастрира храстите в двора. Съседите ѝ водеха такъв хубав, обикновен живот. Завиждаше им заради суката, която им гарантираше сигурност.

— Вероятно. Прекалено добре го прави за новак. Сигурно се мести, та в някой район да не стане прекалено напечено за него.

— Значи скоро е пристигнал тук?

— Предполагам.

— Няма ли начин да проверите кой отскоро се е заселил в града? Няма ли списък в пощата? Или да се вземе списък на новите клиенти от компаниите за комунални услуги?

— Знаеш ли колко души се заселват в централна Флорида всяка година? — попита той. — Ще отнеме страшно много време. Но все пак е идея.

— Ще елиминирате жените и списъкът ще намалее наполовина.

— И въпреки това ще ни останат хиляди. — Изправи се и започна да раздига масата. — Ще поговоря с Бонес.

Отпусна ръце в скута си и го изгледа изпитателно.

— Някой от другите знае ли за мен?

— Имаш предвид някой от другите детективи ли?

— Да.

— Само Бонес, Трамел и аз. Защо?

— Притеснявах се.

— И все пак — защо?

— Няма начин да не се разприказват.

Изправи се припряно и започна да му помага да раздига.

— И?

— Такъв вид приказки стигат до медиите. Знаеш как става.

— Досега медиите дори не знаят за убиеца. Изненадан съм, защото след като кметът е бил уведомен, очаквах още в новините в шест да гръмне, че из Орландо броди сериен убиец — градските съветници никак не умеят да пазят тайни. Очаквам всеки момент да се разчуе. — Залови се да измие няколкото чинии и я наблюдаваше, докато тя крачеше напред-назад из кухнята. — Имала ли си неприятни моменти с представителите на медиите преди?

Погледна го изумена.

— Шегуваш ли се?

— Какво стана?

— Кой път, по-точно? — попита тя ледено. — Репортерите са неприятни сами по себе си и всеки път, когато се разчуе историята, телефонът започва да звъни непрестанно, навират камери и микрофони в лицето ми, щом се опитам да отворя вратата. Но те не са най-лошото. Те са само причината. Най-лошото настъпва, след като публикуват

материалите си; тогава започват заплахите за убийство, а смахнати евангелисти призовават към молитвени събирания пред дома ми, за да прогонят Сатаната, понеже нямало съмнение, че върша работата на дявола. Ако се разчуе, този път положително ще загубя работата си. Никога не съм попадала в подобна ситуация, защото Институтът винаги ме е подкрепял. Но представяш ли си банка да се примири с подобен вид публичност? Чудат медиум, която работи в счетоводния им отдел! Някои от клиентите им ще си закрийт сметките, подплашени, че ще надничам в тайните им.

— Интересно какво имат да крият — обади се Дейн замислено.

— Най-вероятно — нищо. Но някои хора са достатъчно параноици, за да си въобразяват, че „властите“ — които и да са те — наблюдават всичко и проверяват всичко. Някои стигат дотам, че не попълват формуляри при преброяване на населението, защото се страхуват да не би информацията да бъде предадена на Службите за сигурност.

— Откъде знаеш? — вмъкна той елегантно въпроса.

Тя го погледа и забеляза колко весело блестят лешниковите му очи. Потисна напушилия я смях, разбирайки накъде я е подвел.

— Защото някога умеех да го правя. *Някога*, Холистър. Но не и сега.

— Сигурна ли си? Опитвала ли си?

— Да, умнико, опитвала съм.

— Кога?

— Миналата седмица. Пробвах да доловя неговите мисли, но не успях. Опитах се да намеря теб, после Трамел. Нищо. Накрая ти ми се яви за кратко, но не успях да те разчета.

— Видяла си ме? — Не звучеше очарован от идеята. — Какво правех?

— Гледаше мач по телевизията и отговаряше на телефона — сопнато отвърна тя. — Това бе първият път, когато ти се обадох. Ако не бях така разтревожена и изплашена, едва ли щях да те „видя“. Това никога не е било силата ми.

Той изплакна чиниите и ги подреди да съхнат; после си избърса ръцете.

— Но е било преди да започне връзката ни. Сега има вероятност да успееш да го направиш по всяко време.

— Може би. Не знам. Не съм опитвала.

Той се извърна, облегна се на мивката, скръсти ръце върху гърдите си и я изучи внимателно. Марли се настрои предизвикателно, но не бе сигурна срещу какво. Той изглеждаше мрачен и по-едър от обикновено. Съблече сакото, когато се прибра с кутиите китайска храна, но все още беше с кобура през рамо. Побиха я тръпки. Беше при нея от седмица и за това кратко време тя привикна към готовността му да я защитава, дори свикна с неговото коткане. Но една седмица е изключително кратко време, а преди това и двамата бяха неприятели.

Внезапно прозря какъв е проблемът. Желаете я, но не ѝ вярваше. Как да ѝ вярва? Не я познава достатъчно добре. Не е ли това голяма част и от нейния проблем? Двамата се събраха, без да се опознаят. Той е ченге; недоверието и подозрението са неговият занаят. Беше я любил, беше се преместил да живее при нея, като си мислеше, че е загубила по-голямата част от медиумните си умения. Никак не му допадаше идеята, че е способна да го „провери“, без той да знае. Искаше да запази уединението си и да споделя само онова, което той си е наумил.

Заболя я, но не го винеше. Беше прекарала много време в усилия да подсигури уединение за себе си, затова как да порицае същия инстинкт у него.

— Искаш да се извиня за онова, което представлявам ли? — попита тя спокойно. — Или с ръка върху Библията да се закълна, че никога повече няма да се опитвам да проникна в теб?

— Не си сигурна дали можеш, освен ако ситуацията не е кризисна.

Тя сви рамене.

— И тогава дори мога да не опитвам, щом не желаете.

— Не обичам да ме шпионират — заяви той, все така вперил очи в нейните.

— Тогава няма да го правя.

Той прокара ръка през косите си и изруга под носа си:

— По дяволите. А може ли да стане обратното? Предишният път си се тревожила за мен. Но какво ще се получи, ако ти си в опасност? Можеш ли да ме „повикаш“?

— Мога, детективе — отвърна тя присмехулно, — но ако не разполагаш с рецепторите, няма да получиш сигналите. Но не се безпокой — няма да го правя.

— Защо не?

Развоят на нещата не му допадаше. Долавяше зараждащия се у него гняв.

— Ти току-що прокара границата. След като не желаяш да я прекосявам за мое удобство, дяволите да ме вземат, ако я прекося за твое!

— Глупости! Не вярвам на ушите си. — Затвори очи и щипна върха на носа си. — Караме се за нещо несъществуващо. След като не можеш да влезеш в контакт с мен по никакъв начин, какво значение има, че дори няма да направиш опит?

— Ти ми кажи. Проблемът е по-скоро твой.

Извърна се и тръгна към всекидневната. Направи не повече от три крачки и силната му ръка обгърна талията ѝ и я придърпа към него. Не се опита да се освободи, но не се и отпусна, и не му позволи да поеме тежестта ѝ. Стоеше съвършено неподвижно и чакаше. Той имаше ерекция; усещаше я как е допряна към таза ѝ. Не се изненада, защото през седмицата откакто бяха заедно, той почти през цялото време беше възбуден.

— Няма ли да уточним този въпрос?

Усети топлия му дъх върху слепоочието си.

— Не виждам как.

— Тогава временно да забравим за него. Искаш ли да отидем на разходка с колата?

— До къде?

— До къщата ми. Любопитно ми е какво прави Трамел с нея.

Тя извърна глава и го изгледа невярващо.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Не. Нареди ми да стоя настрана, докато свърши.

— За бога — защо? Къщата си е твоя.

— Заяви, че разбирам толкова от обзавеждане, колкото и от дрехи.

— В такъв случай ми е напълно ясно — обяви тя иронично.

— Не ми се прави на остроумна. Идваш ли или не?

— Разбира се.

Трябваше да признае, че бе любопитна да види как изглежда къщата му. Съзнаваше, че ще е разхвърляна, докато тече ремонтът, но къщите носят личния отпечатък на обитателя. След като не може да

разгадае Дейн с медиумните си умения, ще се наложи да събира информация за него по друг начин.

Разходката с колата до къщата на Дейн я разсея и прогони тягостното чувство, станало напоследък постоянен неин компаньон. Като забрави за сблъсъка им за момента — нямаше какво да предприемат, за да го разрешат — тя се настрои да се забавлява, докато изследва дома му.

Макар да бе късно — почти седем — и работниците отдавна да си бяха тръгнали, на алеята имаше кола, а вътре светеше.

— Охо... — обади се Дейн. — Заловен съм на местопрестъплението. Трамел е тук.

— Не е задължително да спреш — обърна му внимание Марли. Той се ухили.

— И да пропусна веселбата?

Ловко паркира зад колата на Трамел.

Едва бяха слезли и Трамел се появи на вратата.

— Казах ти да не се мяркаш — провикна се той.

— Е, арестувай ме. Държах се прилично четири дни. Колко време си въобразяваше, че ще продължи?

— Три — отвърна Трамел и пристъпи встрани, за да минат.

Висока стройна жена се приближи да ги посрещне.

— Грейс — поздрави Дейн и удоволствието в тона му бе видно, докато я прегръщаше. — Марли, това е Грейс Рог, патрулираща полицайка от града. Грейс — това е Марли Кийн.

— Здравейте — каза Грейс бавно и сериозно.

Марли бързо я прецени и ѝ допадна. У Грейс Рог имаше нещо стабилно, а дълбоките ѝ кафяви очи издаваха вътрешна уравновесеност и непоклатимо спокойствие.

— Е, хайде, разходи се и разгледай — подкани Трамел раздражено.

Дейн огледа празното помещение, като през цялото време държеше Грейс в прегръдката си.

— Къде са ми нещата?

— На склад — изръмжа Трамел и насила махна ръката му от раменете на Грейс.

Изглежда строго Марли, сякаш ѝ даваше указание да вземе Дейн под попечителство ѝ да го контролира. Тя нарочно изобрази невинно

изражение върху лицето си, развеселена от начина, по който изисканият Трамел слиза до ниското ниво на примитивната ревност.

Грейс се обади:

— Не му обръщайте внимание. Ще се женим и той още е в шок.

Протегна ръка, за да им демонстрира красив пръстен с едър диамант, почти три карата.

— Не съм. — Трамел се извърна и изгледа Дейн свирепо. — Да не си посмял да започнеш.

Дейн се ухили.

— Какво да започна? Радвам се за теб. Честито, приятелю. Държа да ти кажа обаче, че Грейс е прекалено добра за теб. Кога ще го направите?

— След около шест месеца — отговори Грейс. — Помислих си, че един дълъг, спокоен годежен период, ще му даде време да свикне с мисълта. Нещата се случиха доста бързо, затова не желаем да бързаме сега и евентуално да допуснем грешка.

— Не ми е нужно никакво време — обяви кандидатът с притеснен израз на лицето. — В края на краищата идеята е моя, нали?

— Разбира се, мили — заяви тя с успокояващи нотки и го хвана под ръка. — Но времето ще е нужно, за да планираме венчавката. А сега защо не покажеш на Дейн какво правиш с дома му?

— Голяма сватба ли ще бъде? — полюбопитства Марли.

— Няма да е малка — отговори Трамел и злорадо се обърна към Дейн. — Ще трябва да облечеш смокинг.

— Издръжлив съм — парира го Дейн и някак успя да прикрие обзелия го ужас. — Дори да ме увреди, няма да ме убие. За теб, стари приятелю, съм готов на всичко.

Трамел свъси вежди, сякаш бе очаквал по-бурна реакция, после се извърна и ги поведе през празните стаи. Дейн бе откровено поразен от постигнатото за четири дни. Баба му бе обожавала тапетите и всяка стая в къщата бе облепена в различна разцветка. Сега от тапетите нямаше и следа — на тяхно място се бе появила гипсова мазилка, боядисана в спокойно, меко бяло. Всички вътрешни врати бяха превърнати в арки.

— Ще изглежда по-добре, ако външните врати и прозорците също се оформят като арки — отбеляза Трамел, — но за да се

променят, са нужни много повече пари, отколкото си готов да похарчиш. Майсторите за пода започват утре.

Дейн се закова на място и зяпна към празнината, която някога бе неговата баня.

— Изкормил си я цялата — успя да промълви той.

— Да. Не възнамерявах да го правя, но тръбите се оказаха отпреди петдесет години. Вероятно ще ти струва допълнителна хилядарка.

— По дяволите — следващия път, когато изпиташ потребност да изхарчиш нова хилядарка от моите пари, имай добрината първо да ме попиташ!

— Ако ти бях казал, щеше да откажеш — отговори му Трамел спокойно. — Чакай само да свърша и тогава ще признаеш, че си е струвало.

— Надявам се — промърмори Дейн.

Долови веселото настроение на партньора си и се досети, че Трамел му го връща заради злорадството от предстоящата женитба. Нямаше кой знае колко против. Радваше се, че Трамел е намерил такъв чудесен човек като Грейс, макар да разбираше свършено точно паниката на партньора си и чувството му, че животът изведнъж е излязъл извън контрол.

Той самият изпитваше същото откакто срещна Марли. Нещата станаха прекалено бързо. Трамел и Грейс бяха решили да се венчаят, а после бяха определили достатъчно отдалечена дата, за да си дадат време да привикнат един с друг и да са сигурни в чувствата си. Дейн не бе споменавал женитба, а дори и любов пред Марли, защото предпочиташе да си даде време, преди да се обвърже. Може това, което изпитва към нея сега, да не се окаже трайно. В момента той го смяташе за постоянно, но ако не е така? Времето ще покаже. Междувременно бяха заедно и в края на краищата това имаше значение. Събуждаше се до нея всяка сутрин и лягаше с нея всяка вечер. Докато имаше това, останалото щеше да почака.

А и не бе сигурен какво изпитва Марли. Съществуваха страст, харесване, другарство... дори — любов. Кой може да каже? От самото начало беше под голямо напрежение. Когато всичко се поутоложи, ще поговорят повече за взаимоотношенията си. За пръв път като вариант

му се мярна и брак, а за него това само по себе си бе огромна крачка напред.

Всичко обаче ще трябва да почака. Наоколо броди убиец. Трябва да го залови — план, който да приведе в действие и да защитава Марли, докато го осъществява. И ако въобще е опознал Марли поне отчасти, откакто са заедно, тя няма да хареса плана му ни най-малко.

17.

Лоъри звънна още рано сутринта в понеделник и помоли да отидат при него веднага. Току-що се бил върнал от Куантико с портрет на характера.

Денят беше горещ, ясен и лепкав; влажността гонеше близо деветдесет процента, а температурата вече приближаваше тридесет градуса, с перспективата да стигне до четиридесет. Дейн не се наспа добре през уикенда, вероятно защото и Марли не го направи. През цялото време беше неспокойна и придремваше само за малко, преди сепнато да се събуди. Двата дни напрегнатото очакване да ѝ се яви видение на убийство, я оставиха бледа и изтощена, с тъмни кръгове под очите. Той прекара дълги часове да я държи в прегръдките си, да ѝ внушава, че не е сама, дори да не е в състояние да попречи на видението, ако се появи. То не се появи.

Колко още би издържала така? Намираще се в стрес — и физически, и емоционален. Страхуваше се за нея. Мнозина щяха да се прекършат под такъв стрес още преди години. Тя бе издържала, което бе доказателство за силата ѝ. Марли не беше крехко цвете, пречупващо се при сблъсък с някаква трудност. Независимо от изяществото на прекалено деликатното ѝ тяло, тя бе изключително жилава. Но дори и дъбовете биваха поваляни и той се тревожеше.

Трамел също проявяваше признаци на напрегнатост, вероятно от ужаса пред предстоящата сватба. Той и Дейн почти не си размениха и дума на път за Бюрото, всеки потънал в собствените си грижи.

Фреди и Уорли вече бяха пристигнали, както и Бонес. Ди Леонардо също присъстваше — със същия замаян израз на лицето, докато маневрираше около заседателната маса така, че да седне до Фреди.

Лоъри бе прясно избърснат, но по-неугледен от обикновено и Дейн си помисли, че е пристигнал направо от Вирджиния с ранен полет.

— Момчетата здравата поработиха — обяви той тихо. — Казаха да ви поздравя, че сте забелязали сходството така бързо, но няма да е лесно да се залови този тип. Той е от най-лошия вид убийци: студен като лед, интелигентен, изобретателен и без капчица чувство за вина. Разполагам със списък от подобни убийства: извършени все с нож, никакви заподозрени, никакви улики. Възможно е част от тях да са извършени от същия човек. За някои е невъзможно, защото са станали горе-долу по едно и също време и в противоположни краища на страната, но няма откъде да разберем кой точно случай да елиминираме. Убийствата са започнали преди около десет години. Специалистите ни го определят като човек в средата на тридесетте си години. Повечето масови убийци започват да нанасят ударите си след двадесетгодишна възраст. Но десет години успешни убийства означава, че ще бъде много трудно да го хванем. Опитен е, взел си е поука от грешките и усъвършенства престъпленията си. Знае какво прави. Запознат е с анализите, които се извършват в лабораториите на полицията, и с полицейската рутина; проявява изключителна предпазливост да не оставя никакви следи.

— Възможно ли е да е бил ченге? — попита Бонес. — Или пък военен?

— Не е много вероятно — отвърна Лоъри. — Няма да се разбира добре с никакъв тип авторитети, затова едва ли е преминал какъвто и да е вид военно или полицейско обучение. Такъв като него не биха допуснали дори за кандидат. Белокож е. Всички жертви са белокожи, а серийните убийци рядко прекрачват расовите граници. Атлетичен е и е извънредно силен. Организиран убиец, доста самоуверен, а тези са от най-лошия тип. Неорганизираният убиец е мърляв, допуска грешки, няма ясен план. А този тип е планирал всичко до последната подробност. Не халосва жертвите по главата и не ги завързва. Напълно е убеден, че знае как да контролира ситуацията и до този момент точно така се е получавало. Оръжието, което използва, е нож от кухнята на жертвата — оставя го на местопроизшествието. Понеже няма отпечатъци, оръжието не може да бъде свързано с него. Не взима никакви трофеи. Според момчетата той изучава жертвите си вероятно в продължение на седмици. Влиза в къщата, когато няма никой, запознава се с обстановката. Изключително търпелив е. Изнасилва, но не прибягва към брутално насилие и това е някакъв вид отклонение.

Някои жени са готови да се борят дори с опрян в гърлото им нож. Поради някаква причина жертвите му не оказват съпротива.

Защото отначало ги успокоява, помисли си Дейн. Кара ги да мислят, че няма да пострадат, ако не му се съпротивляват. Нежен е и използва презерватив. Те са парализирани от неочакваното нападение в собствения им дом и през първите моменти на ужас са склонни да му вярват. Но това са детайли, за които му разказа Марли, затова запази мълчание.

— Не завързва очите на жертвите — продължи Лоъри, — не се занимава с труповете им. Това също са признаци, че насреща имаме организиран убиец. Изненадващо е, че е отрязал пръстите на госпожа Виник. Осакатяването не е характерно за...

— Според нас тя е успяла да го одере — прекъсна го Дейн.

Лоъри въздъхна.

— Ако е така, значи разполагаме с още едно доказателство за неговата интелигентност. Не е искал да рискува част от епидермиса му да бъде открит под ноктите ѝ. Брутално, но ефективно разрешение. Не се паникьосва. Мисли с главата си и не робува на предварителен строг план. Вероятно има целодневна работа и външно изглежда нормално. И останалите убийства в другите райони са извършени общо взето по същото време. В един район убийствата са извършвани през деня, което означава, че или е бил безработен, или е работил нощна смяна. Методичен е, хищен и е превърнал това в наука. Колата му ще е на няколко години, няма да е лъскава; типът коли, които се виждат със стотици в който и да е квартал. Средна класа с всичките външни белези. В състояние е да влезе в полицейски участък и никой да не забележи нищо подозрително, а напротив — служителите да се хвърлят да му помогнат. Съществува опасност престъпленията му да започнат да ескалират. Досега се е държал под контрол и е допускал по-голям интервал между отделните убийства. Да убие в два последователни уикенда би могло да означава, че се нуждае повече от тръпката на ловуването. Знам, че през изминалия уикенд няма съобщения за никакви убийства с нож, но е допустимо жертвата просто да не е открита.

Дейн и Трамел си размениха светкавичен поглед, към който се присъедини и Бонес. Те знаеха, че няма ново убийство, защото Марли не бе имала видение.

— Идентифицирането му на този етап е невъзможно — заключи Лоъри. — Ако не направи грешка и не остави някаква улика, чрез която да го свържем с престъплението, ще трябва да бъде заловен на място.

Една мрачна група се завърна в полицейския участък, макар Лоъри да не бе им съобщил нещо, за което те вече да не се досещаха. Убиецът се очертаваше като умно копеле и нямаше никакви изгледи да го заловят. Дейн седеше смълчан и мислеше за Марли. Тя бе неговото тайно оръжие; тя ще е тази, която ще го залови.

Появи се в новинарските колони на следобедните издания на вестниците. Дейн се изненада, че мина толкова време, преди да се разчуе. Да не изтече информация от градската управа бе нещо нечувано, особено когато ставаше въпрос за толкова драматично събитие. Това бе и водещата новина за всички телевизионни и радио компании. Чу го по радиото на път за вкъщи.

„Източник от кметството потвърди, че според полицията сериен убиец напада жени в района на Орландо“, оповести говорителят тържествено. Плътният глас продължи: „Две наскорошни убийства изглежда са извършени от един и същи човек. Преди две седмици Надин Виник бе убита в дома си, а само седмица след това Жаклин Шийте била открита мъртва в своя дом. Началникът на полицията Роджър Чамплин отказа коментар по случаите и не сподели дали има вече заподозрян. Призовава обаче жените в града да вземат мерки за безопасността си и...“.

Рязко изключи радиото, вбесен от факта, че убиецът вероятно истински се наслаждава на новината. Дейн подозираше, че ще се разчуе, беше подготвен, но мисълта негодникът да се забавлява, защото е привлякъл вниманието на цялата общественост в момента, му бе трудна за смилане.

Марли седеше сгушена на дивана, когато се прибра. Телевизорът беше включен, но новинарската програма почти изтичаше и сега предаваха метеорологичната прогноза. Метна якето си на стол, настани се до нея и я взе в скута си. Седяха смълчани, гледаха как метеорологът замахва към зоните на високо атмосферно налягане, после — на ниското и накрая обявява: „Горещо и влажно, както бе през целия днешен ден, с вероятност за гръмотевични бури“.

— Нещо интересно случи ли се днес? — попита тя.

— Местният клон на ФБР ни даде портрет на характера, по който са работили. През последните десет години този тип вероятно се е движил от щат в щат и е оставил куп жертви зад гърба си, но никой няма представа как изглежда, нито разполага с улика, която да го свърже с което и да е от престъпленията. — Притисна я по-плътно към себе си. — Работим по въпроса да получим от компаниите за комунални услуги списъци на новите абонати. Може да не попаднем на нищо, но все пак ще опитаме.

Когато се върна от работа, тя се преоблече в къси панталони и тениска; сега той ласкаво прокара длан по голото ѝ бедро.

— А при теб? Случи ли се нещо интересно в счетоводния отдел? Тя изсумтя.

— Придържай се към действителността. Най-вълнуващата част от деня беше, когато някакъв мъж звънна раздразнено, защото банката му удържала процент заради закъснение по плащане, а бил изряден клиент от години.

— Много интересно.

— Само дето не припаднах от вълнение. — Марли се размърда и се надигна от скута му. — Най-добре да видя с какво разполагаме в кухнята, ако ще ядем тази вечер.

— Да отида ли да взема нещо отвън? — предложи той.

— Не. Не съм в настроение за готова храна. Ще измисля нещо. Ти защо не поседиш тук и не прочетеш вестника? Имаш вид на човек, комуто е потребно да се отпусне малко.

Определено се съгласи с тази преценка и отиде в спалнята, за да съблече лепнещите си, измачкани дрехи. Марли се разтършува из хладилника и шкафовете, преди да реши да приготви пържени пилешки крилца. Зарадва се, че Дейн прие предложението ѝ, защото ѝ бе нужно повече време да остане насаме със себе си. Острата му интуиция съвсем скоро щеше да му подсказва, че нещо повече от създалата се ситуация я тревожи, а и не желаше да е около него, докато не успее да се контролира повече.

Не обърна особено внимание днес, когато шефът на отдел „Счетоводство“ разговаряше с раздразнен клиент, като се опитваше да го упокои и да му обясни, без да отстъпи, но изведнъж тя изпита силен пристъп на раздразнение и гняв. Стресна се и по навик се огледа, за да

открие източника; едва тогава разбра какво точно се случва: приемаше емоциите на шефа на отдела.

Изпита паника, замръзна на мястото си и се постара да спре прилива на емоции. За нейна изненада успя така внезапно, както бе започнало, макар разговорът зад гърба ѝ да продължаваше.

Не съобразяваше дали е блокирала прилива или уменията ѝ да разчита хората отново се пробуждаше към живот. Какъвто ѝ да е отговорът, на Дейн нямаше да му хареса.

Съзнаваше, че гледа на виденията по различен начин; не ги смяташе като заплаха за уединението му. Но ако уменията ѝ да „чете“ хората се възвърнат в пълната си сила, не знаеше доколко Дейн ще го понесе. На него не му допадна идеята да е обект на ясновидец, което не беше — и никога не е било — основният ѝ талант. Разбере ли, че ще е в състояние да го „чете“, когато пожелае... вероятно ще я изостави, макар тя да му бе обещала да не нахлува в уединението му. Трябваше да го има предвид. Дейн държеше на нея, но тя се съмняваше дали достатъчно държи, за да остане при подобни обстоятелства. За нея това не е нищо ново. Хората винаги се чувстваха неловко в нейно присъствие.

Лесно взе решението да не му казва нищо по въпроса. Тя самата не знаеше точно какво става. Не знаеше дали уменията ѝ ще се възвърнат в пълна сила, или ще възстанови само част от предишните си способности; дали ще бъдат същите, или дори още по-силни. Искрено се молеше да не е второто, защото ако уменията ѝ се възвърнеха по-силни от преди, ще се наложи да се премести подземен бункер, за да намери покой. И бе напълно убедена, че Дейн няма да сподели бункера с нея.

Изпитваше чувството, че живее в затвор с него. Липсваха всички обичайни стадии на ухажване, времето, през което да се опознаят по-добре. Сблъскаха се по време на криза — първо се озъбиха като неприятели, после изведнъж станаха любовници. Никога не бяха обсъждали връзката си, каквато и да беше. Просто се нанесе в дома ѝ, а тя нямаше представа какво да очаква. След като заловят убиеца, дали щеше да се върне в къщата си с едно незаангажиращо: „Ще се видим...“ или... Или какво? Ако обстоятелствата са нормални, логичната стъпка — онази, която тя очаква — щеше да бъде той да прекарва по няколко нощи от седмицата при нея.

Тя се нуждаеше от емоционална сигурност. Би понесла всичко, стига да разполага със солидна основа, на която да се облегне, но не бе сигурна, че Дейн е такъв.

Глупаво беше, като се има предвид, че живее и спи с този мъж, но някак си не събираше сили да го попита направо какви са намеренията му. Призна пред себе си, че откровено се страхува да чуе отговора. Дейн не е мъж, който ще извърта; щеше да ѝ отговори прямо, а тя не се чувстваше готова за това. По-късно. Всичко трябва да почака. След като всичко свърши, ще събере сили да приеме каквото и да ѝ каже, дори да е точно онова, което не желае да чуе.

Беше се влюбила в него, но не се заблуждаваше, че знае напълно що за човек е. Независимо от физическата им интимност, той държеше огромна част от себе си добре скрита зад желязна стена. Понякога я наблюдаваше с мълчаливо напрегнато внимание, което бе почти плашещо, защото в такива моменти не долавяше никакво желание в погледа му.

За какво мисли той? И по-важното — какво планира?

Средствата за масова информация бяха безжалостни. Телефоните в участъка звъняха непрекъснато. Репортери се трупяха пред вратата на шефа, пред кабинета на кмета, пред полицейската централа. И униформени, и неуниформени полицаи започнаха да търсят заобиколни начини да влизат или излизат от сградата и всячески се стараеха да избегнат срещи с представителите на медиите.

Още по-лоши от журналистите бяха подвеждащите обаждания, които заваляха. Стотици граждани на Орландо изведнъж се сетиха за подозрителни хора, навъртали се в квартала им. Разни зловари си отмъщаваха, като се обаждаха анонимно и набеждаваха човек, когото не харесват, за убиеца. Всяка нощ полицаите откликваха на паникьосани обаждания — в някаква къща бил нахълтал някой, но в повечето случаи тревогата се оказваше фалшива. Няколко тъщи набедиха жалките съпрузи на дъщерите си, убедени, че мързеливите негодници са виновни за всички престъпления. Кошмарното беше, че всеки сигнал трябваше да се провери. Колкото и невероятно да звучеше дадено твърдение, трябваше да му обърнат внимание.

Униформените полицаи бяха преуморени и изтощени от изпепеляващата горещина и несекващите претенции към тях.

Шефът Чамплин проведе пресконференция — надяваше се да намали част от огромния натиск на средствата за масова информация. Обясни, че не разполага с много данни, които да им съобщи, понеже разследването е в ход. Но логиката се оказа безполезно оръжие. Тя не задоволи ненаситния апетит за факти и данни, нужни да се запълни ефирното време и вестникарските колони. Без сензационни съобщения вестниците нямаше да се продават, нито предаванията — да станат погледани. Репортерите искаха пикантни, кървави, плашещи подробности и показваха раздразнението си, не ги ли получаваха.

Карол Джейнс гледеше новините, четеше вестници и се усмихваше самодоволно. Полицията не бе в състояние да даде на медиите много информация, защото не разполагаше с такава. Глупаците бяха надхитрени, както и всички останали. Той е прекалено умен, за да го заловят — когато и да е.

18.

Като цяло Карол Джейнс бе доволен от данданията. Само две наказания и стана новина номер едно. Е, ще си вземе обратно обидните думи по адрес на полицейските сили в Орландо; не се оказаха така глупави, колкото се опасяваше. Макар второто наказание да бе доста очевидно, мнозина не биха открили връзка между двете убийства, защото, в края на краищата, при втория случай не отрязва пръстите. Раздразни се, когато онази кучка Виник го одра и се наложи да си направи допълнителния труд да отреже пръстите и да ги изхвърли, но пръстите, слава богу, бяха малки и човек лесно може да се отърве от тях. Въобще не представляваха трудност за кучетата, а и да останеха от малките кости, кой ще ги идентифицира!

Нямаше начин полицаите да го заловят, но поне знаеха за него; това придаваше допълнително вълнение на процеса. Приятно бе да те оценят — нали има разлика дали актьорът играе пред празна зала, или пред възторжена, многолюдна публика? Наслаждаваше се на подробностите още повече. И как не? Полицаите ще бъдат смаяни от интелигентността, от изобретателността, от тоталния му перфекционизъм, дори когато го псуват. Колко приятно е да съзнаваш, че опонентите ти са изпълнени с подобаващо уважение към талантите ти.

Дразнеше го едно — още не е намерил следваща жертва, с експериментална цел, но Джейнс се смяташе за търпелив човек. Каквото има да става, ще става. Не е честно да ускорява нещата. Отнема от мощта на момента. Откакто новината се разнесе, се чувстваше по-доволен, защото, естествено, винаги действа тонизиращо да четеш за себе си, да си темата за разговор на всички. Дори Анет в службата не говори за нищо друго. Разказа му за всичките сложни предпазни мерки, които предприема, сякаш е в състояние някога да привлече вниманието му, глупачката. Но му е забавно да й съчувства привидно, да подсилва страховете ѝ, да я провокира да предприема още по-налудничави мерки за сигурност. Вече отказва да отиде дори

до колата си сама, сякаш някога е нападал някого на улицата. За пореден път се възхити от интелигентността си. Та истинското предизвикателство е да ги напада в собствените им домове, където те се чувстват най-безопасно.

Анет бе на обяд в сряда, когато висока, напета брюнетка застане пред гишето. Лицето ѝ бе пребледняло от гняв.

— Искам да говоря с някого за обслужването в този магазин! — рязко заяви тя.

Джейнс я дари с най-благата си усмивка.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

Същината на проблема се оказа, че била в обедна почивка и чакала петнадесет минути в отдела за конфекция някой да ѝ обърне внимание и да подмени закупената блуза. Още не я били обслужили и вече няма време да обядва. Джейнс контролираше радостната тръпка от предчувствие, докато тя не спираше тирадата си; всяка фибра на тялото ѝ говореше колко е бясна.

— Ще се обадя в отдел „Конфекция“ и ще осигуря някой да ви обслужи незабавно — увери я той. — Името ви е...

— Фарли — отвърна тя. — Джойс Фарли.

Хвърли поглед към ръцете ѝ. Не носеше халка.

— Имате ли открита сметка при нас, мадам Фарли?

— Какво значение има? — сръза го тя. — Трябва ли човек да има сметка при вас, за да му обърнат внимание?

— Съвсем не — отвърна той възпитано. Просто бе по-лесно да си набави нужната информация, ако данните ѝ са в компютъра. Тя бе от надутия тип мъжемразки феминистки. Радостното му предчувствие се усили: ще я накаже с огромно удоволствие. Подаде ѝ формуляр. — Ако нямате нищо против, попълнете тази бланка за оплакване. Проследяваме всички оплаквания и искаме да сме сигурни, че клиентите ни остават доволни.

— Наистина нямам време. И без това вече закъснях за работа.

— Тогава само името и адреса. Аз ще нанеса останалото.

Тя набързо написа името и адреса си в горния край, докато той звънна в отдел „Конфекция“ и поговори с началничката. След като затвори телефона, се усмихна повторно.

— Госпожа Уашбърн ще ви чака и лично ще подмени блузата.

— Можеше и да не се стигне дотам!

— Напълно съм съгласен.

Той внимателно придърпа бланката.

Тя направи две крачки, но спря внезапно и се върна.

— Извинете ме — каза тя. — Имам ужасно главоболие и съм ядосана, но не биваше да си го изкарвам на вас. Не сте виновен, а и направихте всичко по силите си да ми помогнете. Простете, че бях така груба с вас.

Направо се смая — трябваше му време, за да успее да промълви:

— Няма нищо. Радвам се, че успях да ви услужа.

Най-банална реплика — хиляди отегчени продавачи я изричаха стотици пъти на ден, защото щяха да загубят работата си, произнесат ли онова, което наистина мислят. Джийс Фарли му се усмихна бегло и си тръгна.

Джейнс остана загледан след нея; бесът у него се надигаше. Ядосано смачка бланката за оплакване и я хвърли в кошчето за боклук. Как смееше да се извинява! Унищожи всичко. Въпросът бе той да я накаже. Чувстваше се измамен: връчват му привлекателна награда, а после му я отнемат. Тъкмо започна да чувства прилив на жизненост и изпита потребност да даде пълна свобода на мощта си. А сега не му бе останало нищо! Въпреки това би трябвало да убие тази кучка, да я научи, че не може да се държи както ѝ хрумне, а после да избегне последствията с едно съзливо извинение.

Не. Правилата са си правила. Той трябва да им се подчинява. Всичко ще се провали, ако не ги спазва. Има определени критерии и стандарти, към които да се придържа. В противен случай *заслужава* да бъде заловен. Колкото ѝ да му се искаше да ѝ даде урок, трябва да съхрани силите си за истинските си задачи.

Марли стоеше неподвижна на бюрото си и се опитваше да овладее треперенето си. Слава богу, че беше обед и почти всички бяха отишли да хапнат. Тя си беше донесла сандвич, плод и книга и възнамеряваше да прекара един спокоен час в четене. Щастливо потънала в книгата, гризеше разсеяно ябълка, когато я обзе тъмно усещане: смесица от яд и радостно предчувствие. Не бе въздействащо като видение, но тя разпозна източника. Немаше начин да не разпознае студената злоба в сърцевината. А после внезапно ядът се усили, но

радостното предчувствие изчезна и на негово място долови разочарование.

Беше започнала да го опознава. Менталните ѝ способности не бяха достатъчно изострени, за да „вижда“ събитията, но тя знаеше и без да вижда. Той беше подбрал следващата си жертва, но стана нещо, което го лиши от садистичното му удоволствие.

Намираше се някъде из града и бе тръгнал на лов.

— Той търси някого — каза тя на Дейн същата вечер. Крачеше нервно напред-назад из стаята. — Днес го усетих.

Той остави настрана вестника, който четеше — пълен с леко истерични и предимно неточни статии за Съсеквача от Орландо — и насочи цялото си напрегнато внимание към нея. Чертите на лицето му се изостриха. Тя вече бе свикнала със строгото му изражение, виждаше го с очите на любовта, но внезапно го видя отново какъвто беше при първата им среща: ченгето Дейн Холистър; опасния Дейн Холистър.

— Какво стана? — попита той рязко. — Кога стана? Защо не ми звънна?

Тя му хвърли бърз поглед и продължи да снове напред-назад.

— И какво щеше да направиш? — Отговорът бе „нищо“ и тя долови колко това не му допада. — През обедната почивка. Около дванадесет и половина. Изведнъж се появи. Усетих яда му, но беше и възбуден като дете, което очаква бонбон. Беше я избрал. Знам, че го беше направил. После стана нещо — представа нямам какво — но тя си тръгна и той бе обхванат от разочарование.

— После?

— Нищо. Вече не го чувствах.

Наблюдаваше я внимателно.

— Можеш ли да кажеш кога избира жертвите си?

Тя сви рамене.

— Този път успях.

— Нещо друго? Можеш ли да ми кажеш нещо за жертвата?

— Не.

— И най-малката подробност ще е от полза...

— Казах — не! — извика тя изведнъж и се отправи към спалнята. — Да не мислиш, че не се опитах?

Той се придвижи като тигър, скочи от дивана и я хвана, преди тя да влезе в спалнята и да затвори вратата помежду им. Обгърна я с ръце и я придърпа силно към себе си. Сега усещаше леките потрепервания, пробягващи през тялото ѝ. Потрепервания, които не бяха спрели от обяд.

— Извинявай — промълви той, като търкаше грубата си брадичка по слепоочието ѝ. — Знам колко ти е трудно. Добре ли си?

Поколеба се и неохотно призна:

— Имам чувството, че в мен витаят призраци.

Залюля я напред-назад за минутка, даде ѝ възможност да попие от сигурността на присъствието му. Живееше под стрес вече близо месец, но за нея бе несравнимо по-мъчително, отколкото за него. Нужно ѝ е леко отпускане. Отметна косите ѝ от челото, като мислеше усилено.

— Искаш ли да отидем на кино?

— Това бе разрешението ти и миналия път — отбеляза тя троснато. — И тогава предложи да отидем някъде.

— Помогна ли?

Неволно, тя леко се отпусна. Чувстваше се така изморена. Приятно ѝ бе да стои облегната на него.

— Знаеш, че помогна.

— Тогава да отидем на кино. Имаш ли предпочитания към някой филм?

— Не знам. — Колебаеше се. — Не съм ходила на кино от първото убийство.

— Значи е време. Аз не съм ходил на кино поне от две години. Какво обичаш да гледаш?

— Не знам какво дават. — Обърна се с лице към него и успя да се усмихне. — Мисля, че предпочитам просто да се поразходим с колата.

Той изпита огромно облекчение — долови как напрежението я напуска. Неговото предпочитание бе да я отведе в леглото, но съобрази, че все още е прекалено напрегната, за да изпита удоволствие от секса.

— Тогава ще направим точно това — обяви той.

Здрачаваше се. Излязоха от къщата и се потопиха в тежкия, гъст въздух. Макар слънцето да бе залязло, все още беше горещо; в

далечината се чуваше тътенът на гръмотевици. Дейн отвори прозореца си и пое по междушатската магистрала, насочвайки колата право към задаващата се буря. Облаците висяха ниско като огромен звяр; от време на време от лилаво-черното им туловища проблясваха светкавици.

През прозореца нахлу въздух и веднага стана по-хладно, почти студено. Носеше се и ароматът на дъжд. Марли седеше смълчана до него; очите ѝ не се откъсваха от буреносните облаци. Първите капки се разбиха по предното стъкло. Той успя да затвори прозореца и да пусне чистачките, преди да се гмурнат в шурналия като водопад дъжд.

Наложи се да намали скоростта — почти пълзяха; трещяха гръмотевици, мяркаха се светкавици. Други, по-благоразумни шофьори, се отклониха от магистралата, за да потърсят убежище под някоя естакада или съвсем да спрат. Най-дръзките продължиха към окото на бурята сред пълен мрак — светлините на фаровете го пробиваха едва на няколко метра напред.

Марли не помръдваше. Развилнялата се буря направо я изпразни, изсмука всичките ѝ чувства и тя се изпълни със собствената си мощ. Предполагаше, че електрическите бури би трябвало да я плашат, ала не изпитваше страх. Великолепието на стихията я изпълваше с благоговение и освободената енергия я зареждаше по някакъв начин.

Дейн винаги шофираше със загасена вътрешна лампа; колата приличаше на тъмна пещера. Нито той, нито тя говореха. Тя не изпитваше никаква необходимост от думи. Чувстваше се в безопасност, на сухо; отвън стихията беснееше, обливаше колата с вълни от дъжд, а талазите на вятъра я клатеха наляво-надясно. Стиснал здраво волана със силните си ръце, Дейн я укротяваше, отвръщайки по този начин на свирепата буря. Марли не изпитваше ни най-малко безпокойство. Намираше се в безопасност и го съзнаваше напълно.

Най-сетне се измъкнаха от бурята и оставиха проблясванията и тътена в далечината. Продължаваше да вали, но вече по-слаб, най-обикновен дъжд. Спуснаха прозорците няколко сантиметра и оставиха сладкия въздух да ги обгърне.

Той обърна при следващия изход на магистралата и се насочиха обратно към Орландо — така фактически преследваха бурята.

Тя отпусна глава назад. Бурята ѝ помогна да види всичко в по-ясни очертания. Никога не се бе чувствала така. Сърцето ѝ биеше

бавно и тежко. Чувстваше тялото си налято и узряло, пулсиращо от живот. Желаше го; желаше неговата твърдост и страст в себе си. Чувстваше го до себе си, напрегнат от сексуалност. Очите му следяха пътя, но вниманието му бе насочено към нея. Знаеше, че долавя всяко нейно движение, усеща дишането ѝ, топлия аромат на тялото ѝ.

— Дейн — прошепна тя.

Тази единствена дума сякаш завибрира във въздуха.

Той се потеше. Виждаше влагата по лицето му при всяко осветяване от фаровете на насрещно движеща се кола. Тялото му излъчваше топлина на вълни. Стомахът ѝ се сви от вълнение: той почти губеше контрол — не го бе виждала такъв преди. Преди, дори първия път, независимо от степента на възбуда, успяваше да се овладее, докато тя не бъде задоволена. Беше я пожелал още преди да напуснат къщата и примитивната сила на бурята само изостри апетита му, точно както пробуди и нейния.

Искаше да го попита дали я обича, но не успя да произнесе думите. Той бе при нея сега и тук и ако изпитва единствено сексуално привличане и без това скоро ще разбере. Понеже настоящето бе всичко, с което разполага, тя реши да престане да се притеснява и да се възползва от момента. Нали в това се състои животът? Нищо ли не научи от цялата болка — собствената и на другите — която преживя?

Никой не преминава през живота, без да страда. Номерът е да се насладиш максимално на настоящето, да се радваш на даровете на живота, когато ти ги поднасят.

Пресегна се и нежно прокара пръст по гънката между бедрото и слабините му; усети как мускулите му се втвърдяват при допира ѝ. Ерекцията му бе като желязо и напираше под плата на панталона. Плъзна пръст по члена му.

Дейн едва успя да прецеди през стиснати зъби:

— Престани да си играеш с мен.

— Не си играя — измърка тя. — Съвсем сериозна съм.

Мушна ръка между краката му — той не намери сили да сдържи стенанието си, докато неволно ги разтвори. Колата намали скоростта, после той се овладя и отново даде газ.

— Няма начин да спра тук — обясни той със сдържано напрежение. — Трафикът е много натоварен.

— А няма ли интересни мотели наоколо? — попита тя, но някак разсеяно, защото се бе съсредоточила върху разкопчаването на колана му.

Той потрепери и прибра корема си, за да ѝ даде повече място. Искаше тя да спре, но същевременно бе безпомощен пред удоволствието, което изпитваше.

— Не нося презерватив.

С изключение на първия път, винаги използваше презерватив, когато се любеха. През онази първа нощ не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен как да проникне в нея. По-късно се шокира от небрежността си — никога не го бе допускарал преди и оттогава имаше грижата да не се повтори.

Има разрешение — мерна ѝ се през ума — да се отбият в някоя дрогерия, но го отхвърли. Не желаше да се разсейва от заниманието си, а той не бе в състояние да пазарува.

— По-добре карай по-бързо — посъветва го тя, докато смъкваше ципа и напъхваше ръка в панталоните му, за да обвие с пръсти голия му член.

Груб вопъл се изтръгна от гърдите му. Тя се наслади на звука, така както се наслаждаваше на пулсациите в ръката си. Знаеше, че ако го хване по-здраво и го разтърка, той ще свърши, затова съзнателно едва го докосваше. Чертите му съвсем се изопнаха, когато тя се сгуши в него и го целуна по долната страна на брадичката. Гърдите ѝ се притискаха в горната част на мускулестата му ръка и тя усещаше леките му потрепервания.

— Ще ми платиш за това — предупреди той.

Тя леко ухапа ухото му.

— Звучи ми интересно. Имаш ли някакви идеи?

Имаше няколко, но нито една не можеше да бъде осъществена в колата. Молеше се само да не го спрат за превишена скорост, защото не виждаше как ще си вдигне панталоните. Тя продължи нежно да го милва и да го държи възбуден.

— Забавляваш ли се? — попита той, а гърдите му бяха така свити, че въпросът прозвуча като изръмжаване.

— Страшно. — Езикът ѝ се плъзна за миг в ухото му и той конвулсивно потрепери. — И не съм готова да спра. Така че ти продължавай да караш.

Той я послуша. Караше, както никога досега; с една отчаяна съсредоточеност, която обаче не му помагаше да не усеща какво прави с него. Неволно се изсмя.

— Ах, ти малка вещице. Наистина се забавляваш.

Усмихна му се доволно.

— Разбира се. Обикновено ти ме докарваш до лудост. Как се чувстваш като потърпевш?

— Всеки момент ще умра — отвърна той, едва дишайки.

Тя се огледа, за да види къде се намират.

— Ще бъдем вкъщи след около пет минути. Ще издържиш дотогава, нали?

Продължи да го гали — използваше всичко, което знаеше за тялото му, за да го възпламени още повече. Леко го близна.

Отново си пое въздух със затруднение; цялото му тяло се стегна.

— Може би.

Докато се приберат, той бе полудял; бедрата му се вдигаха нагоре при всяко плъзгане на ръката ѝ. Буквално я извлече от колата и я вкара в къщата. Със залитащи стъпки стигнаха до леглото — по целия път дърпаха и късаха дрехите си. Все още наполовина облечени, най-сетне се стовариха върху леглото. Дейн се въздържа колкото да нахлузи презерватива и я обърна по корем; разтвори краката ѝ и проникна със страшна сила.

Марли впи ръце в чаршафа — тялото ѝ потреперваше от ожесточеното му любене. Беше така възбудена, все едно нея я бяха изтезавали така безмилостно сладко. Понадигна таза си, за да му даде възможност да проникне още по-дълбоко, макар това да бе почти невъзможно. Той стенеше при всяко влизане; гърлени, дълбоки звуци изпълваха тъмнината на нощта. После цялото му тяло застина — той се гмурна в нея и потрепери; удовлетворението от оргазма му го разтърси цялостно.

Отпусна се и се настани до нея, легнал наполовина отгоре ѝ; действията му бяха некоординирани, докато снажното му тяло продължаваше да потреперва. Гърдите му се надигаха, жадни да поемат кислород, а тя усещаше учестените удари на сърцето му.

— Господи... — едва промълви той. — За малко да умра.

— Така ли? — изгука тя. — Мислех, че ти е приятно. Но щом не ти харесва, няма да го правя...

Зарови ръка в косите ѝ и извърна главата, за да я накара да млъкне с една свирепа целувка.

— Ще се опитам да издържа.

— Моят герой — обяви тя и леко гризна долната му устна; после се впи в нея, за да получи по-дълбока целувка.

От гърдите му се надигна басово ръмжене. Обърна я в обятията си и се надигна над нея.

— А сега, мадам, да се погрижим за теб.

Погрижи се изключително умело и я остави изтощена, скована и преситена. После двамата останаха да лежат в тъмнината, заслушани в дъжда. Тя разсеяно си играеше с къдравите косъмчета по гърдите му. След време се прозя и попита:

— Заклучи ли вратата на колата?

Той замръзна и усилено се замисли. Накрая изсумтя.

— По дяволите.

Надигна се. Тя продължаваше да лежи; разхили се, докато той нахлузваше панталоните и се препъваше из тъмната къща. Чу входната врата да се отваря, а след две секунди да се затваря. След още миг той се върна в спалнята.

— Да, заключил съм я, всезнайке — изръмжа той.

— Просто нямах спомен.

Той се ухили.

— Нито пък аз.

Събу панталоните и изпълзя обратно при нея. Прозина се, притегли я по-близо до себе си и я взе в обятията си.

— Когато това свърши — прошепна той, заровил лице в косата ѝ, — и на двама ни ще е нужна ваканция. Къде предпочиташ — на море или планина?

Сърцето ѝ прескочи от радост. За пръв път споменаваше нещо за общо бъдеще, пък било то и такова тривиално като планиране на кратка ваканция.

— Тук е Флорида — отвърна тя, — винаги може да отидем на море.

— Тогава значи — на планина. Ще наемем бунгало с вана, ще се съблечем голи, ще се отпуснем и ще шокираме катеричките.

— Дадено.

Телефонът иззвъня и Дейн се пресегна да вдигне.

— Холистър — обяви той лениво. Легнал отгоре ѝ, тя усети как той застива. Седна и стъпи с крака на пода. — Добре, добре. Ще бъда там след петнадесет минути. Постарай се медиите да не докарат хората до истерия.

Затвори и запали лампата.

— Още едно убийство с нож — подхвърли той, докато се обличаше бързо.

Марли седна; замисли се: по-рано днес усети как убиецът си подбира нова жертва. Обзе я страх. Заедно с Дейн отидоха на разходка извън града. Дотолкова ли се бяха отдалечили, че да не улови енергийните сигнали на убиеца? Дали бе нанесъл удара си, без тя да го усети?

19.

— Името на жертвата? — попита Дейн, загледан как полицейският фотограф прави снимки от различен ракурс.

Сцената представляваше типично местопроизшествие, ако такова нещо съществува. Мястото бе оживено като кошер, повечето хора не правеха нищо — просто стояха наоколо. Къщата гъмжеше от полицаи, а в квартала бе пълно с журналисти. В името на това да получат коментар от всеки, който бе готов да го даде, не обръщаха внимание на слабия дъжд. Бонес беше тук, Трамел — също, както и Фреди, и Уорли. По дяволите, всички ли детективи от участъка присъстваха? А съобщиха, че и шефът е тръгнал насам. Специалистите по снемане на отпечатъци посипваха черната си пудра навсякъде; онези от криминалната лаборатория търсеха веществени доказателства. Истинска лудница.

— Фелисия Алдън — отговори Фреди. — Съпругът ѝ, Джин, я открил. Търговски представител е на фармацевтична фирма; бил е в командировка.

— И се прибира вкъщи точно след като съпругата му е убита — довърши Дейн уморено.

Всички се спогледаха. Бяха виждали предишните местопроизшествия. Това тук никак не приличаше на тях, с изключение на факта, че жената бе умряла от прободни рани с нож. Като начало — жертвата бе облечена и лежеше върху леглото, сякаш специално е положена там. Нямаше никакви признаци за сексуално нападение.

Дейн въздъхна облекчено. Марли не се бе провалила. Всички знаеха, и бе само въпрос на време да докажат, че вероятно Джин Алдън е убил съпругата си и се е опитал да нагласи нещата така, че да приличат на поредното убийство на серийния убиец. Алдън най-вероятно си въобразява, че понеже при предишните случаи не е имало никакви улики, ще бъде в безопасност, когато хората от лабораторията

се натъкнат единствено на следи, които да свържат със „Съсеквача“. В края на краищата той живее в тази къща.

— Задръжте го за разпит и разберете дали е имало застраховки живот на нейно име — разпореди Бонес. — Или дали я е заловил, че ходи по мъже. Ще се опитам да успокоя репортерите, но нямам какво толкова да им кажа, докато не предявим обвинение към този тип, така че едва ли ще ми повярват.

Изглеждаше депресиран от мисълта да се изправи пред тълпите настойчиви репортери.

— Е, поне ще успеем да разгадаем този случай — подметна Фреди.

Трамел се присъедини към Дейн и двамата излязоха навън. Репортерите, наобиколили Бонес, го засипваха с въпроси. Той се опитваше да отговори, но те постоянно го прекъсваха.

— Марли, предполагам, не е имала видение по този случай — подметна Трамел.

— Никакво. Но е страшно. Днес по обед сякаш се свързала с него. Бил подбрал следващата си жертва, но нещо попречило и се отказал.

Трамел подсвирна изненадан и попита:

— Как е Марли?

— На нокти. Това напълно я изтощава.

— Не ме учудва. Ще ми се да имаше някакъв начин да направим нещата по-лесни за нея.

— Аз ще се погрижа да бъде добре — подметна Дейн навъсено. — Между другото: как напредва работата по къщата ми?

— Подовете са почти готови, а мебелите ще ги докарат този уикенд. Можеш да се върнеш в понеделник, ако искаш.

Дейн изсумтя, докато седеше зад волана.

— Как ли пък не. Разсъждавай трезво, приятелю.

Трамел се изхили.

— Да. И аз така си помислих. Ще се видим сутринта.

Както Дейн очакваше, Марли бе все още будна, когато той се прибра.

— Не е нашият човек — увери я той и видя как напрежението изчезва от лицето ѝ. Изглеждаше страшно дребна, сгушена в единия край на дивана, а робата плътно обгръщаше тялото ѝ. — Най-вероятно

го е извършил съпругът; постарал се е да прилича на другите убийства. — Протегна ръка към нея. — Хайде да си лягаме, скъпа.

Наблюдавайки как вбесената клиентка се отдалечава, Джейнс грижливо потисна приповдигнатото си настроение в петък следобед, докато Анет беше там. Никак не вървеше дори да загатне какво изпитва. Най-последно! Истински ще се наслади на тази. Прекалено много време мина — три седмици. Освен това стигна до заключението, че привързаността, с която наложи последното наказание, нарушава удоволствието му. Този път ще го направи както трябва: след бавно и внимателно планиране; ще остави радостното предчувствие да набъбва. Нужна му е поне седмица, за да го извърши както трябва.

Хвърли поглед към календара, макар, разбира се, това да не му бе нужно. Просто представляваше част от невероятната му прецизност. Да, най-ранната възможна дата е следващия петък. Преди уикенда е най-добре, защото в събота не е на работа и може да спи до късно. А и така медиите междувременно малко ще затихнат. В момента няма с какво ново да се захранват. Е, ако не се смята онзи глупав изблик на истерия онази вечер, когато някакъв търговец бе очистил жена си и се бе опитал да му припише убийството. Нищо, естествено, не се получи. Тъпото копеле не бе обръщало нужното внимание на детайлите. Ченгетата моментално схванаха какво е станало. В предаванията на телевизионните репортери звучеше доза разочарование.

Да, този случай щеше да е добър, дори сигурно най-добрият досега. Жената се държа като пълна кучка. Той изпитва презрение към този тип още щом ги зърне: стройна, с тен, нервна, претрупана с бижута, не всички от които хубави. Парадираше с парите си. Възможно е да има алармена система, а дори и кучета пазачи. Подобна вероятност е интригуваща. Ще бъде истинско изпитание за неговата гениалност, ако е така. Не се тревожеше дали има съпруг; това никога досега не го бе спирало.

Погледна към името, което тя надраска набързо върху бланката и го повтори наум — наслаждаваше се на вкуса на всяка сричка. Марилин Елрод. Приятното предчувствие вече потичаше из вените му и зареждаше тялото му с енергия. Марилин Елрод. Изтананика си няколко такта от песничка, като вплете вътре нейното име. Ма-ри-лин,

о, Ма-ри-лин, тра-ла-ла-ла-ла. Песничката се пееше преди прочутите надбягвания в Прикнес, Мериланд. Каква смешка! Тя дори няма представа, че трябва да бяга.

В петък вечерта Марли го попита как вървят нещата по ремонта на къщата. Дейн излъга без никакво колебание.

— Почти е готова — отвърна той. — Мебелите, които Трамел е поръчал, нещо се бавят.

Мебелите си бяха на място и къщата му изглеждаше страхотно, но той нямаше никакво намерение да се изнася от дома на Марли, докато не заловят убиеца. Отмина още един уикенд без съобщение за убийство. Няколко по-саркастични журналисти започнаха да питат дали полицията е *сигурна* в твърденията за серийния убиец, или просто са се подвели по някои сходства между убийствата на Надин Виник и Жаки Шийте.

— Долови ли нещо днес? — попита той.

Тя поклати глава.

— Нищо конкретно. Но съм нещо неспокойна.

Когато се прибираше с колата мина покрай двама млади — силно притиснати един към друг, страстно се целуваха на тротоара. Тя бе в онова състояние на автоматизъм, в което се попада, когато си зад волана; гордът ѝ бе свален и изведнъж долови мислите на младия мъж. Отново се оказа толкова шокиращо, че мигом изключи и избяга от емоционалния контакт. Мина ѝ мисълта колко е добре онези двамата час по-скоро да си намерят уединено място, защото — като съдеше по силната възбуда на младия човек в момента — не само тя щеше да бъде шокирана.

После си даде сметка, че вече втори път успява да контролира контактите, да ги преустанови. Преди — когато уменията ѝ бяха на върха си — не ѝ се удаваше. Научи се как частично да се предпазва, но никога не бе успявала да се защити напълно. Добре — първоначалният контакт се бе промъкнал в момент на нейно отпускане, но тя все пак успя да го прогони.

Не искаше уменията ѝ да се възвърнат. Изведнъж се изпълни с чувство на триумф и задоволство. Излиза, че в крайна сметка Глийн не е победил. Процесът на лечение ѝ отне доста време, но накрая тя

излизаше победител. Беше се измъкнала от травмата дори по-надалеч от преди и по-добре умееше да контролира дарбата си. Ето — и с Дейн успя да преодолее физическия ужас, научи се да се наслаждава на сексуалните удоволствия. Преди две години не би го постигнала, нито дори преди една, но оздравяването най-после стигаше до фазата, когато тя е победила.

— Ловува ли? — попита Дейн.

— Кой знае? Както ти казах, не беше нещо конкретно. Вероятно съм притеснена, защото ме обзема ужас от предстоящата вечер.

— Бих опитал да направя нещо за това — предложи той с бавен гърлен тон.

Стоеше облегнат на шкафовете, докато тя набързо приготвяше нещо за вечеря и както обикновено ѝ се пречкаше. Погледна го и колената ѝ се подкосиха. Изглеждаше такъв мъжкар, че всички клетки в тялото ѝ откликнаха. Дейн винаги изглеждаше малко грубоват и неугледен, дори когато дрехите му бяха току-що изгладени, а сега това впечатление се засилваше от измачканата му риза и разчорлените тъмни коси, на брадичката му имаше белег от сутрешното бръснене, а брадата му бе набола и той отново се нуждаеше от бръснене. Както винаги все още носеше кобура през рамо. Толкова е привикнал да бъде въоръжен, че дори не го забелязва. Проницателните лешникови очи бяха по-зелени от обикновено; забелязваше се хищническо пламъче, докато я наблюдаваше.

— Ами опитай — изпровокира го тя; гласът ѝ прозвуча по-дрезгаво от обичайно.

Да опита — как ли пък не. Сигурна е, че той ще успее. Сексуалната му власт над нея бе страхотна; единственото, което я възпираше да не се паникьоса, е, че реши ли, и тя бе в състояние да го докара до лудост. Дори и да има съмнения в емоционалната му обвързаност, ясно вижда физическото му откликване. Достатъчно е да го докосне или да го погледне по особен начин, а дори и нищо да не направи, и той се възбужда.

Понякога я смайваше, защото определено не беше сексуална лъвица. Винаги съзнателно се обличаше така, че да прикрива женствеността си, защото никога не бе искала да привлича каквото и да било внимание. Но това изглежда нямаше значение за Дейн; той не забелязваше дрехите, а виждаше направо жената под тях. По навик и за

удобство продължаваше да се облича по същия начин — нали все пак разполага с тези дрехи — но сега, леко изненадана от самата себе си, си даде сметка, че не изпитва потребност да продължава този камуфлаж. Нещата се промениха. Не ѝ се налагаше да се крие, за да запази менталното си усамотение, нито да изпитва ужас, че ще ѝ бъде натрапен сексуален контакт. Дейн непрекъснато бе готов за секс, а тя не изпитваше никакъв ужас от това.

Чувстваше се по-силна. Способностите ѝ се бяха променили. Беше оздравяла и се контролираше. Изпита още една радостна тръпка, когато си даде сметка, за пръв път, че вече не е изложена на милостта на менталната си нагласа.

Вече ще се облича както поиска; ще си купува елегантни стилни дрехи, от които винаги се е възхищавала. Защо да не си купи дори някаква сексапилно действаща рокля?

— За какво мислиш? — попита Дейн неспокойно. — Гледаш ме като че ли съм пиленце, а ти — гладна котка.

Тя сведе поглед и деликатно облиза устни.

Лицето му се промени. Отблъсна се от шкафа — всичките мускули в снажното му тяло се напрегнаха. После се пресегна и изгаси печката. Тя вдигна въпросително вежди.

— Може да ни отнеме повече време — обясни той, а клепачите му вече се бяха спуснали над очите, докато я придръпваше към себе си.

През този уикенд не се случи нищо, но Марли така и не се отърси напълно от безпокойството си. Започна да си мисли, че ще бъде така, докато най-после не заловят този мъж. Но се справи с напрежението си по-добре от предишния уикенд, вероятно заради новопоявилата се самоувереност. Провери самоконтрола си, докато говореше с Лу в събота и преднамерено се отвори. Мигом долови емоциите на съседката; когато реши да спре, приливът престана. Все едно отваряш врата, а после я затваряш. Можеше да го прави!

Експериментът обаче не излезе изцяло удовлетворителен. Откри, че Лу ни най-малко не одобрява положението в дома на Марли и как този мъж — нищо, че е полицай — се бе нанесъл там. Според Лу така се дава лош пример. Марли се зачуди *на кого* дава лош пример, след

като е най-младият човек в квартала. Повечето ѝ съседи бяха пенсионери.

Не помогна особено, че Дейн избра точно този момент да се появи на предната веранда, облечен само в чифт неугледни джинси. Прекарваха мързелив ден къщи и не се бе обръснал. Изглеждаше едър, грубоват и леко опасен.

— Здравей, Лу — подвикна той. — Извинявайте, че ви прекъсвам. Скъпа, знаеш ли къде съм прибрал смазочното масло за пистолета?

— Не си го прибирал — отвърна тя. — Остави го навън. Аз го прибрах в кухнята, второто чекмедже отдясно.

Усмихна ѝ се подкупващо.

— Извинявай.

После изчезна обратно в къщата.

Лицето на Лу остана сковано, а очите — широко отворени, докато продължаваше да гледа към мястото, където той стоеше до преди миг. Марли се раздвижи неспокойно. Този път определено не желаше да отвори онази врата и да види какво чувства Лу.

После Лу въздъхна дълбоко.

— Милостиви боже — промълви тя. Страните ѝ бяха поруменели малко. Погледна Марли леко сконфузена. — Сигурно съм старомодна — призна тя, — но не съм сляпа.

След няколко минути Марли влезе в кухнята и завари Дейн спокойно да си сглобява пистолета. Нямахше начин да е почистил оръжието за краткото време след появата му на верандата.

— Нарочно го направи — обвини го тя, налагайки си усилие да запази спокоен тон.

Лу още бе леко замаяна, когато се прибра вътре. Той се ухили, но не прекъсна бързите си отмерени движения.

— Обичам да я изкарвам от равновесие — призна той. — Мина ми през ума да си разкопчeya и джинсите, но се отказах. Щях да прекаля.

— И добре стори. Можеше и да не се прибереш в къщата невредим, ако го беше сторил.

— Толкова ли я сащисах?

— Не точно.

Вдигна поглед — по лицето му бе изписан въпрос. Марли му се усмихна сладко.

— Лу изпита похот към мъжественото ти тяло, момчето ми.

След първия миг на смайване, той прихна. Беше прекалено едър, за да успее тя да помръдне стола, на който седеше, затова Марли издърпа масата, постави ръце върху раменете му и седна разкрячена в скута му. Смахът му секна — лицето му изразяваше познатата напрегнатост.

— Напълно разбирам как се чувства — прошепна Марли и го гризна по брадичката.

Долавяйки мъжествения му аромат на мускус, примесен с острия мирис на смазочното масло, сърцето ѝ заби по-бързо. Леко се раздвижи в скута му.

— Почакай. — Протестът му прозвуча вяло. — Имам масло по ръцете.

— И какво от това? Ще се измия после — промърмори тя, а това бе всичко, което му бе нужно да чуе.

Уикендът беше чудесен. Тя пренебрегна, доколкото успя, лекото чувство на тревога, съпътстващо я постоянно, без да позволява на нервите ѝ да се отпуснат докрай, и се наслади на всичко, което ѝ се случи. Не се явиха никакви видения, никакви фалшиви сигнали, напомнящи за извършване на убийство. Предложи да отидат до къщата му, за да видят как вървят нещата, но той бе в мързеливо настроение и не възприе предложението. Гледаха телевизия, четеха; изпробваха разни рецепти — по-точно Марли ги изпробваше, а Дейн ѝ правеше компания и дегустираше резултатите. И се любиха. Често. Марли винаги бе мечтала точно за такъв начин на живот и винаги го бе смятала за невъзможен.

В понеделник, след като нищо не се случи през уикенда, материалите във вестниците станаха сурови: силите на реда в Орландо се бяха престарали; приличали на кокошката от приказката, убедена, че небето ще се стовари върху главата ѝ. Един журналист не само ги осмя, че на базата на две сходни убийства са се представили като глупаци, но и изрази съмнение дали цялата дандания не е дала тласък за подражателното убийство на Фелисия Алдън.

— Забравят, естествено — отбеляза Дейн саркастично, — че не полицията даде гласност на случаите. Тази работа я свършиха медиите.

Ние се стараем да мълчим и да държим всичко скрито-покрито доколкото е възможно.

Марли го погледна разтревожено.

— След писанията за фалшивата тревога хората ще престанат да са така предпазливи. Това му дава още по-голям шанс за успех.

— Обясни го на журналистите. Ще ти отговорят надменно, че не те правят новините, а само ги отразяват.

— Би било чудесно, ако наистина единствено ги отразяваха. Но те ги съобщават тенденциозно, преработват ги, интерпретират ги.

Видя колко е разстроена. И на него му бе криво, но репортажите тормозеха Марли на много по-дълбоко ниво. Сети се, че опитът ѝ с медиите като цяло не е приятен и бързо промени темата.

Джейнс остана доволен от постигнатото през уикенда. Мина небрежно няколко пъти край дома на Елрод и се възхити от откритото дотук. Голямата луксозна къща се издигаше сред обширен парцел земя с много зеленина, осигуряваща предостатъчно места за прикритие. Близо двуметрови огради очертаваха границите на почти всички имоти в квартала и пречеха на по-любопитните съседи.

Не забеляза никакъв господин Елрод, независимо че в телефонния указател на града се мъдреше името на един. Дали е извън града? Смехотворно лесно разреши тази грижа; отговорът дойде от неочакван източник. За негово удобство Марилин Елрод излезе от дома си пет минути преди да пристигне пощата. Джейнс се възползва от възможността, взе писмата и ги прегледа. Част от обичайните рекламни материали бяха адресирани до някой си господин Джеймс Елрод, което потвърждаваше неговото съществуване. Един по-интересен плик носеше клеймото на адвокатска кантора в Орландо. Джейнс не се поколеба да го отвори и прочетеното страшно му допадна. Оказа се, че господин и госпожа Елрод са в процес на развод и господин Елрод наскоро се е изнесъл. Колко жалко.

Задържа писмото, защото беше отворено, и натика останалата поща обратно в кутията. Бързо огледа около къщата и установи липсата на куче — ако имаше, вече щеше да се е разляяло като лудо. Имаше обаче алармена система. Не особено сложна, забеляза той, ала все пак — проблем. Но пък всички системи си имат някакви слаби

места. Не се съмняваше, че ще успее да проникне вътре. Всичко с времето си обаче; всичко с времето си. Няма да допусне грешката да бърза, както постъпи миналия път.

— Изкарват ни пълни глупаци — ръмжеше шефът Чамплин.

Не беше в добро настроение. Кметът здравата го бе смъмрил, задето бе докарал старите жени в целия град до истерия; и не стига това, ами цялата отрицателна медийна кампания щеше да струва пари на града. Орландо разчиташе до голяма степен на туризма — посещаваха го хора от цял свят. Откакто новината се разчу, посещенията в местните мотели и хотели рязко спаднаха.

— Умът ми не го побира — обади се Бонес печално. — Всички буквално са пощръктели от факта, че *не* е убит още някой!

— Имаме само два случая на убийство. Признавам — и в двата случая подробностите са зловещо мрачни...

— Хората от ФБР са съгласни, че става въпрос за един и същ човек — обади се Дейн. — Не се заблуждаваме, шефе. Той е някъде в града. Смятаме, че с помощта на Бюрото сме идентифицирали поне още седемнадесет убийства, извършени от него.

— Ами ако е напуснал града, когато новината се е разчула? — сряза го шефът.

Дейн поклати глава.

— Според нас е още тук.

— На базата на каква информация?

Искаше да отговори: „Марли“, но замълча. Вместо това се задоволи да отбележи:

— Никога преди не е напуснал бързо даден район. Разучаваме изградената от него рутина.

— Кметът желае да знае — а и аз също — с какво си запълвате времето. След като няма улики, какво точно правите?

Лицето на Дейн бе станало каменно. Трамел долови признаците на предстоящо изпускане на нервите и се намеси:

— От компаниите за комунални услуги получихме списъци с имената на новите клиенти от последната година и работим по тях; разследваме всички мъже. Благодарение на характеристиката,

получена от ФБР, ще сведем броя на евентуалните извършители до няколко възможности.

Шефът Чамплин бе от старата школа. Не му допадаха елегантните и изтънчени маниери на Трамел, парите му, скъпите му дрехи и екзотичния му външен вид. Той обаче уважаваше политическите връзки, които Трамел имаше в града, благодарение на същите пари. Изръмжа в отговор нещо в смисъл: „Най-добре да се открие нещо по този път или...“ и напусна кабинета на Бонес.

Бонес въздъхна и извади кърпичка, за да попие потта по челото си.

— По дяволите. Попаднахте ли вече на нещо в тези списъци?

— Нищо, заслужаващо внимание, но все още ни предстоят много имена.

— Добре. Уведомете ме в момента, щом попаднете на нещо.

— Непременно.

— Кучи син — процеди Дейн през зъби, докато се връщаха към бюрата си.

— Успокой се. Той не знае онова, което ние знаем, защото не можем да му кажем за Марли. Нямам чувството, че ще ни разбере.

— Бонес се оказа прав. — В тона и очите на Дейн имаше студен бяс. — Копелетата няма да мирясат, докато не бъде убита още една жена.

Джейнс добре уплътняваше времето си нощем. Откри подходящо място, където да паркира; провери как стои въпросът с кучетата на съседите. Имаше две, но едното лаеше по всичко, а другото, на отсрещната страна на улицата, се присъединяваше към него. Лаенето обикновено не предизвикваше по-силна реакция от няколко раздражени: „Млъкни“.

Марилин Елрод беше купонджийка и често посещаваше барове за самотници. Излизаше да се забавлява почти всяка вечер, което сигурно бе причината, господин Елрод да не живее вече тук. До този момент обаче не бе довела никой със себе си в къщата. Активният ѝ нощен живот му даваше огромната възможност да се подготви перфектно.

Нощният ѝ живот му позволи да влиза в дома ѝ. Изобилната гъста растителност около къщата стигаше чак до гаража. Дамата имаше навика да паркира на заден ход, та да поеме веднага щом поиска. А понеже гледаше напред, за него се оказа детска работа да се шмугне в гаража от укритието си в хресталаците, преди автоматичната врата да се затвори. Тя никога не поглеждаше назад.

За разлика от вратата на самия гараж, вратата от гаража към къщата не бе включена към алармената система. Беше обаче заключена, но ключалките не представляваха никакъв проблем за него. Това бе още едно умение, което овладя чрез задочен кореспондентски курс по ключарство, който изкара под друго име — просто като предпазна мярка. Поредната предвидена подробност — и тук се бе погрижил нещата да са перфектни.

При първото проникване в къщата само се разходи, за да я опознае. Контролираше се и не позволи на радостното предчувствие да го обземе, преди да бъде истински готов, за да не стане като миналия път.

Втория път поизследва повече неща. Отвори дрешниците и разгледа дрехите ѝ — прецени вкуса ѝ като характерен за хора, посещаващи барове за самотници или купони. Харчеше цяло състояние за гримове, забеляза той, докато преглеждаше шкафа в банята.

Убеди се, че в къщата няма пистолет. Оръжията можеха да се окажат голям проблем.

После, тананикайки, тръгна да оглежда кухнята. Не бе от типа, който готви: в хладилника имаше предимно храни за размразяване в микровълновата печка. Но се бе подчинила на модата да разполага с голям набор ножове за месо, поставен на лъскавия черен плот — нещо, на което той бе разчитал. Понеже готвеше рядко, едва ли би забелязала липсата на един нож. Прегледа всичките, като цъкаше заради неподострените остриета от неръждаема стомана.

Повечето жени вече не се гордееха с домакинските си способности, което той не одобряваше. Ако бе поддържала ножовете си в добро състояние, нямаше да се налага да се изложи на дребния, но все пак реален риск, да вземе един от ножовете, за да наточи острието.

Като цяло бе напълно възмутен от Марилин Елрод.

— Защо не дойдете да вечеряте с мен и Грейс у дома днес — предложи Трамел в петък.

Дейн се облегна на стола. Беше му писнало от проклетите списъци с имена върху бюрото му — направо му идеше да ги смачка и да ги захвърли в кошата. Как да повярва човек, че толкова хора са се преместили да живеят в и около Орландо през последната година? Но най-много го вкисваше липсата на каквато и да е следа. Радваше се на предстоящия уикенд, макар той и Трамел да бяха на повикване.

— Петък е — напомни той на партньора си.

— И какво? Нали ядеш и в петък?

— Марли става доста напрегната в петък.

— Тъкмо ще ѝ се отрази добре да се поразсее. Видението не избира къде да я осени.

— Добре. Чакай да ѝ звънна?

Марли изтъкна същите аргументира, той ѝ даде същите отговори, с които Трамел му възрази. Всъщност не се наложи много да я убеждава — бе прекарала седмицата, изпълнена с ужас от предстоящия уикенд. Вечерята с Трамел и Грейс щеше да е едно приятно разнообразие.

През изминалата седмица прекара няколко от обедните си почивки в пазаруване. Тази вечер за пръв път облече една от новите дрехи. Трамел бе казал да се облекат всекидневно. Така и направи, но тънките бели памучни панталони и бялото елече изглеждаха страшно привлекателни, нищо че именно тя го казваше. Дейн сподели същото впечатление. При излизането ѝ от спалнята погледът му се прикова върху голите ѝ рамене и дълбокото деколте.

— Сложила ли си сутиен? — попита той напрегнато.

Тя погледна надолу.

— Защо?

— Просто искам да знам. Е?

— Вижда ли се нещо? — попита тя и се върна в спалнята, за да се погледне в огледалото.

Дейн я последва.

— Марли, питам те сложила ли си сутиен, или не!

— Трябва ли ми?

— Сам ще проверя — обяви той раздражено и посегна към нея.

Изпльзна му се и се усмихна злорадо.

— Спокойно, момчето ми. Ще се наложи да изчакаш до покъсно, за да разбереш. Ще закъснеем, ако не тръгнем веднага.

— Не съм те виждал облечена така преди — промърмори той, докато излизаха.

— Ново е. Купих го тази седмица.

Той се взря в гърба ѝ, опитвайки се да различи очертанията на сутиен под бялото елече, което оставяше голяма част от тялото ѝ разголено. Не че дрехата не беше прилична, но не бе свикнал да я вижда в такъв тоалет. Страшно му харесваше, но, по дяволите, не желае никой друг да се наслаждава на гледката.

Голямата просторна къщата на Трамел бе елегантно мебелирана, с приглушени светлини в меки цветове, които сякаш отваряха помещенията още повече. Вкусът му, призна Марли, е превъзходен. Създаваше се впечатление за простор, спокойствие и хладина, дозасилено от тучните растения и вентилатори, приятно охлаждащи въздуха.

Вечерята премина спокойно, с много шеги и безобидни разговори. Марли попита Трамел кога ще бъде готова къщата на Дейн — той я излъга, без да му мигне окото. Нови закъснения, обясни той със сериозен вид.

Грейс разказа на Марли какви планове крои за сватбата и сподели колко добре се получавало с продължителния годеж, защото цялото време ще ѝ е нужно, за да организира голяма, официална церемония. Трамел леко се потеше, докато слушаше бърбенето им, но предишното изражение на паника бе изчезнало — очевидно привикваше с мисълта, че ще се жени.

Няколко далечни светкавици отбелязаха, че приближава буря. След вечеря Трамел направи няколко снимки на всички, а това го накара да ги отведе при дебелите албуми със снимки, правени през годините.

Дейн присъстваше на огромен брой от фотосите и Марли изучаваше лицето му с интерес. Изглеждаше някак различен на черно-белите фотографии. Забелязал интереса ѝ, Трамел се настани до нея, за да ѝ разказва подробно за всяка снимка.

Марилин Елрод се прибра вкъщи по-рано от обикновено. Развилнелите се гръмотевици прекъснаха електричеството в бара за самотници. Учтиво, но настойчиво помолиха посетителите да си тръгнат. Освен това бе пила повече от обикновено и когато вратата на гаража не се отвори, тя отново натисна дистанционното устройство. Пак не се получи нищо.

— По дяволите — промърмори тя и за трети път насочи устройството право към ключалката, като задържа палец върху бутона. Пак нищо. Хвърли уреда върху седалката до себе си. — Проклети батерии.

Тръгна на високите си токчета по алеята към входната врата, а после се залюшка, докато се опитваше да си припомни какъв номер има кодът на алармената система. След като отвори вратата, разполагаше едва с няколко секунди — не помнеше колко точно — за да набере кода и да предотврати включването на алармата. Ненавиждаше проклетата система — от силния писък ѝ се пукаха тъпанчетата. Алармената система бе идея на Джеймс, не нейна. Мъжете винаги обичат да си играят с всевъзможни дрънкулки!

Отне ѝ цяла минута да забележи, че малката червена светлина над ключалката не свети. Господи, всичко в къщата ли се разпадаше?

После леко се надсмя на себе си. Естествено! Електричеството и тук е спирало. Трябваше да забележи каква тъмница е в целия квартал.

Затършува да намери ключа, за да отвори вратата, препъна се леко в прага и влезе вътре. По дяволите — беше тъмно като в гробница! Как щеше да вижда каквото и да било?

Свещи, мина ѝ през ума. Има свещи. Купи цяла кутия ароматизирани свещи, като си представяше каква сексапилна атмосфера ще създадат, ако доведе любовник вкъщи. Засега не бе намерила любовник, но се бе подготвила за всеки случай. Джеймс вероятно е снабдил къщата с няколко фенера, но тя нямаше представа къде са. А и най-вероятно ги е отнесъл със себе си, копелето мръсно. Как щеше да вижда сега скъпата му кукличка?

Но къде е оставила свещите? В кухнята ли? Мястото не ѝ се струваше подходящо за ароматизирани свещи.

Но пък там държи кибрита; вероятно ги е прибрала в кухнята. Изхлузи обувките и тръгна боса из тъмната къща към кухнята. Напипа първо кибрита; драсна една клечка и изпита облекчение от слабото

пламъче. Изгори три, преди да открие къде е поставила ароматизираните свещи.

Веднага запали една, за да има светлина. Е, това е чудесен край на една отегчителна вечер, мина ѝ през ума. Най-добре да си легне — какво да прави без телевизия?

Понесе пакета свещи в една ръка, а запалената — в другата и тръгна нагоре; спъна се само веднъж.

— Опала... — промърмори тя. — Трябва да внимавам. Нося огън.

Мисълта я накара да се разхили.

В спалнята си — преобразена напълно, след като Джеймс си тръгна — изгори всички чаршафи, върху които негодникът беше спал — запали свещите една по една и ги постави върху тоалетката, за да вижда отражението им в огледалото. Да, помисли си тя, доста сексапилно се получава. Ароматът на рози леко раздразни гърлото ѝ. Май по-добре да мине на неароматизирани свещи.

Започна да се съблича; оставяше дрехите си там, където падаха на пода. Ароматът стана по-наситен и тя се закашля.

Спря се и наклони глава настрана. Някакъв шум ли чу? Изчака, но къщата остана смълчана. Прекалено тиха, мина ѝ през ума. Да, в това се състои проблемът. Бе привикнала с тихото жужене на хладилника, часовниците, вентилаторите по таваните на стаите. Без тях чуваше изцяло шумовете отвън.

Съблече се напълно; нахлузи роба и леко я прихвана с колана на талията. Изведнъж се почувства прекалено уморена за дългия ритуал по свалянето на грима в банята и полагаването на крем. Затова просто намокри пешкир в тъмната баня и избърса лицето си, после пусна кърпата в умивалника.

Прозина се, докато се връщаше в спалнята. Пламъчетата на свещите потрепериха и отново я заля силен аромат. Наведе се напред, за да ги духне, но нечие лице се отрази в огледалото.

Извърна се светкавично, а в гърлото ѝ напираше вик.

— Здравей — поздрави мъжът с мек тон.

20.

Фотоалбумът се стовари на пода и стресна всички. Марли се изправи на крака, залитна силно; лицето ѝ бе съвършено бяло. Свитите ѝ зеници приличаха на мънички черни точки, а наситеното синьо на ирисите ѝ доминираше над цялото лице.

— Дейн — промълви тя със съвършено изтънял глас; едва я чуха.

— По дяволите!

Той скочи от стола и я пое, когато колената ѝ започнаха да се подкосяват.

— Какво има? — попита Грейс разтревожено.

Нито Дейн, нито Трамел ѝ отговориха; вниманието им бе приковано върху Марли. Тя дишаше затруднено, накъсано; широко отворените ѝ очи бяха загледани в нещо, което останалите не виждаха.

— Дейн? — повтори тя.

В тона ѝ се долавяше пълно отчаяние; ръцете ѝ здраво се вкопчиха в ризата му и смачкаха плата.

Дейн нежно ѝ помогна да се настани на дивана.

— Тук съм, бейби. — Прозвуча като молитва да го чуе. — Отново ли се случва? — Не последва никакъв отговор. Той я разтърси. — Марли!

Накъсаното дишане премина в сподавени проплаквания.

— Той ме гледа — обяви тя с глас, който вече не бе неин.

Дейн не успя да я накара да повтори. Марли седеше неподвижна; плиткото ѝ дишане не се чуваше. Отворените ѝ очи нито виждаха, нито мигаха.

— По дяволите — изруга Трамел тихо, приклепнал до Дейн. — Когато казах, че видението не избира къде да я осени, всъщност се пошегувах.

— Алекс — обади се Грейс с извънредно ясен и решителен тон, — какво става?

Недоумението ѝ от ситуацията доказваше, че Трамел, както обикновено, си е държал езика зад зъбите и не е споделил дори с Грейс

за уменията на Марли.

Дейн не откъсваше разтревожените си очи от лицето на Марли. Не можеше да я достигне и това не му се нравеше; не му се нравеше да знае, че тя преминава през ада, а той не е в състояние да предприеме нищо. Чакането бе приключило.

— Алекс!

Грейс прозвуча така, сякаш е готова да прибегне до насилие.

— Давай — промърмори Дейн разсеяно към Трамел. — Най-добре ще е да й кажеш.

— Какво да ми каже? Какво ѝ е на Марли?

Трамел се изправи и постави ръце върху раменете на Грейс.

— Марли е медиум — обясни той внимателно. — Получава видения на убийствата, в момента, когато се случват.

— Медиум? — Грейс го изгледа свирепо. — Предупреждавам те, Алекс Трамел...

— Истина е — обади се Дейн. С цялата си душа копнееше да не е така. — В момента има видение. В момента се извършва ново убийство.

— Това някаква шега ли е...

— Не — отвърна той суховато.

— Не казвай на никого — инструктира я Трамел. — С изключение на нас тримата и лейтенант Бонес, никой друг не знае.

Тя погледна неспокойно към Марли.

— Колко трае това?

Дейн погледна часовника си. Беше десет и тридесет и шест; порано, отколкото бяха извършени другите убийства.

— Не знам. Вероятно около половин час.

Последния път, когато Жаки Шийте беше убита, му отне повече от тридесет минути, за да я изкара от трансa. Някъде в града, в този момент, една друга жена умираше от ужасна смърт. Марли щеше да се намира далеч от него, докато всичко не приключи.

В десет и петдесет и четири дясната ѝ ръка потрепери конвулсивно няколко пъти, сякаш забиваше нож. И Дейн, и Трамел разбраха значението на това движение. Пот се стичаше по лицето на Дейн, независимо от хладината, бълвана от климатичната инсталация. Улови ръката ѝ и я задържа — надяваше се допирът му по някакъв

начин да я утеши на подсъзнателно ниво. Трамел нервно крачеше напред-назад; тъмните му очи бяха присвити и опасни.

— Направи кафе — промърмори Дейн. — Или чай. Ще ѝ е нужно.

Грейс тръгна към кухнята, но Трамел ѝ направи знак да остане и сам отиде.

В единадесет Дейн седна до Марли и я придърпа да се облегне на рамото му. Кожата ѝ бе ледена. Леко я разтърси.

— Марли? Можеш ли да се върнеш при мен сега, скъпа?

Очите ѝ дори не трепнаха.

Изчака няколко минути и отново я разтърси; непрекъснато повтаряше името ѝ. Забеляза слабо движение на клепачите ѝ.

Започна да гали раменете и ръцете ѝ — опитваше се да възвърне малко топлина в тялото ѝ.

— Събуди се и поговори с мен, скъпа. Хайде, съвземи се.

Очите ѝ бавно започнаха да се затварят; тя се отпусна в ръцете му, а напрежението на мускулите ѝ постепенно изчезваше. Отново я разтърси — не искаше да я остави да потъне в онзи дълбок, несъзнателен сън.

— Трябва да поговориш с мен, Марли. Не бива да заспиваш.

С видимо усилие тя вдигна клепачи и го погледна. В очите ѝ се четеше замайване и обърканост. В дълбоките ѝ сини ириса се появи и паника, съпровождаща борбата ѝ да запази съзнание, да възвърне усещането си за себе си. Мина време, преди да настъпи разпознаването, последвано от ужас и силна болка.

— Шшшт... — прошепна той, притиснал я към себе си. — Тук съм, бейби.

Усети как потреперването започна от краката ѝ и плъзна нагоре — ставаше все по-силно с всяка измината секунда. Пресегна се и Трамел постави в ръката му чашата кафе. Внимателно я поднесе към разтрепераните устни на Марли и я насили да отпие. Сега шокът се бе засилил и цветът на лицето ѝ стана сивкав.

— Моля те — пророни тя със силно разтреперан глас — звукът едва се чуваше. — Позволи ми да легна за малко.

— Не още. Пийни кафе.

Искаше да я отнесе в спалнята и да я остави да се наспи; да я държи в прегръдките си, за да прогони ужасите на нощта, но

безмилостно отхвърли тази мисъл. Трябваше да узнае подробностите, преди да ѝ позволи да се съвземе.

— Разкажи ми какво стана — настоя той, изричайки го съзнателно грубовато. — Кажу какво видя.

Тя затвори очи и се помъчи да се отскубне от него.

— По дяволите, Марли! — Никак не беше нежен при това разтърсване. — Разкажи ми!

Устните ѝ трепереха неистово, изпод миглите капеха сълзи.

— Тъмно е — заговори тя. Пое дълбоко дъх и го издиша, потрепервайки отново. Отвори очи. — Няма електричество. Бурята го прекъсна.

Равният, бездушен тон вече бе овладял гласа ѝ, когато тя си позволи отново да се потопи в преживяния ужас. Гледаше право напред и Дейн целият се стегна.

— Прибра се вкъщи по-рано от очакваното. И е пияна. Поставя няколко свещи върху тоалетката, запалва ги. Ароматизирани свещи, в малки стъклени бурканчета. От тях се носи силна миризма. Сваля дрехите си, слага си роба. Мило от нейна страна, защото така му спестява усилие. Отива в банята и си измива лицето. Когато излиза оттам, той вече я чака.

— Милостиви боже — възкликна Грейс, започнала да проумява ужаса на онова, което чуваше, както и преживяното от Марли.

— Той я приближава отзад, когато тя се навежда да духне миризливите свещи. Вижда го и се извъръща. Не изпищява. Те почти никога не изпищяват. Той вече е прекалено близо, а ножът е опрян в гърлото ѝ. Нищо че е пияна, минава му през ума, глупавата кучка знае какво става. Така е добре. Няма никакъв смисъл да наказваш някого, ако няма да си разбере урока. Кара я да се съблече. Прекалено кльощава е; ребрата ѝ се броят. Това не му харесва. Тя е ужасена. Не се съпротивлява, когато той ѝ казва да легне. Не върху леглото, а на пода. Предпочита пода. Нежен е с нея, но по очите ѝ разбира, че тя знае кой е, съзнава мощта му. Приятно е, но го лишава от момента на изненадата. После ѝ помага да се изправи на крака. Целува я по бузата, гали я по главата. Леко я дръпва за косата, за да извърне глава към него. „Моля ви“ — прошепва тя умолително. Никаква гордост. Винаги им липсва гордост. Усмивва ѝ се и наблюдава очите ѝ, докато тя усеща

първото порязване на острието. После я пуска, за да започне надбягването.

Трамел се извърна.

Марли не гледаше към никого от тях, не ги виждаше.

— Тя не побягва. Стои и го гледа. Той отново я порязва. Заповядва ѝ: *тичай, кучко*. Тя не изпълнява. Извъръща се към него и го зашлепява по лицето. После му се нахвърля с всички сили, удря, рита, крещи. Той е бесен. Не така иска да се развият нещата. Глупава кучка. Но щом като тя иска така, ще си го получи. Порязва я отново и отново и все дълбоко, за да приключи с нея. Ненавижда я. Тя е глупачка и развали цялото му удоволствие. Трябваше да е надбягване, както в песничката. Ме-ри-ланд, о, Ме-ри-ланд... — изтананика Марли тази част от разказа си. — Повалена е. Ръката му е уморена. Тя дори не пъшка, когато ножът прониква в нея. Изправя се...

Гласът ѝ внезапно потрепери. Дейн усети как тя цялата подскочи и после отново се разтрепери.

— Какво? — попита той нежно.

Лицето ѝ е съвършено побеляло, а очите са вторачени.

— Той погледна в огледалото — промълви тя. Когато Дейн остана зазяпан в нея и видимо озадачен, тя отново го повтори: — Той погледна в огледалото! Видя отражението си и така аз го видях!

— Господи!

Всички косъмчета по тялото му щръкнаха, по гърба му премина ледена тръпка. Трамел и Грейс стояха напълно смълчани, изцяло приковали вниманието си в Марли.

— Той е напълно плешив — прошепна тя. — Бръсне си главата. Квадратна челюст. Очите му са някак прекалено малки и прекалено приближени едно до друго.

Дейн не успя да се въздържи. Скочи на крака, а силното му тяло бе готово за действие.

— Ще докараме полицейски художник — реши той. — Заедно ще поработите, за да съставите портрет, а после ще го разпространим по всички телевизионни канали и по всички вестници в областта. — За пръв път попадаха на нещо и то никак не бе малко. — Обади се на Бонес — нареди той на Трамел. — Кажете му какво се е случило. Трябва да открием жената. Марли, как изглеж...

Извърна се отново към нея и млъкна наред думата. Главата ѝ висеше отпуснала върху облегалката на дивана, очите ѝ бяха затворени, а ръцете — отпуснати в скута.

— О, скъпа — промълви нежно той. Беше се предала пред невероятното изтощение. За миг той бе забравил физическата цена, която тя заплащаше за подобно усилие. Идеше му да се удари. Мигом отхвърли всички останалите грижи настрана. Други щяха да се занимаят с подробностите около откриване на жертвата; но единствено той можеше да се погрижи за Марли. — Поеми нещата — каза той на Траел, докато взимаше Марли на ръце. — Аз ще я отнеса вкъщи.

— Защо не останете тук и двамата? — предложи Трамел, но Дейн поклати глава.

— Чувства се обърквана, когато се събуди и ѝ е нужно време, за да се вземе отново в ръце. Ще ѝ бъде по-лесно, ако си е у дома.

— Колко време ще мине, преди да е в състояние да поработи с художник? Бонес ще ме пита.

— Утре по обяд. И то — най-рано. По-вероятно към два-три.

— Няма да му хареса да чака толкова.

— Ще му се наложи.

С Трамел и Грейс отстриани, той понесе Марли нежно в прегръдката си и пое към колата. Трамел му отвори вратата, той я постави на седалката, облегна тялото ѝ назад и закопча предпазния колан.

— Имаш ли нужда от мен? — попита Грейс. Загледа се в пребледнялото, отпуснато лице на Марли със загриженост. — С удоволствие ще остана при нея.

— Ще се оправя. Тя ще спи най-малко дванадесет часа.

— Добре, но ми звъни, ако имаш нужда от мен.

— Непременно — увери я той и я целуна по бузата. — Благодаря за предложението.

Марли не помръдна по време на пътуването през мъгливата нощ. Понеже я бе виждал вече в такова състояние, не бе разтревожен колкото първия път, но сега знаеше колко изтощена ще бъде и колко много време ще ѝ е нужно, за да се съвземе. Това убийство трябваше да бъде последното. Не може да ѝ позволи да преживява това отново и отново. Веднага след като приготвят полицейска скица и я разпространят чрез медиите, ще пусне плана си в действие.

Едва прибра Марли вкъщи и я настани в леглото, когато телефонът започна да звъни. Раздразнен вдигна слушалката.

— Холистър. Обаждаше се Бонес. Невъзможно е да чакаме до утре, за да започнем работа по скицата. Тази информация още утре трябва да се появи във вестниците.

— Ще се наложи да изчакаме — отвърна Дейн троснато. — Тя не е в състояние да го направи сега.

— Но *трябва*.

— Не е в състояние — рязко отвърна той. — Не е избор, който зависи от нея или от теб. Тя е в безсъзнание от изтощение и са й необходими часове, преди да се съвземе.

— Лекар би й дал адреналин или нещо, за да я извади...

Дейн стисна зъби, за да потисне надигация се гняв.

— Ще счупя ръката на всеки, който я приближи с инжекция — обяви той с леден тон.

Бонес направи пауза, по-стреснат от предупредителните нотки в тона, отколкото от самите думи. Сами по себе си те бяха достатъчно зловещи, но тонът бе убийствен. Независимо от това направи нов опит:

— По дяволите, Холистър, изясни си приоритетите...

— Напълно съм наясно — прекъсна го Дейн отново. — Никой няма да я докосне. Изключвам телефона тук, за да не я безпокоят. Ако имаш нужда от мен, обади ми се по пейджъра, но не ми губи времето с опити да ме накараш да променя решението си. Поговори с Трамел, ако имаш някакви съмнения за състоянието й.

— Вече го сторих — призна Бонес неохотно.

— Тогава защо въобще звъниш?

— Мислех, че може да направим нещо...

— Вече я изцедих повече от необходимото, за да получим информацията, с която разполагаме. Този път видението я съсипа повече от миналия път... Повече и по-бързо. Просто я остави на мира да поспи. Обещавам да се обадя, веднага щом се събуди.

— Е, добре — отвърна Бонес, все така неохотно. — Но шефът ще е страшно вкиснат. За скицата ни трябва очевидец. Ще иска да знае кой е и как е станало.

— Недей да споменаваш за скицата, докато не е в ръцете ни. Дотогава просто му кажи, че уличен информатор ни е съобщил за ново убийство.

— Хубава идея. Добре. Но когато разбере...

— Припиши вината на мен — прекъсна го Дейн нетърпеливо. — Ще се справя. Но дай на всички да разберат, че ако някой иска да стигне до нея, ще си има работа с мен.

— Непременно.

Щом затвори, Дейн веднага изключи телефона и насочи цялото си внимание отново към Марли. Лежеше отпусната както я остави; гърдите ѝ едва се повдигаха. Прецени, че през последните няколко седмици е отслабнала, а нямаше излишни килограми. Щом тази история приключи обезателно ще я заведе на ваканция, както ѝ обеща, на някое тихо и спокойно място, където единствено ще спят, ще се хранят и ще се любят.

Нежно свали дрехите ѝ и я положи гола между чаршафите. Откакто се настани да живее при нея и без това винаги така си лягаше. Провери колко е часа: дванадесет и петнадесет. Време е и той да си легне. Съмняваше се дали ще заспи скоро, но поне ще я подържи в обятията си. Съблече се и се настани в леглото до нея; после придърпа крехкото ѝ копринено тяло към своята защитна топлина. Лекият аромат от кожата ѝ му подежда успокоително. Зарови лице в правите ѝ тъмни коси.

— Поспи, бейби — пошепна той. — Аз ще се грижа за теб.

Направи опит да я събуди към единадесет на следващото утро, но тя изобщо не откликна. Пейджърът му го подлудяваше със звъненето си цяла сутрин. Бонес се обаждаше на всеки половин час. Трамел звънна два пъти. Грейс — три; настояваше да узнае как да помогне с нещо, дали да не го отмени, за да си почине той.

На Трамел бе хрумнала идеята телевизионните станции и вестниците да съобщят за новото убийство, но засега жертвата не е открита, затова медиите се обръщат към населението с молба да проверят как са съседите им или роднините. Подобна тактика със сигурност щеше да доведе някои хора до истерия, ако член на семейството не бъде открит поради някаква причина и шефът Чамплин излезе от кожата си, когато го чу по радиото. Кметът се намираще в апоплектично състояние. Не си ли даваха сметка какви дела ще бъдат заведени срещу тях? Представи си как хиляди хора ги съдят за нанасяне на емоционални травми. Бонес се прикри, хвърляйки вината върху Трамел, въпреки даденото съгласие. Когато шефът му се обади,

бесен от гняв, Трамел хладнокръвно посочи, че подобна тактика не е безпрецедентна: към нея се прибягва по време на природни бедствия и катаклизми. Тогава приканват хората да проверят как са близките им. Това отчасти успокои шефа, но той продължаваше да се чувства нещастен.

Из целия град звъняха телефони и звънци по вратите.

Карол Джейнс се наслаждаваше на мързелива сутрин в леглото и остана малко озадачен, когато включи телевизора по обяд и чу новината. Щом ченгетата не са открили жертвата, откъде знаят за съществуването ѝ? Не се разтревожи обаче. Бе почти напълно сигурен, че никой не го е видял — дори от разстояние — но дори да го бяха зърнали, той не можеше да бъде идентифициран. Прозина се и изгаси телевизора. Нека си търсят.

В дванадесет и половина Дейн успя да разбуди Марли достатъчно, за да я отведе до банята, където тя изпи малко вода, но моментално заспа, след като ѝ помогна да се върне в леглото.

В дванадесет и петдесет и пет пейджъра му отново иззвъня. На дисплея се появи номерът на Трамел. Дейн нетърпеливо го набра.

— Открихме я — обяви Трамел с хладен и безизразен тон. — Името ѝ е Марилин Елрод. Съпругът ѝ, с когото са в развод, чул бюлетина и се обадил от къщата на приятелката си, за да провери как е. След като никой не му отговорил, отишъл до къщата с колата. Колата ѝ била на алеята, а винаги я прибирала в гаража, затова се разтревожил. Все още разполагал с ключове за къщата и влязъл. Открил я на горния етаж, в спалнята ѝ.

— Марилин — смотолели Дейн. — Не Мериланд. Марилин.

— Да. Искаш ли Грейс да дойде да поседи при Марли, а ти да дойдеш на местопроизшествието?

Не му бе приятно да изостави Марли, но такава бе работата му, а и този уикенд беше на повикване.

— Изпрати я — отвърна той навъсено.

— Тя вече тръгна — отвърна Трамел. — Обясних ѝ как да стигне. Ще бъде там след не повече от пет минути.

— За много умен се смяташ, нали?

— Просто те познавам, приятелю.

Грейс доказа, че кара по-бързо от Трамел, защото точно в този момент потропа на вратата. Обикновено спокойното ѝ лице бе

разтревожено, когато Дейн я покани да влезе.

— Как е тя? — попита Грейс незабавно.

— Продължава да спи. Успях да я разбудя за няколко минути преди половин час, но още е прекалено гроги, за да разсъждава. Потъна в дълбок сън веднага след като я върнах в леглото.

Докато говореше, Дейн надяваше кобура и сакото.

— Втора смяна съм — обясни Грейс, докато го следваше към вратата. — Донесох си униформата, така ще остана до последния възможен момент, но не и много след два и половина. Съзнавам, че не ти осигурявам много време — завърши тя извинително.

Дейн изруга под нос, но не виждаше какво друго да предприеме.

— Всичко е наред. Когато се пробуди, ще бъде по-добре. Остави я да спи до два, а после я *принуди* да реагира. Кажй й къде съм и че ще се прибера при първа възможност.

Грейс кимна с разбиране. Той тръгна надолу по стъпалата, а тя колебливо подметна:

— Дейн? Ъ... Питам се... Искам да кажа... Марли... Може ли да... О, по дяволите — раздразни се тя. — Не знам как да го изрека.

Дейн се обърна. Не бе обичайно за Грейс да загуби самообладание. Видя колко притеснена изглежда и реши да отгатне за какво става дума.

— Дали може да прочете мислите ти?

Грейс прехапа устни.

— Алекс подметна, че и теб доста те бива — промърмори тя. — Но... Да. Ще прочете ли мислите ми?

— Твърди, че не го прави. — Нека Грейс сама да открие дали това ще й достави по-голяма сигурност, отколкото на него. — А и аз не ти прочетох мислите. Просто отгатнах правилно, защото идеята, че го прави, кара мен да се чувствам неспокоен.

Грейс кимна — разбираше го напълно. Дейн тръгна към колата, а тя се върна в къщата и затвори вратата, за да не прониква жегата.

Изпълни инструкциите му — в два започна да буди Марли и да й говори. За облекчение на Грейс Марли премигна и отвори очи само след минута.

— Грейс? — произнесе тя така затруднено, все едно бе махмурлия.

Грейс въздъхна успокоено.

— Да, аз съм. Направих кафе. Искаш ли малко?

Марли преглътна и се опита да разчисти мъглата, обгърнала мозъка ѝ, за да може да мисли.

— Да — отвърна тя накрая.

— Ей сега ще го донеса. А ти не заспивай.

— Няма.

Трудно беше. Марли се съпротивляваше, опитваше се да проумее. Грейс е тук... Къде е Дейн? Случило ли му се е нещо? Внезапната паника разсея мъглата и тя успя да седне. Беше гола под чаршафа; придърпа завивката към себе си, огледа се наоколо, за да открие някаква следа.

Грейс се върна с чаша кафе, напълнена само наполовина — така за Марли беше по-лесно да я държи, без да я разлее.

— Къде е Дейн? — попита тя; очите ѝ бяха пълни със страдание. — Да не му се е случило нещо?

— Не. Разбира се, не! — Видяла мъката ѝ, Грейс седна на леглото до нея и я потупа по ръката. — Дейн е добре. Тръгна преди час.

— Тръгна? — Объркана, Марли затвори очи. Зад клепачите ѝ се мярна кошмарен образ, заобиколен с нещо, което ѝ заприлича на стотици свещи, отразени в тъмно огледало. Сепнато си пое дъх, опомняйки се частично. — Кой ден е днес?

— Събота — отвърна Грейс.

— Значи е станало снощи.

Пое си дълбоко въздух, призова самоконтрола си и отвори очи.

— Откриха жертвата. В момента Дейн е на местопрестъплението. — Грейс знаеше, след като разговаря с Трамел, че местопроизшествието е точно такова, каквото Марли го описа. Ако лично не присъстваше снощи и не бе чула думите на Марли, нямаше да го приеме за възможно. След като човек е станал свидетел обаче, започва да вярва. — Не искаше да те остави сама, затова дойдох.

— Благодаря ти — промълви Марли. — Толкова ми е размътена главата веднага след като се събудя, че предпочитам някой да е тук, за да ми обясни нещата.

Преди появата на Дейн винаги се бе справяла със състоянието си сама, но бе много по-приятно някой да е до нея.

— Нямам възможност да остана още дълго. Втора смяна съм — обясни Грейс. — Ще се оправяш ли сама?

— Най-вероятно пак ще заспя. — Марли отпи от кафето. — Трамел възразява ли, че работиш и през нощта?

— Разбира се. Ако аз бях дневна смяна, а той — нощна — и на мен нямаше да ми харесва — отвърна Грейс с блясък в очите. — Но той е интелигентен мъж и още не е допуснал грешката да предложи да си сменя работата или да нагодя часовете си към неговите.

— Справя се отлично. Снощи споменахме думата „женитба“ няколко пъти, а той дори не пребледня.

Грейс се замисли над думите ѝ.

— И все пак очите му приличаха малко на подплашен кон, не смяташ ли? — отбеляза тя. — Постоянно му напомням, че идеята е негова и че може всеки момент да промени решението си. В такива мигове ме упреква, че не съм кой знае колко запалена по идеята и започва да ме убеждава колко е добре да постъпим именно така. Всъщност убеждава себе си.

— Вероятно ще се наложи Дейн да го придържа пред олтара.

— Дотогава, предполагам, ще се стабилизира. Поне се надявам да е така. Просто нещата помежду ни станаха прекалено бързо. Изпуснахме нещата от контрол още първия път, когато излязохме. Алекс обича да контролира нещата, затова сега е като луд.

Грейс тактично не запита за взаимоотношенията на Марли с Дейн и Марли изпита благодарност. Помежду им нямаше нищо установено, никакъв намек за постоянна връзка, нищо че живееха заедно, а тя се чувстваше прекалено уморена, за да се впуска в обяснения. Грейс страшно ѝ харесваше, но никога не бе имала довереница, нито бе прекарвала дълги часове в кикотене с момичета на нейната възраст, докато обсъждат всяка подробност от живота си. До появата на Дейн всъщност почти не бе прекарвала времето си в дълги разговори с някого.

— Искаш ли да вземеш душ, докато съм тук? — попита Грейс. — Това ще отмие част от паяжините. Трамел каза, че очакват от теб да порботиш по полицейската скица при първа възможност, за да получат описание на убиеца.

Марли изтласка настрана образа му. Не бе в състояние да си позволи да мисли за това в момента.

— С огромно удоволствие ще си взема душ. Ще побързам, за да не закъснееш.

Грейс я остави сама и Марли се надигна от леглото. Чувстваше се скована и некоординирана, с отпуснати мускули. Понасили се заради Грейс, но нещата все още не бяха дошли на мястото си според нейните разбирания. Ще ѝ се наложи да положи дори по-големи усилия, за да се съсредоточи — по-късно — та скицата да стане достатъчно точна.

Не се бави много под душа; остави се да я облива толкова студена вода, колкото можеше да търпи. После се облече и пи още кафе. Вече упражняваше известен контрол над нещата. Грейс се колебаеше дали да тръгне, но Марли я насърчи. След това си наложи да се разхожда напред-назад, вместо да легне както ѝ се щеше.

Кога ще се върне Дейн? Веднага ли ще я отведе в участъка, за да започнат работа по скицата? Крачи нагоре-надолу, докато не започна да се влачи и едва тогава се настани на дивана. Заспа почти мигновено, но точно преди да се спусне черната завеса, ѝ се мерна една последна, извънредно ясна мисъл: колко време ще мине, преди да спре да вижда онова лице всеки път щом затвори очи?

21.

Художничката за скицата — нисичко, пълно червенокосо същество — се казваше Естър. Имаше дребни, чевръсти, изцапани с мастило пръсти, пронизателни очи, леко плътен глас и неопределена възраст — някъде между тридесет и петдесет. Косите ѝ бяха обилно прошарени, но кожата — гладка и свежа. Подобно на повечето художници беше облечена с първите дрехи, попаднали под ръка. В този случай — късо долнище на анцуг, риза на съпруга ѝ и гуменки на бос крак.

С чаша кафе в ръка, за да я подкрепи, Марли седеше до Естър и ѝ помагаше да запечатат подробностите от външния вид на убиеца. Трудоемка задача, включваща безкрайно много вариации по очертанятията на веждите, носа, големината на очите, плътността и ширината на устните, формата на брадичката, изпъкналостта на челюстта. Марли успяваше да затвори очи и да види лицето, ала запечатването му върху хартия не бе така лесно.

Дейн не ги прекъсваше, но постоянно се навърташе наблизко и често пълнеше наново чашата на Марли с кафе. Върна се вкъщи почти в шест и я надигна от дивана, където тя бе заспала. Макар и изпълнен с желание към нея, настроението му бе мрачно, докато я караше към полицейския участък.

— Извивката на носа е по-горе — посочи Марли замислено, загледана в последната рисунка. Толкова често бе работила с полицейски художници преди, че знаеше какво очакват от нея. — А и очите му са малко по-близо разположени.

С няколко ловки щрихи с молива Естър нанесе поправките.

— Така по-добре ли е?

— Да, но още не е съвсем точно. Говоря за очите. Те са малки, бездушни и близко разположени, а над тях веждите образуват почти права черта.

— Не е особен красавец, според мен — сподели Естър, изпълнявайки последните указания.

Марли се намръщи. Въпреки убийствената умора си наложи да се съсредоточи.

— Не, физически не е непривлекателен. Човек дори би го взел за интересен, независимо от голата глава.

— Бънди беше красив като дявола, но това не го правеше мъжът мечта за никого. Още едно доказателство, че не бива да се съди по външния вид.

Марли се наведе напред. Този път корекциите на Естър приближаваха скицата до образа в съзнанието ѝ.

— Така е добре. Направи челото малко по-широко, а черепа — по-изострен. Главата му не е така кръгла.

— Прилича повече на Коджак, така ли?

Няколко замаха на молива промениха формата на черепа.

— Спри. Така е добре. — От вида на лицето върху хартията малко ѝ се повдигна. — Това е той.

Дейн дойде и застана зад Марли, за да погледне завършената скица. Взря се в нея. Значи така изглежда негодникът. Е, сега разполагат с лице. Сега могат да го преследват.

— Благодаря ти, Естър — обади се той.

— Винаги съм на разположение.

Марли се надигна и се протегна, леко изненадана от скованите си стави. Трамел, който изчакваше досега търпеливо по-встрани, пристъпи напред и застана до Дейн, за да разгледа скицата.

— Ще го дам за размножаване — предложи той. — Заведи Марли къщи и я сложи да легне преди да се срине.

— Добре съм — обади се тя, но кожата около очите ѝ бе тъмна от умора, а лицето ѝ бе изопнато.

Дейн не възрази.

— Ще ти се обадя по-късно довечера.

Прегърна Марли през раменете и я поведе към вратата. След като се настаниха в колата тя се постара да остане будна, но очите ѝ се затвориха още преди втория светофар.

Както и предишната вечер, Дейн я отнесе вътре, положи я върху леглото и я съблече.

— Лека нощ, скъпа — прошепна той и се наведе да я целуне.

Тя протегна ръце и се вкопчи във врата му.

— Вземи ме в обятията си тази вечер — помоли тя.

— Ще го направя. А сега — поспи. Ще се почувстваш по-добре на сутринта.

На следващото утро се събуди в обятията му. Като видя, че очите ѝ са отворени, Дейн я извърна по гръб и се настани отгоре ѝ, разтваряйки бедрата ѝ, за да се намести там. Нежно проникна в нея и бавно доведе и двамата до оргазъм.

Любенето му я накара отново да се почувства жива и изтласка всичко грозно на заден план. Дълго лежах заедно — всеки намираще утеха в прегръдката на другия. Най-последно тя се обади:

— Разкажи ми за нея.

Дейн я целуна по слепоочието и я притисна по-плътено, сякаш неговата близост щеше да задържи ужаса настрана.

— Казва се Марилин Елрод — подхвана той. — Наскоро се е разделила със съпруга си, но той е бил достатъчно разтревожен, за да провери как е и отишъл до къщата, понеже не успял да се свърже по телефона. Изглежда сломен сега, но вече е прекалено късно.

— Марилин — промълви тя, направила връзката. — Значи не Мериланд, а Марилин.

— Бурята прекъснала електричеството в квартала. Поставила запалени свещи по тоалетката си. Всичко друго е станало както го видя ти.

— Съпротивлявала ли се е?

— Така изглежда. Кокалчетата на ръцете ѝ са охлузени. Жалко, че не е успяла да одере лицето му. Така щяхме да го разпознаем по лесно.

Нищо, че той сигурно щеше да отреже пръстите ѝ, както стори с Надин Виник; Дейн така и не спомена пред Марли тази подробност. Щом не го е съзряла във видението си, той определено няма да увеличава товара, който тя и без това носи.

— Може би все пак има някакъв белег по лицето му? Например да е сцелила устната му. Имаше ли друга кръв, освен нейната?

— Не успяхме да идентифицираме такава — обясни той предпазливо.

Стараше се да не мисли за дивата касапница, за огромното количество кръв из цялата стая. Липсваше вероятност там да открият

няколко капки чужда кръв. Ако се случеше, щеше да е чист късмет, а късметът до този момент не бе на тяхна страна. Без Марли те дори и сега нямаше да разполагат с никаква следа.

— И все пак трябва да има някакво натъртване или подута устна.

— Станало е в петък вечер. Сцепена устна бързо се възстановява, а и не се натрапва много-много в очи. Има начин едно натъртване да се прикрие — първо се налага с лед, после му се слага грим. Оня тип е умен. Знае всички номера.

— Но независимо от това ще го заловиш, нали?

— Да — отвърна Дейн мрачно. — Ще го заловя.

Вбесен и невярващ, Карол Джейнс зяпаше сутрешния неделен вестник. Полицейската скица бе невероятно точна, макар, разбира се, да го представяше напълно плешив, а не с гъсти къдрави руси коси. Смачка вестника и го захвърли настрана. За пръв път усети някаква бегла тревога и това го ядоса още повече. Не предполагаше, че полицията ще се добере така близо до него! О, в никакъв случай няма да го заловят, но не бива да знаят толкова много. Кой го беше видял? Готов бе да се закълне, че е останал незабелязан. Да не би онази глупава кучка да разполагаше със скрита камера някъде? Не му се вярваше, защото в такъв случай щеше да бъде заснет още първите два пъти, когато проникна в къщата, освен ако, разбира се, тя е била чак такава глупачка, че да не преглежда записите. Но пък полицията щеше да го стори, дори тя да не го бе направила. Не, няма никаква камера. Щеше да я открие, ако съществуваше.

Как се бе случило? Къде нещо се е оказало не наред?

Утеши се от факта, че както обикновено, не бе оставил никакви веществени доказателства; никакви косъмчета, клетки от кожа, отпечатъци от пръсти или стъпки. Ножът бе собственост на жертвата, а той го остави на местопрестъплението. Не взе никакви трофеи, нищо, което да го свърже с произшествието. Значи е в безопасност.

Но все пак някой го бе видял. Беше се подхлъзнал някъде — съвсем неочаквано — и някой го е видял. За да изкупи грешката си, ще се наложи да я поправи. Налага се да открие този човек и да убие него... или нея.

— Ще дойдеш ли с мен до къщата на Елрод? — попита Дейн.

За миг Марли го зяпна стреснато — не повярва на ушите си. Да влезе в къщата... Съзнанието ѝ се замъгли от подобна идея. Достатъчно лошо бе да види в главата си станалото. Да влезе в оплисканите с кръв стаи ѝ се струваше повече, отколкото би понесла.

Устните на Дейн се свиха в черта, когато видя как тя пребледнява. Хвана я за раменете, за да не ѝ даде възможност да се извърне.

— Напълно съм наясно какво искам от теб — заяви той грубовато. — Знам какво усилие ще бъде за теб. Нямахте да го искам, ако не ми е нужна помощта ти. Ние всички тук се лутаме в тъмнина. Ти си единствената светлина, с която разполагаме. Предположението е съмнително, но не е изключено на самото местопрестъпление да доловиш още данни за него.

Последното местопрестъпление, на което бе присъствала, бе, когато убиха Дъсти, а тя лежеше безпомощно и наблюдаваше как Глийн съсича на парчета ужасеното и не по-малко безпомощно момченце. Оттогава живееше със спомена за случилото. Не е честно Дейн да иска от нея да се зарежда с нови подобни спомени. Знае какво е преживяла, но самият той не го бе изживял и сигурно не съзнава напълно тормоза като нея.

Загледа се в свирепи решителните лешникови очи и усети как силата на волята му я удря с всички сили. Пред него тя би устояла, мина през съзнанието ѝ. Но несравнимо по-трудно бе да устои на мълчаливите настойчиви молби на Надин Виник, на Жаки Шийте, на Марилин Елрод. Виждаше и трите — сенките им плачеха за справедливост.

Защо не успя да проникне в техните мисли, а не в *неговите*! Той все пак ги подбира по някакъв критерий; може някоя от жените да е знаела името му. А вместо това неговата ментална енергия се насаждаше и обсебваше нейната, като я принуждаваше да изживява целия ужас. Но пък веднъж вече бе проникнала в съзнанието на жертвата — усети как Дъсти умира и това едва не уби и самата нея. Как ли щеше да се чувства ако отново изживее болката и ужаса?

— Марли?

Дейн леко я разтърси и я принуди да насочи вниманието си към него.

Изправи рамене и се взе в ръце. Не е в състояние да се откаже сега, както не го направи в началото.

— Добре — съгласи се тя. — Ще дойда с теб.

След отговора ѝ той не пропиля никакво време. Пет минути по-късно бяха на път. Минаваше пладне; хората излизаха от църква. Докато минаваха през луксозния квартал, където бяха живели семейство Елрод, навсякъде играеха деца. Тя седеше смълчана с поглед вторачен в ръцете ѝ. Подготвяше се за предстоящото изпитание. Не знаеше какво да очаква; може би нищо. Или видението отново щеше да ѝ се яви и тя наистина да долови нещо ново.

А може да погледне в огледалото и да застане лице в лице с убиеца.

Познаваше го, знаеше, че е убивал без никакви угризения. И се бе наслаждавал на целия процес. Злорадстваше заради болката и ужаса на жертвите. Беше в човешки образ, но всъщност представляваше чудовище. И щеше да продължава да убива, докато някой не го спре.

Дейн сви по някаква алея. Къщата бе отцепена с жълта полицейска лента. Дори двадесет и четири часа след като бе открит трупът, съседите продължаваха да се събират на групички, да сочат и говорят, коментирайки малкото подробности, появили се в телевизионните съобщения и вестниците, като добавяха нови кървави детайли, дочути от множеството клюки, които се носеха из квартала.

— Смятаме, че е проникнал през гаража, когато е излязла порано вечерта — обясни Дейн, здраво подкрепяйки Марли за лакътя, докато вървяха по алеята към входната врата. Повдигна ограничителната полицейска лента и минаха под нея. — Поради липса на ток, когато се е прибрала, електрическата ключалка на гаража не се е отворила. Оставила колата на алеята и влязла през предната врата. Заради повредата в захранването и алармената система не е работила, но дори да функционираше, не би помогнало: не е била свързана с вратата от гаража към къщата. Понякога хората вземат невероятно глупави решения поради най-глупави причини. По обясненията на господин Елрод не били свързали въпросната врата, за да не им се налагало да се занимават с кода на алармената система. По-добре да бяха поставили обява: „Престъпници — заповядайте“.

Отключи входната врата и ѝ помогна да влезе. Алармената система беше изключена — вчера бяха влизали и излизали огромен брой хора.

Марли си пое дълбоко въздух. Къщата изглеждаше измамно нормална, ако се изключи черният прах, посипан по всички лъскави повърхности. Доскоро е била красив луксозен дом. Зачуди се дали някой някога отново ще живее тук; дали господин Елрод ще се реши да спи тук, а ако не — дали ще успее да я продаде. Има вероятност да я пробута на някой нищо неподозиращ, наскоро пристигнал от северните щати кандидат за заселване в града. По нейно мнение къщата трябваше да бъде срутена със земята.

Огледа просторните, открити, с високи тавани помещения. Имаше простор. Сигурно е било много приятно да се живее тук. Подовите на долния етаж бяха или от излъскано дюшеме, или красиви декоративни теракотни плочи. Мълчаливо обходи стаите. Опитваше да си наложи да се отпусне и да разтвори съзнанието си, но така и не успяваше да се отърси от ужаса да се качи горе. Никак не ѝ се искаше, но знаеше, че се налага.

Не е ли по-добре да изчакат още ден? Още не се е възстановила напълно от видението. Вероятно затова не успява да отвори съзнанието си и да допусне появата на впечатления. Хвърли поглед към Дейн и се отказа от хрумването, което се готвеше да сподели. Той не вървеше по петите ѝ; оставаше на прага на всяка стая, докато тя я обхождаше. Лицето му бе сурово, изражението му — така затворено, както никога не го бе виждала досега. Имаше нещо странно отдалечено у него, сякаш се е затворил за всяка молба, която би му отправила.

— Откри ли нещо? — попита той, забелязал, че го поглежда.

Тя поклати глава.

Не я насили, не ѝ каза да се постарее повече. Не я припираше, не я подкани да се качи горе на местопрестъплението. Просто стоеше там и чакаше непреклонно.

Но когато постави ръка на перилата и крак на първото стъпало, я улови за ръката. Очите му се впиха в нейните и в тях се таеше израз, който тя не успя напълно да разгадае.

— Добре ли си?

— Да. — Пое си дълбоко въздух. — Не може да се каже, че се забавлявам, но ще го сторя.

— Запомни — промърмори той, — и на мен никак не ми е забавно.

Погледна го въпросително:

— Никога не ми е минавало подобно нещо през ума. Качи се горе. С тихи стъпки той вървеше точно зад нея, а присъствието му бе стабилно като скала.

Къде ли се бе крил убиецът в очакване Марилин да се прибере? Видението не ѝ го показва напълно. То започна, когато тръгна да я преследва из тъмната къща. Не е изключено, когато електричеството е загаснало, да е излязъл от укритието си и да се е настанил някъде удобно, откъдето да вижда кога ще се появи колата. Застана в коридора и затвори очи, съсредоточавайки се да улови някоя остатъчна енергия. Предпазливо отвори менталната врата и в главата ѝ моментално се появи жужене. Затвори тази врата и отвори очи. Бе доловила представа за много хора, за голямо движение; прекалено много хора бяха идвали тук от убийството насам и образът беше неясен.

Вратата в края на коридора беше отворена. Там бе спалнята на Марилин. Марли решително се отправи натам и Дейн отново я улови за ръка.

— Промених решението си — обяви той внезапно. — Не е необходимо да влизаш там.

— Не беше нужно и Марилин Елрод да умира — отвърна тя. — Нито пък Надин Виник, Жаки Шийте или която и да е от другите жени, убити преди да се засели тук. — Усмихна му се хладно и освободи ръката си. — Освен това, вече бях вътре, не помниш ли? Бях там, когато се случи.

Четири бързи крачки и се озова в стаята. Спря. Нямахше как да продължи напред, без да стъпи върху тъмнокафявите кървави петна. Беше невъзможно да ги избегне: кръв имаше по килима, стените, леглото, макар най-голямото петно да бе до леглото, където животът на Марилин Елрод най-последно бе свършил. Но тя му се бе съпротивлявала из цялата тази стая и бе оставила собствената си кръв като свидетел. Около десетина ароматизирани свещи в малки стъклени чашки продължаваха да стоят върху тоалетката. Именно в огледалото там Марли видя убиеца през собствените му очи, загледан в себе си.

Налагаше се отново да отвори менталната врата и евентуално да събере още откъслечи информация. Марилин заслужаваше усилието.

— Не ми говори за минутка — помоли тя Дейн, а гласът ѝ бе тих и почти беззвучен. — Искам да помисля.

Енергията сигурно е на пластове — последната най-отгоре. Затвори очи и си представи пластове, оцвети ги в различни цветове, за да ги различава по-лесно. Трябваше да изключи горния, онзи населен от детективи, униформени полицаи, фотографи, патолозите; тълпите, които бяха нахлули в къщата след смъртта на Марилин. Те се опитваха да помогнат, но всъщност ѝ пречеха. И господин Елрод присъства и прибавя нов пласт енергия.

Определи синьо за полицаите и свързаните с тях сътрудници, червено за господин Елрод. Цветът на убиеца беше черен — зъл и плътен, съпротивляващ се на всякакво проникване на светлина. Марилин... Цветът на Марилин ще е чисто, полупрозрачно бяло.

Оформи картината в главата си, видя пластове, съсредоточи се и забрави всичко останало. Съществуваше единствено в себе си и се взираше навътре, за да не накърни уменията си. Деликатно отстрани синия слой и го измести настрана. Последва го червеният: много тънък — господин Елрод не бе допринесъл много — и затова по-трудно боравеше с него. И той замина настрана.

Оставаха един черен и един бял, но така преплетени, че тя се чудеше как ще ги отдели. Убиец и жертва бяха вкопчени в схватка на живот и смърт. Марилин бе загубила.

Съвсем ясно видя, че при опит да отдели пластове един от друг има опасност да ги увреди; да унищожи информацията, която съдържат. Трябва да ги остави в този вид.

Сега е моментът да отвори вратата. Позволи на съзнанието си да стъпи в пластове като че ли пристъпва в мъгла, която отвсякъде я обгръща с енергиите. Остави ги да я заобиколят, да проникнат в порите ѝ. И после отвори вратата.

Ударната вълна на злото бе зашеметяваща, но не ѝ се случваше за първи път. Наложил си да не отстъпи, а да я изследва, борейки се да не ѝ позволи да я порази, както стана първия път. Не бива да се отдава на възстановяване на убийството, защото въздействието ще я омаломощи и ще ѝ попречи да продължи.

Злият пласт се обви около нея, но частици бяло също я докосваха, разсейваха я. Тя отблъсна този контакт, твърдо решена да прочете всяка вълна на черната енергия.

Нямаше нищо ново, никаква следа как е избрал Марилин за своя жертва. Отново я докосна частица бяло. Тя съдържаше непреодолима сила, настойчивост да привлече вниманието на Марли.

Марли се отдръпна. Не можеше да преживее смъртта на Марилин. Просто не бе в състояние.

Но белият слой се притисна по-силно. Злината на убиеца бе изместена настрана. Марли виждаше всичко ясно в съзнанието си и остана смаяна, защото не тя го направи. Погледна отново към белотата и това нарушаване на съсредоточаването ѝ бе достатъчно, за да попие бялата енергия.

Паника скова сърцето ѝ и тя изпита див ужас. А после последва усещане за спокойствие и едно тихо облекчение.

Стоеше потопена в прозрачната белота. Това не бяха енергиите от последните мигове на Марилин, от ужасната ѝ, пълна с болка борба за живот. Това бе енергията от след това, и тя не бе в миналото. Тя бе тук. Тя бе сега.

Нямаше изговорени изречения, фактически думи. Марилин вече не страдаше. Изглеждаше в покой. Но витаеше и усещане за нещо недовършено; тя някак не бе готова да си тръгне. Не бе раздадена справедливост, везните още не бяха изравнени и Марилин нямаше да си отиде, докато убиецът ѝ не престане да убива невинни жени в нощта.

Не се безпокой, прошепна Марли на ум. Той допусна грешка. Сега вече Дейн ще го залови.

Макар увещаването да бе добре дошло, то не промени нищо. Марилин щеше да витае наоколо до разрешаване на случая.

В съзнанието на Марли се появи някакъв шум — дразнещ и упорит. Инстинктивно разпозна източника и реагира механично.

Трябва да вървя сега. Той ме вика.

И въпреки това с неохота напусна заобикалящото я спокойствие. Поколеба се и се остави бялата енергия още веднъж да я докосне.

— ... Марли! По дяволите — отговори ми!

Отвори очи и съзря напрегнатото, пълно със загриженост лице. Той я разклащаше и главата ѝ се мятеше напред-назад. Затвори очи, за да не ѝ се завие свят.

— Престани — промълви тя, едва поемайки си дъх.

Той я послуша и я придърпа в обятията си. Чувстваше как сърцето му силно бие в гърдите му. Държеше главата ѝ притисната към себе си и така силно я стискаше, че почти премазваше гърдния ѝ кош.

— Какво правеше? — попита, той вбесен. — Какво стана? Стоиш там като парцалена кукла от половин час. Не ми отговаряше, дори не отваряше очи.

Тя го прегърна.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не съм те чула. Съсредоточавах се.

— Не Приемам това за съсредоточаване, бейби. Ти изпадна в пълен транс и това никак не ми хареса. Никога повече да не правиш така, чуваш ли?

Разбра колко го е изплашила и подобно на всички силни мъже, това не му се нравеше. В гнева си дори я нарече „бейб“ — нещо, което не бе правил откакто му каза колко ненавижда обръщението.

Сведе глава към нейната и опря чело в косите ѝ.

— Идеята не струва нищо — промърмори той. — Хайде да се махаме оттук.

Но понеже беше ченге, още по средата на стълбището неволно попита:

— Долови ли нещо?

— Не — отвърна тя тихо. — Нищо, което да е от помощ.

Не му разказа за присъствието на Марилин — спокойна, но решителна и неумолимо чакаща. Това нямаше нищо общо с разследването. Беше нещо лично между Марилин и нея — и двете жертви, но по различен начин — на същото зло.

Дейн отвори вратата и тя пристъпи навън. Яркото слънце блесна право в очите ѝ, за момент я заслепи и тя неволно спря. Не видя забързалите се хора, докато не се струпаха наоколо.

— Аз съм Шери Воун от телевизия WVTM — обяви млада жена. — Научихме, че полицейското управление в Орландо ползва помощта на медиум на име Марли Кийн, за да заловят Съсеквача от Орландо. Вие ли сте Марли Кийн?

В следващия миг навря голям черен микрофон в лицето на Марли.

Потресена, тя се загледа в стройната, модно облечена млада жена и във върлинестия мъж в бермуди, застанал зад нея с камера на рамото.

Броят на съседите, привлечени от присъствието на телевизията, чиято кола стоеше паркирана до бордюра, се бе увеличил неимоверно. Дейн отмести грубовато Марли и застана пред нея.

— Аз съм детектив Холистър — сопна се той. — Навлезли сте отвъд полицейския кордон. Трябва да напуснете — веднага.

Упоритата Шери Воун само застана пъргаво отстрана и отново натика микрофона пред Марли.

— Вие ли сте медиумът?

Объркващо множество от впечатления завладяха Марли. Не можеше да разчете Дейн — неговите ментални щитове бяха прекалено силни. Но Шери Воун, амбициозна и леко нервна, не представляваше никаква трудност за уменията на Марли. Дори не се налагаше да се старае: истината я заливаше с оглушителни вълни.

От шок коремът ѝ се сви и тя почти се задави, когато жлъчта от предателството се надигна в гърлото ѝ. Дали пък някой друг не бе пръснал новината за нейното съучастие — но не беше друг. Само един човек знаеше къде ще бъде тя точно в този момент.

Изпита студ; дяволски студ и изведнъж се почувства страхотно сама. Бавно, с безизразно изражение, погледна към Дейн. Върху лицето му продължаваше да е изписано същото сурово изражение, очите му бяха присвити и пронизателни като на ястреб докато я наблюдаваше. Тя едва успяваше да диша, когато постави ръка върху микрофона и заяви на мъжа, когото обичаше и който я бе използвал:

— Устроил си ми капан.

22.

Марли се извърна обратно към телевизионната репортерка.

— Да, аз съм Марли Кийн — отвърна тя ледено.

— Госпожице Кийн, вярно ли е, че работите с полицейските сили в Орландо, за да им помогнете да открият убиеца?

— Да.

Тази единствена дума бе изречена хладно. Едва съдържаше гнева си, болката от предателството.

Дейн посегна с ръка, сякаш да блокира окото на камерата, но Марли я отмести. Шери Воун не се спираше:

— По какъв начин им помогнахте, госпожице Кийн?

— Дадох им описание на убиеца.

— Откъде знаете как изглежда? Видение ли ви се яви?

Дейн отново застана пред нея, а грубоватите му черти издаваха бяс. Марли го заобиколи. Нали това бе искал той? Всичко щеше да каже.

— Нещо подобно. Познавам убиеца както никой друг не го познава. Не е мъж мечта, освен ако не си падате по кошмарите — продължи тя, използвайки думите на Естър. — Той е червей, страхливец, който се забавлява, като напада невинни жени...

— Достатъчно — изрева Дейн, натисна камерата надолу, грабна ръката на Марли, а пръстите му се впиха в плътта ѝ. — Минете зад кордона — веднага.

Шери Воун премига насреща му; изглеждаше едновременно изплашена и ликуваща. На Марли не ѝ се наложи да отгатва какво изпитва репортерката; знаеше. Беше дошла тук да изпълни ролята си с обещание, че ще има новина, а се бе натъкнала на сензационна златна мина. Рейтингът ѝ в телевизионната компания току-що бе достигнал шеметни висоти.

Дейн продължаваше да стиска ръката на Марли и я вкара в колата откъм мястото на шофьора; подбутна я, за да си направи място, затръшна вратата и завъртя ключа в стартера.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — просъска той през стиснати зъби.

Тя долавяше изпепеляващата горещина на гнева му, но остана каменно спокойна.

— Каквото искаше от мен — отвърна тя с горчивина. — Привлякох вниманието на убиеца. Нали това беше целта на упражнението?

Дейн понечи да отрече, но осъзна колко е безсмислено. Нямах да повярва на никакви негови възражения, а и в момента бе така бесен, че дори не бе склонен да опита.

— Да привлечеш вниманието му — да, но не и да го настроиш убийствено!

— Сега вече бъди сигурен, че ще тръгне след мен. Няма да прости нападение върху егото си.

Гледаше право пред себе си и дори не му хвърли кос поглед, докато той шофираше.

Дейн използва цялото си самообладание, за да удържи нервите си. Знаеше, че няма да ѝ хареса да я разкрият като медиум, но не очакваше тя да се досети толкова бързо за нагласената от него ситуация и да реагира като предизвика убиеца.

— Откъде разбра? — попита той минута по-късно; гласът му бе суров колкото и лицето. — Наистина ли четеш мислите ми?

— Не си в състояние да преодолееш страха си от това, нали? — присмя му се тя. — Успокой се. Главата ти е прекалено дебела, дори не мога да надърна в нея. Но репортерката е друга история. Все едно носеше афиш. Защо не ѝ звънна анонимно?

— Знае ме, познава гласа ми. А и ѝ дължах услуга за информация, която ми набави миналата година. Като поднесе първа новината, положението ѝ в телевизията ще се укрепи.

— Е, щом това ще ѝ помогне, хвърли ме на вълците — заяви тя с равен тон.

Сега, след като първоначалният шок от предателството и разгласяването на присъствието ѝ премина, се очертаваха няколко възможности — нито една не беше приятна. Тя се бе притеснявала, защото той не се обвързва с нея; защото никога не обсъждаха връзката си. Сега разбираше защо. За Дейн това не бе *никакво* обвързване; просто бе изчаквал времето, докато убиецът отново нанесе удар, за да

приведе плана си в действие. И я подведе идеално, постави я направо в капана. Сети се какво ѝ струваше да се съгласи изобщо да отиде в къщата и се ядоса още повече.

— Нямам никакво намерение да те хвърля на вълците! — срязва я той.

— Така ли? Значи ще ме използваш само за стръв.

— По дяволите, той въобще няма да успее да припари до теб! Нима си въобразяваш, че ще рискувам да ти се случи нещо? Уговорил съм полицайка да заеме мястото ти. Тя вече е в къщата ти. От теб се иска само да опаковаш малко дрехи и ще те отведе в тайна квартира, докато всичко приключи.

— Не — промълви тя все със същия равен тон.

Той удари с юмрук по волана.

— Недей да спориш по този въпрос с мен, Марли. Нямах никакъв избор.

— Няма да ходя в никаква тайна квартира.

Представи си как стои затворена там дни наред, а може и седмици, с полицаи, които се редуват на смени да я пазят. Знаеше, че няма да го понесе. Щеше да бъде прекалено за и без това изопнатите ѝ нерви. Много бавно той каза:

— Мога да те поставя под охраняемо попечителство и да те заключа в килия, ако предпочиташ. Не допускам да ти допадне.

Извърна се към него, възпламенена от заплахата.

— Да, сигурно си в състояние да го направиш, Холистър. Не мога да те спра, но ти обещавам да направя живота ти истински ад, ако постъпиш така.

— За бога, използвай здравия си разум! Как ще останеш в своята къща. Нали не си въобразяваш, че съм намислил да те използвам като жертвено агне?

— Защо не? Защо да спреш, щом си толкова близо да го направиш? Планирал си да ме използваш през цялото време, нали? Лично аз намирам, че леко се увлече, като дойде да живееш при мен, но предполагах, че си искал да си наоколо, когато ми се яви следващото видение, за да задвижиш нещата.

Главата му рязко се извърна към нея.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Че ако си бе дал труда да *ме попиташ*, детективе, щях да се съглася да участвам в плана ти, щом би допринесло да се разкрие убиеца. Ненавиждам да съм обект от страна на медиите, защото това отново ще съсипе живота ми, но щях да го сторя. Не се налагаше да жертваш тялото си в името на каузата.

Той гневно натисна спирачките и закова колата с такава сила, че Марли залитна напред. За щастие нямаше никой зад тях, иначе непременно щеше да се забие в багажника. Беше не по-малко ядосан от нея.

— Връзката ми с теб няма нищо общо с тази история!

— Нима? Ситуацията ме озадачаваше от самото начало. Ще се закълнеш ли, че този план не се е въртял в главата ти, *преди* да се нанесеш при мен?

Стисна челюсти. Въобще не възнамеряваше да я лъже.

— Да.

— Според мен не е така.

— Да се настаня при теб не беше част от плана.

— О! Значи е нещо, на което не успя да устоиш, така ли? — предизвика го тя.

Грубо я стисна за раменете.

— Напълно си права. Желаех те и щом ми се предостави възможност да заживея с теб я сграбчих. Или смяташ, че съм се преструвал с всичките си ерекции?

— Това не доказва нищо. Ако питаш мен, ти се възбуждаш дори и муха да кацне на теб.

Поиска да се отскубне, но той я стисна още по-силно. Дейн отново се опита да овладее нервите си; първият опит не продължи много дълго.

— Нашата връзка няма нищо общо с тази история. Това са две съвършено различни неща.

— Щом ти го казваш — промълви тя провлачено, имитирайки акцента му.

— По дяволите, Марли... — Нервно бибикане на клаксон го прекъсна и той вбесен хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Няколко коли бяха спрели зад него. Натисна газта. — Ще довършим разговора вкъщи, докато си опаковаш багажа.

— Няма да ходя в никаква тайна квартира. — Думите бяха изречени тежко, непреклонно. — Ще отида на работа както обикновено. Вероятно и тази част от живота ми си разбил. Сигурно ще ме уволнят, но все пак ще опитам.

— Никой няма да те уволни!

Тя се загледа през прозореца. Значи си въобразява, че ще я използва като стръв за капана си, а после всичко ще бъде както преди.

— И ти можеш да си събереш багажа.

Хвърли ѝ кос поглед.

— Какво?

Нямаше начин да остане в тайната квартира с нея.

— Искам да си изнесеш нещата от дома ми.

За пръв път твърдят ѝ тон прониза нетърпеливия му гняв. Марли не бе просто разстроена; тя е дълбоко и ледено бясна; не повярва на нито една негова дума. Стомахът му се сви. Пое дълбоко въздух, призова самоконтрола си.

— Добре. За момента вероятно така е най-добре. Ще идвам да те навестявам колкото е възможно по-често в тайната квартира...

— Няма да ходя в никаква тайна квартира! Не разбираш ли английски?

— Изглежда ти не разбираш — натърти той бавно. — Скъпа, не ти предлагам никакъв избор. Не е възможно да останеш в дома си.

— Тогава ще отида в мотел или ще наема апартамент. Отказвам да стоя заключена заради твоите кроежи. Доколкото ми е възможно ще продължа да водя нормален живот. Ще ходя на работа, ако не ме уволнят, и ще правя най-обикновени неща: ще пера, ще готвя и ще ходя на кино. Живях буквално като затворник през първите двадесет и две години от живота си и, по дяволите, няма да позволя да ме затворят отново.

Прокара ръка през косите си. Милостиви боже, изобщо не му хрумна, че тя ще се закучи така. Това бе една Марли, каквато не бе виждал от първата седмица на запознанството им и някак бе допуснал да забрави тази страна от нейния нрав. Седналата до него жена кипеше като вулкан и едва ли би му сътрудничила. За момента реши да си затвори устата и да направи рекапитулация на загубите.

Остатъкът от пътуването мина в мълчание. Когато стигнаха къщата ѝ, в алеята имаше непозната кола, а и спортната кола на Трамел

бе паркирана там. Марли слезе и прекрачи прага на входната врата, без да погледне Дейн. Трамел и Грейс седяха във всекидневната заедно с млада полицайка, която силно приличаше на Марли — и по ръст, и на вид. При влизането на Марли Трамел се изправи и възкликна, зървайки израза на лицето ѝ:

— Охо...

Последвалият я по петите Дейн бързо прекара пръст през врата си и спря всякакви по-нататъшни коментари.

Марли обаче се извърна навреме, за да види красноречивия жест. Обърна хладен поглед към Трамел:

— И ти ли участваш в заговора?

Той се раздвижи неспокойно.

— До вчера — не. — Беше свикнал да мисли за Марли като за уязвим човек, нуждаещ се от закрила, но сега блясъкът в дълбоките ѝ сини очи изведнъж го накара да застане нащрек. Дейн му бе разказал за Глийн, но до този момент той наистина не си я бе представял като жена, която, макар и вързана, и безпомощна, ще предизвиква полудял убиец. — Доколкото схващам не си особено щастлива.

— Малко съм разстроена — обяви тя иронично. — Едва преживях едно нападение от маниак с нож, та малко се притеснявам да бъда поставена като стръв за друг.

Дейн трепна. Не го бе виждал от този ъгъл.

— Ще бъдеш в безопасност — обади се той. — Допускаш ли, че щях да го направя, ако съществуваше и най-малък риск за теб?

Изви глава и го изгледа изпитателно.

— Да — обяви тя накрая и потъна в спалнята.

Трамел подсвирна през зъби.

— Надушвам проблеми в рая.

Грейс изгледа Дейн кръвнишки.

— Прав си — съгласи се тя и последва Марли в спалнята.

Полицайката — Бевърли Бивър — седеше и ги наблюдаваше неспокойно.

— Заместителството отменя ли се?

— Не — отвърна Дейн. — Още си в играта. Веднага след като настаня Марли, ще се върна, за да обмислим всичко. Разполагаме с време. Новината няма да се разчуе преди вечерната емисия.

Бевърли попита:

— А как ще ме опазиш от репортерите? Този тип няма как да ме приближи, ако на предната морава се мотаят стотина журналисти и фотографи.

— По телевизията ще го съобщят като шега. Върху отдела ще се изсипе много гняв, а шефът ще направи изявление, че сме разследвали Марли и в твърденията ѝ няма нищо вярно. Убиецът обаче знае истината и ще дойде да потърси Марли. — Направи пауза, преди да попита: — Сигурна ли си, че искаш да го направиш, Бев?

— Сигурна съм. Най-близо съм до нея по ръст и външен вид, а и съм изкарала курс по самоотбрана за напреднали. Аз съм най-подходящата.

Звучеше философски настроена. Дейн не се подведе. Бевърли имаше репутация, че се бори като тигър. Беше готова да замести Марли, макар да знаеше, че ще се наложи да допусне убиеца прекалено близо до себе си, а това едва ли беше повод да се чувства удобно. Но само така щяха да разполагат с достатъчно доказателства, за да успеят да го задържат.

— Добре. — Хвърли бърз поглед към спалнята. — Тя отказва да бъде настанена в тайна квартира.

— Вече подготвихме такова място — обади се Трамел.

— Опитай се да ѝ го обясниш. Съгласи се да напусне дома си, но настоява да се настани в хотел или да наеме апартамент. Толкова ми е сърдита, че няма да приеме никакво мое предложение.

— Хрумна ми нещо. Може би мен ще послуша.

— Опитай.

Трамел бавно влезе в спалнята и Марли вдигна поглед от сака и куфара, които приготвяше. Грейс ѝ помагаше — вадеше дрехи от дрешника и ги оставяше на леглото, та Марли да ги сгъне и прибере. Дейн се облегна върху касата на вратата; наблюдаваше я с буреносно изражение на лицето.

— Дейн ми каза, че не желаяш да отидеш в тайна квартира — подхвана Трамел.

— Точно така.

Грейс ѝ метна бърз, загрижен поглед.

— Марли, това е най-доброто място за теб.

— На теб би ли ти било приятно да си затворена евентуално седмици наред? Това ще ме влуди. Направих каквото зависеше от мен,

за да помогна и отказвам да бъда наказана за това.

— Но това не е наказание — опита се да обясни Грейс. — То е, за да си в безопасност.

— Дали нещо е наказание, или не, най-добре преценява човекът, който го получава — отвърна Марли. — Не ми тежи да съм в уединение. Дори ми е приятно. Но не мога да търпя да съм затворена.

— Мотелът няма да е особено удобно място — обади се Трамел. — Имам идея. Все пак ти е нужна защита. Защо не се преместиш в къщата на Дейн? Ремонтът приключи и вчера докараха мебелите. Ще ти бъде по-удобно, а той ще бъде с теб нощем.

Изгледа го ледено.

— *Не е* особено добро предложение.

— Но е единственото разумно — Трамел контрира свирепия ѝ поглед с блага усмивка. — Е, не е идеалното решение, но е компромис, който ще даде резултат; стига да го приемеш. Дейн не би те прибрал под охраняемо попечителство, но ти гарантирам, че шефът ей сега ще го разпореди и окото му няма да мигне.

У нея се надигна раздразнителен гняв и почти я задуши. Не желаше да я вкарват насилствено в къщата на Дейн; не желаше да ѝ натрапват съжителство с него. Но за жалост Трамел беше прав. Шефът не я познаваше и няма да се мисли дълго, преди да разпореди да я задържат за нейно собствено добро.

— Трамел греши — обади се Дейн тихо и наруши тишината. Посрещна гневния ѝ поглед, без да мигне. — Лично ще те прибера под охраняемо попечителство. Дори да ме възненавидиш, но се налага. Много по-добре е, отколкото да рискуваш живота си. Така че, скъпа, става въпрос дали ще предпочетеш моята къща или затвора.

Поднесено по този начин, тя призна, че няма никакъв избор.

Преместването стана бързо. Дадоха на Марли време само да благодари на Бевърли за риска, който поема, и да я разведе из къщата. После я отведоха. Тя настоя да шофира своята кола, така че скоро след това пред дома на Дейн паркира керван от три автомобила.

Дейн беше видял последните промени, направени от Трамел в къщата му и прецени, че парите са добре похарчени. Новите мебели изглеждаха и удобни, и шикозни. С новопридобитата свежест и простор, сега дневната му напомняше по-скоро на студио. Леглото в спалнята бе единственото, което доскоро бе относително ново. Когато

наследи къщата, бе подменил стандартното двойно легло на баба си и дядо си с огромно. През последните седмици търпеше леглото на Марли само защото тя беше в него — нямаше друга причина да се примири краката му да висят навън.

Ако бе таил някакви надежди да дели огромното легло с нея сега, те изчезнаха в момента, когато тя решително отнесе багажа си в допълнителната спалня, също пипната от Трамел. И независимо от това Дейн се чувстваше странно приповдигнат. Тя беше тук. Само това имаше значение. Очевидно желаше да прекъсне изцяло връзката им, но обстоятелствата бяха направили заговор срещу нея и се налагаше да отседне при него. Той щеше да разполага с шанса да срути стената от гняв.

Грейс отново се хвърли да помага на Марли да разопакова. Пороботиха мълчаливо заедно няколко минути, преди Грейс да отбележи:

— Ама ти май истински си му сърдита?

— Сърдита е бледа дума. Той не просто ме подведе. От самото начало това е била единствената причина да започне връзката ни.

Грейс я погледна шокирана.

— Не е възможно да бъде вярно.

— Нима? Та той не отрече, че го е планирал още преди да се нанесе при мен.

— Но Алекс неприкрито злорадства, защото Дейн е направо луд по теб. Да не би да не знаеш, че те обича.

— Ако е така, никога не го е произнесъл. Всъщност — никога дори не сме обсъждали нашите взаимоотношения, като се изключи секса. Започвам да си мисля дали не става въпрос единствено просто за секс. От самото начало е кроял този план, а като допълнителна екстра се оказа, че съм приемлива в леглото.

Грейс се замисли за миг, преди да попита:

— Никога не сте обсъждали чувствата си, така ли?

— Нито думичка по въпроса. Обадох му се, когато започна видението ми; той пристигна, погрижи се за мен и после просто не си тръгна. В следващия миг вече окачаше дрехите си в дрешника ми.

— Разбирам. Още при първото ни излизане Алекс призна, че емоционално е нагазил в дълбоки води — припомни си Грейс. — А Алекс е най-глезеният мъж на този свят. — Замисли се още малко и

продължи: — Права си. Така както излагаш фактите, можеш да предположиш, че Дейн преднамерено е започнал връзката ви, за да спечели доверието ти и се е нанесъл при теб, за да е близо до разигравашите се събития, така да се каже.

— Или накратко: използвал ме е.

Грейс излезе от спалнята и изгледа Дейн хладно. Трамел улови погледа на партньора си и сви рамене развеселен. Дейн не виждаше нищо смешно в ситуацията. Не възрази, когато Трамел и Грейс обявиха, че си тръгват. Колкото по-рано той и Марли останат насаме, толкова по-бързо ще започнат отново да градят мостовете. Господи, какво ще стане, ако не успее да промени решението ѝ?

При мисълта да я загуби завинаги усети как стомахът му се свива от ледена паника.

Марли най-после излезе от спалнята, за да види вечерните новини. Както и очакваше, водещата новина бе тя.

— WVTM научи днес, че местната полиция е прибягнала до услугите на живеещата в района Марли Кийн, която е медиум, за да им помогне при издирването на Съсеквача от Орландо. Репортерката на WVTM Шери Воун разговаря с госпожица Кийн по-рано днес, когато тя, съпроводена от един градски детектив, напускаше къщата на последната известна жертва, Марилин Елрод, която е живяла в квартала „Уилуд Естейтс“.

Кадърът се промени: интериорът на студиото бе заменен от записа, направен пред къщата. Марли се загледа за минута и обяви:

— Чудесно го изигра. Начинът, по който им каза да напуснат и по който заставах пред мен, наистина създаваше впечатлението, че искаш да ме предпазиш. Виждаш ли ме като човек, жаден да привлече вниманието на медиите?

— Съвсем не — промърмори той.

Е, поне разговаря с него. Опасяваше се, че ще реши да не му говори до края на живота си. Не, никак не прилича на човек, който всячески се стареа да привлече вниманието на журналистите; човек с капчица прозорливост веднага би го забелязал. По лицето ѝ бе изписан прекалено ясен, макар и контролиран гняв, както и прекалено голямо отвращение, когато описваше убиеца.

В следващия кадър се появи лейтенант Бонес: потеше се от жегата и изглеждаше подобаващо притеснен. Дейн го бе посъветвал как да се държи. Бонес не се чувстваше добре в ролята, която изпълняваше, но неговата неловкост допринасяше за желания ефект. Да, Марли Кийн се бе свързала с тях. Бяха склонни да изслушат всеки, в състояние да им помогне при разследването. Твърденията на госпожица Кийн обаче не се оказали стойностни и полицията на Орландо нямало да работи повече с нея.

Отново кадър от студиото. Вечерните новинари изказаха остри мнения: полицията пилее парите на данькоплатците, като върви по следи, подсказани от психарка. Репортажът завърши с информацията, че госпожица Кийн, въпросният медиум, работи в счетоводния отдел на местна банка и назоваха името на банката.

— Отиде ми работата — изсумтя Марли провлачено.

Дейн стисна кутията бира в ръката си.

— Казах ти...

— Знам какво ми каза. И знам, че нямаш представа какво говориш.

Той стисна зъби.

— За последен път: не започнах връзката си с теб, за да те използвам като стръв.

— Нима? И когато по-точно състави брилянтния си план? Не задавам въпроса саркастично. Планът е дяволски добър. Положително ще даде резултат. Интересува ме кога.

Не му се налагаше да се замисля. Знаеше точно кога му хрумна идеята. Отново предпочете да не прибягва до лъжа.

— В самолета на връщане от Денвър.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Искаш да кажеш точно преди да пристигнеш в къщата ми и да се правиш, че изпълняваш служебните си задължения?

— Да — изръмжа той.

— Това прави нещата малко съмнителни, не смяташ ли?

— По дяволите, още преди това те желяех! — изкрещя той. — Но ти беше заподозряна и няхах право да се обвързвам с теб. Веднага след като разсеях всякакви съмнения относно теб, потропах на вратата ти.

Тя се усмихна.

— И какъв невероятен късмет да ме използваш по този начин, нали? Нямам нищо против тази част от историята, Дейн. Наистина. Неприятно ми е, че използва личната ни връзка, за да ме поставиш като стръв... Но явно за теб не е била толкова лична, а?

Червени петна затанцуваха пред очите му. Толкова се ядоса, че усети как губи контрол. Стана и излезе от къщата, за да не направи нещо, за което после щеше да съжалява.

По дяволите, нещата никак не изглеждаха добре. Как може тя да се съмнява в онова, което възникна помежду им? Никога не бе изпитвал подобни чувства към никоя жена, а според нея това няма никакво значение за него. Разходи се из двора; стелешката се в нощта горещина го накара да се изпоти. По някое време прецени, че вече се контролира, влезе обратно в къщата, но Марли се бе затворила в стаята си.

Вероятно така е най-добре. Емоциите и на двамата са прекалено изострени, за да говорят разумно в момента. Утре, когато и тя, и той се поуспокоят, всичко ще бъде по-добре.

Карол Джейнс изгледа вечерните новини. Значи така са разбрали! Проклетият медиум. Как да се досети човек? Това определено не влизаше в плановете му.

Ченгетата изглежда й нямаха особена вяра, но само от вида й го попиха ледени тръпки. А и какво само наговори! Как е възможно да е толкова злобна? Нарече го червей и страхливец. След първото усещане за обида започна да се ядосва. Значи не бил мъж мечта за никого, така ли? Какво знае тази малка кучка?

Всъщност, даде си сметка той, тя знае доста. Ченгетата не й вярват — засега — но фактът си е факт: тя е истинска опасност за него. За разлика от всички останали, тя се бе приближила прекалено много до него. Единственият начин да успее да го види е било в медиумно видение и тази мисъл го накара да се почувства дяволски уязвим.

Положението бе непоносимо. Колко срамно ще бъде да се издъни заради някаква *откачена*! Проблемът бе, че всъщност не е откачена. Беше си съвсем наред. Само така може да знае как изглежда той.

Той не е в безопасност, докато тя е жива.

Разрешението бе очевидно: медиумът трябва да умре.

23.

На следващата сутрин Джейнс се обади и съобщи, че е болен. Марли бе вписана в телефонния указател и той потърси адреса ѝ на картата. Нямаше време за губене; трябваше да се отърве от нея час по-скоро. А после ще помисли дали да не напусне Орландо; обикновено оставаше в някой район по-дълго отколкото сега, но кучката с медиумни умения обърка плановете му. Разполагаха със скица на лицето му. Сега вероятно ще я подценят, но открият ли мъртвата кучка, ще ѝ обърнат по-голямо внимание.

Надушваше капан, но и не смееше да игнорира положението. Просто бе прекалено опасно за него. Не допусна никакви рискове. Смени номерата на колата си с тези на една старица от същата кооперация, която вече рядко шофираше. Ще ги размени отново, щом се върне — така ако някое подозрително ченге следи движението по улицата на Марли Кийн, когато проследят номера, ще открият единствено, че принадлежи на някоя си госпожа Велма Фишър. Проверявайки колата на госпожа Фишър, нейните номерата ще си бъдат на мястото и те ще останат с убеждението за грешка при записването.

Къдравата руса перука беше на главата му, когато тръгна. Подобна екстравагантна коса бе чудесна маскировка, нищо че самият той го казваше. Те търсеха плешив мъж. Беше изключително находчив начин да промени външния си вид, защото и в двата случая хората забелязваха предимно главата му: те ще се загледат в русите къдрици, а не в лицето, а ако го видят нощем, ще забележат лъскавия череп и нищо друго. Просто брилянтно.

Спусна прозореца на колата и усили звука на радиото. Това бе друг вид психологическа хитрина: ченгетата не очакват той да привлече вниманието върху себе си с шумно радио. Ако е капан, не биха очаквали той смело да мине по места, където има възможност да го видят. Именно затова никога не успяха да го заловят. Той предвиждаше действията и реакциите им, а те нямаха никакво понятие

в каква посока се движат мислите му. В края на краищата как хора без никакво въображение ще разбират човек, който го притежава?

Затова небрежно мина с колата пред къщата на кучката и също толкова небрежно я огледа. На алеята имаше кола. Защо не е отишла на работа? В репортажа ясно казаха, че работи в банка. А и по улицата сякаш бяха паркирани прекалено много коли. Отново го побиха ледени тръпки. Не че видя нещо конкретно, но не се бе изплъзвал толкова дълго, проявявайки глупост; точно обратното. Определено му намирисваше на капан.

Не рискува да мине втори път. Върна се при блока си, подмени номерата и се замисли. Ако е капан, ченгетата няма да оставят кучката в дома ѝ. Ще я приберат някъде, където си въобразяват, че е в безопасност. Ще е невъзможно да я открие, и още по-малко — да стигне до нея.

Наистина ли ще постъпят така? Капанът ще изглежда много по-реалистичен, ако тя привидно спазва нормалната си рутина.

Имаше само един начин да го провери. Потърси номера на банката, където работи, и натисна копчетата. Още след първото позвъняване му отговори отегчен, млад женски глас.

— Марли Кийн от отдел „Счетоводство“, ако обичате.

— Изчакайте, моля.

Ново иззвъняване, щракване.

— „Счетоводство“ — обяви друг женски глас.

— Марли Кийн, моля.

— Момент. — Чу жената да казва нещо с по-приглушен глас, което означаваше, че е отдалечила слушалката от устата си. — Марли, на втора линия.

Джейнс затвори. Тя беше на работа.

Засмя се вътрешно, докато се връщаше при колата си. Какви глупаци бяха всички, щом това е най-доброто, което бяха измислили! Ще я проследи след работа. Така се отклоняваше от предварително изучения маршрут, естествено, но пък не поема риска отново да мине по нейната улица.

Най-големият му проблем, каза си той, е да намери сянка, където да паркира, докато я чака да излезе от банката.

Разпозна я, когато отиде да обядва. Беше запомнил гъстите тъмни коси и крехкото ѝ тяло. Сърцето му биеше от вълнение, но той

строго се постави под контрол. Не биваше да допусне грешка от прибързаност.

Присмя ѝ се наум, докато я следваше. Не е кой знае какъв медиум, щом не долавя, че е две коли зад нея. Но тя продължаваше да бъде опасност за него, а това не може да се толерира.

Взе си храна от гишето на заведение за бързо хранене и се върна в банката. Нямаше никаква възможност да я спипа. Затова търпеливо се настани и отново зачака.

Напусна работа в четири. Той внимателно бе огледал паркинга. Нямаше подозрителни личности, които да се мотаят наоколо — като се изключи той, разбира се. Затананика си, когато пое през няколко коли след нея.

Никъде не спря по пътя. Отправи се направо към малка къща в по-стар квартал. Той запомни адреса и продължи. Отиде до библиотеката и направи справка в адресния регистър на града. Къщата бе на името на Дейн Холистър. Веждите на Джейнс се стрелнаха нагоре и той се ухили. Името му беше познато; напоследък доста се мяркаше във вестниците. Детектив Дейн Холистър разследваше убийствата на Съсеквача. Божичко! Това ако не е съвпадение?

Директорът на банката не го направи; дори заместник-директорът не го направи. Но извикаха началничката на отдел „Счетоводство“ на съвещание при тях и в този случай на Марли не ѝ бе необходимо да е медиум, за да се досети какво става. Не се изненада, когато началничката се върна — изглеждаше нещастна — и покани Марли в кабинета си. Съжалявали за необходимостта, но първата им отговорност била към клиентите им и т.н. и т.н. В края на краищата всичко се свеждаше до едно: в петък е последният ѝ работен ден. Дори се чувстваха великодушни, че я оставят да работи дотогава.

Тя се замисли дали да не постъпи също великодушно и да напусне веднага — нали тъкмо това искаха, но импулсът не продължи дълго. Не бе в най-добро настроение.

Прибра се в къщата на Дейн все така сърдита. Толкова сърдита, че нямаше място за нищо друго. Беше ядосана от момента, когато разбра как Дейн я е предал и не виждаше как гневът ѝ ще се разнесе в обозримо бъдеще.

Беше вкъщи само от няколко минути — колкото да се преоблече. Чу кола да свива по алеята и погледна през прозореца — очакваше да види Дейн, но съзря Трамел да измъква дългата си фигура от ниската кола. Отиде до вратата да му отвори.

— Здравей, сладурано.

Завъртя слънчевите си очила на дългия си пръст и се наведе да я целуне по бузата.

Изгледа го язвително при тази демонстрация на нежност.

— Какви сладки приказки се готвиш да ми наговориш?

Той се ухили и вдигна ръце.

— Не стреляй, не съм въоръжен. Виждам, че още не си се успокоила.

— Ти да не си пробно вдигнатата шапка над окопа, за да провериш дали стрелям?

— Не точно. Дейн ще се забави няколко минути, а не искаме да си сама.

— Благодаря за грижите.

— Не ми звучиш искрена — пошегува се той, но привидно ленивите му очи бяха наблюдателни.

— Уволниха ме днес — отвърна тя. — Не съм в настроение да празнувам. Само добрите им сърца са причината да ми позволят да приключа седмицата.

Той изсумтя.

— Аз бих ги зарязал още днес.

— И аз, ако не желаеха точно това. Искаш ли нещо хладно за пиене?

— Стига да не е алкохол.

— Имам. Лимонада, плодов сок, чай.

— Чай.

— Ей сега. Умно постъпваш да не пиеш и да караш.

— И без това не пия особено. Разбърква организма ми — обясни провлачено той. Последва я в кухнята. — Настани ли се окончателно снощи?

— Не стигнах толкова далеч. Просто подредих нещата си. — Извади две чаши от шкафа, пусна вътре кубчета лед и ги напълни с чая, който бе приготвила сутринта, преди да отиде на работа. — Лимон?

— Не, благодаря. Пия чая си чист.

Тя се засмя и двамата се чукнаха.

Трамел се загледа в нея, докато отпиваше от студената течност.

— Ще му простиш ли?

Тя сви рамене.

— Не толкова номерът с медиите ме разстрои, колкото прозрението, че „се е подиграл с чувствата ми“, ако ми разрешиш да прибягна до тази стара южняшка фраза.

— Наистина ли мислиш, че няма чувства към теб?

— Ако ги има, никога не ги е споменавал. Обидно ми е, защото съзнателно предизвика емоциите ми към себе си, а после ги използва, за да ме манипулира.

— Започва да гледа като кон с кепенци, стане ли въпрос за работата му — подмета Трамел деликатно. — Хайде да седнем.

— В негова защита ли ще говориш? — попита тя, докато се настаняваха около масата.

— Не точно, но познавам Дейн по-добре от всеки на този свят — включително ти или някой от роднините му. Те са били край него само докато израсне. Ти само си преспала с него. А аз съм рискувал живота си заедно с него. Познавам го напълно.

— Смяташ ли го за способен хладнокръвно да използва някого, когато провежда разследване?

— Разбира се. Той е ченге. Аз също. Но никога не е проявявал хладнокръвие, когато е ставало въпрос за теб. Как да го кажа, без да ставам груб? — зачуди се той и се загледа в тавана. — Помниш ли, когато за пръв път се появи в кабинета на Бонес и двамата с Дейн моментално се счепкахте?

Тя кимна.

— Е, казано деликатно — така яко се бе възбудил, че и котка не можеше да го одраска.

Марли се задави с чая, после се облегна назад и прихна в гръмък смях. Трамел протегна дългите си крака; изглеждаше доволен от себе си. Изчакваше я да се успокои.

— Той е моят герой — продължи след малко Трамел мързеливо. Сега вече не гледаше към нея; вираше се в кубчетата лед в чашата си с лека, самоиронична усмивка. — Не се включих към силите на реда от идеализъм или нещо подобно. Бях отегчен, а това ми се струваше

интересна работа. Събраха ни с Дейн след първата година и двамата сме заедно оттогава. Аз самият не вярвам в много неща, нито се доверявам особено, но Дейн е като скала и за всичко мога да разчитам на него. И той не е идеалист. Дори е по-циничен от мен. Но има изострено чувство за правилно и неправилно и то никога не го е напускало. Аз виждам единствено нюанси на сивото, а Дейн успява да долови черното и бялото. Съзнава, че има неща, за които си заслужава да се бориш и е готов да застане на предната линия. Той е галантно, героично копеле, а дори не го съзнава. Старомоден южняшки тил, солта на живота. Познава до болка живота на улицата, интелигентен е и е хитър като лисица. А и лош. Дяволски лош може да бъде. Но става мек като восък, отнася ли се до жена. Някога му се подигравахме, когато още бяхме патрулиращи полицаи и се налагаше да се справяме с пътнотранспортно произшествие. Ако беше намесена жена, наранила си малко ръката, а до нея лежи мъж, от когото тече кръв от най-малко десет места, Дейн като че ли никога не забелязваше мъжа. Насочваше се направо към жената, да се увери дали е добре, и го правеше така нежно, че само след минути краката ѝ се подкосяха пред него. После, осъзнавайки как е оставил мъжа да лежи безпомощно на улицата, се смущаваше, а ние му се присмивахме.

— Не е нужно да ме убеждаваш, че знае как да котка жените — отбеляза тя суховато.

— Да, права си, предполагам. Но никога досега не съм го виждал такъв, какъвто е с теб. Винаги е имало жени около него, но никоя никога не е пречила на работата му. До твоята поява. Не мисли за нищо друго, освен за теб. Ти го подлуди. Толкова си го ядосала, че не може да разсъждава. От години не съм виждал нищо по-забавно. Той може и да не знае, че е влюбен в теб, но повярвай ми — няма да те пусне. Познавам го. Ако си тръгнеш през онази врата, ще те последва.

Тя го погледна недоумяващо.

— Как така един човек няма да знае, че е влюбен? Хайде, не ме баламосвай.

— Ами никога преди не му се е случвало.

— А с теб беше ли се случвало преди Грейс?

Погледна я неловко. Преглътна.

— Ами... Не.

— Ти разпозна ли чувството?

— Да кажем, че му се съпротивлявах.

— Но си знаел, че е налице. И аз не съм била влюбена преди, но разбрах какво се е случило.

— Дейн е по-твърдоглав от другите.

— Няма нужда да ми го казваш — промърмори тя. — Изобщо не мога да го разчета.

Трамел леко се засмя, но изведнъж стана сериозен. Погледна я сконфузено.

— А мен разчиташ ли ме?

Тя му се ухили злорадо, доволна да го види притеснен.

— Не съм се опитвала, откакто си възвърнах умението.

— А Грейс?

— Не се натрапвам на приятели — отвърна тя строго.

— Нещо като морален кодекс на медиумите, така ли?

— Не е етично. Винаги се е налагало да блокирам хората, а не да се опитвам да улавям чувствата им.

Чуха врата на кола да се затръшва отвън.

— Дейн пристигна — отбеляза Трамел и допи питието си. — Помисли си, Марли. Не бъди така сурова към него и ни спаси всички. Днес си беше направо опасно да се разговаря с него.

— Ще помисля за твоята гледна точка — увери го тя. — Но крайното решение зависи от него.

Само допреди десет минути бе убедена, че е взела окончателно решение, ала обяснението на Трамел за твърдоглавието на Дейн я накара да се замисли.

Дейн влезе. Изглеждаше разгорещен и раздражителен. Погледът му се стрелна първо към Марли — в него се четеше зле прикрито, гневно желание, — а после към чая, който пиеха. Наля си чаша и седна с въздишка.

— Беше кошмарен ден.

— Разкажи ми — предложи Марли сладко и добави: — Мен пък ме уволниха.

Погледна я за миг, после отчаяно отпусна глава върху масата и промърмори:

— Шибана работа.

— Тръгвам — обяви Трамел и се усмихна на Марли. — Ще се видим сутринта, партньоре.

Дейн не отговори. Марли отпиваше от чая. Трамел излезе, без никой да го изпрати.

Мълчанието в кухнята натежа. Марли го наруши:

— Когато всичко това приключи, ще се върна в Колорадо.

Дейн вдигна глава. Лицето му бе леко пребледняло под загара, а устните му — стиснати на черта.

— Не — заяви той извънредно тихо.

Тя се облегна назад и скръсти ръце върху гърдите си.

— Какво ще предприемеш? Ще ме заплашиш отново с охраняемо попечителство ли? Няма да успееш.

Бутна стола си назад, изправи се и отиде до мивката да остави чашата.

Точно я захлупи изплакната и две силни ръце се стовариха върху раменете ѝ и я завъртяха. Тя се отдръпна, доколкото успя, но шкафовете ѝ попречиха да се отдалечи. Облегна се върху нея и бедрата му се залепиха за нейните. Лицето му бе непреклонно.

— Няма да те пусна — промълви той. — По дяволите, Марли, как въобще ти хрумва да говориш за заминаване, когато знаеш какво съществува помежду ни?

— Това ли? — разпалено попита тя и отърка бедра в неговите, за да го възбуди. — Та то е само секс.

— Много повече от секс е, по дяволите!

— Нима? От това, което видях, е било единствено секс — подразни го тя.

Усети го, че потреперва от гняв и се наслади. Нещо свирепо и обидено у нея желаше той да изпита нейната болка.

Лешниковите му очи позеленяха — бе изгубил контрол.

— Господи, след като е само секс, тогава да му се насладим — обяви той задъхано и я притисна в обятията си.

Със замаяна глава Марли се вкопчи в него, докато се отправяха към спалнята. Сърцето ѝ биеше лудо, кръвта във вените ѝ кипеше. Искаше да го удари; да го ухапе. Искаше да разкъса дрехите му и да му се нахвърли. Любов, яд и похот се смесиха в едно. Може би още не успяваха да общуват чрез думи — гневът бе прекалено голям — но имаше шанс телата им да запълнят пропастта. Той грубо я постави на леглото, а тя посегна, сграбчи ризата му и го придърпа към себе си.

Свирепо смълчани, те се бореха един с друг. Устните му натъртиха нейните с грубите си целувки. Тя ухапа долната му устна и го накара да изругае. После нежно я засмука. Той скъса копчето на късите ѝ панталони — изпитваше потребност бързо да я разсъблече. Тя се бореше с ципа му, най-после го свали и жадно пъкна ръка под слипа му. Членът му изпълни ръката ѝ; беше твърд и пулсиращ. Главата му вече бе влажна.

Дишаше шумно и тежко, докато сваляше пликчетата ѝ и в следващия миг се претърколи отгоре ѝ, като разтвори бедрата ѝ с коляно. Проникна в нея с животински порив, а тя извика от грубото нахълтване, докато го обгръщаше с крака.

През дългите, страстни часове, които последваха, не им дойде наум за никаква вечеря. Горещината на залеза премина в сумрака. Отначало Дейн я любеше със свирепа настойчивост, в която се долавяше гняв и негодувание от напрежението, което бе изпитал. Свирепостта на Марли не бе по-малка. Не преставаше да го хапе, да забива нокти в него, да повдига бедрата си, за да го пресрещне.

Не говореха. Бързото им диво любене не оставяше място за думи. После лежаха мълчаливо изтощени, все още преплели тела. Току-що установената връзка бе прекалено нова, крехка, за да им позволи да се отделят. Унесоха се; Марли се събуди след известно време, когато той отново започна да я люби.

Този път беше нежен и внимателен. Целуваше натъртванията, оставени от силните му ръце по гладката ѝ копринена кожа, сякаш мълчаливо ѝ се извиняваше. Тя облизваше лекичко одраскванията, останали от ноктите ѝ. Обладава я дълго: забавяше темпото, когато усетеше, че оргазмът му приближава, защото не се чувстваше готов да освободи удоволствието.

И двамата ясно съзнаваха, че той не е с презерватив. Поддържаше тежестта на тялото си с ръце докато влизаше и излизаше от нея; не откъсваха очи един от друг и в тях се четеше всичко. Когато той повече не бе в състояние да задържи оргазма си, а тя на два пъти бе стигала до своя, тя постави ръце на таза му и го притисна по-дълбоко в себе си и той се остави да свърши. Потрепери от силата на изпитаната наслада и позволи на семенната си течност да се излее в нея.

Отново не беше време за думи. Още не. Поспаха с преплетени тела и здрачът премина в мрак.

Марли първа се събуди. Тялото я наболяваше сладостно; усети как гладът за още и още от онова, което бе предизвикало болката, се засилва. Дейн продължаваше да спи, но когато го хвана за члена, мигом се раздвижи. Обърна се по гръб и я обгърна с ръце през талията, докато тя го възсядаше.

— Остани при мен — прошепна той.

Затвори очи — наслаждаваше се на усещането коприненото ѝ тяло да го обгръща.

Тя се поколеба, но усети членът му да потрепва в нея.

— Добре — отвърна тя също шепнешком и нежно започна да се движи.

Не беше нещо особено, но след ожесточеното любене преди малко, не се съмняваше в искреността му. Той не беше ченге, опитвало се да залови убиеца; просто бе мъж, полудял от копнеж по своята жена. Още не се бе обвързал — поне не с думи — но връзката между плътта им ѝ даде увереност. Щеше да почака за останалото.

Карол Джейнс обмисли всичко много внимателно. Кучката трябва да е сама, затова се налага да разкара детектив Дейн Холистър.

Не позвъни на 911, където диспечерът щеше да засече номера, от който се обажда. Обади се направо в полицейския участък.

Вярваше в изключителния си актьорски талант. Испита гордост от обезумелите нотки в гласа си, когато каза:

— Убита е жена! Още една... Той е! Кълна се в Господ, че е той. Кръв... Цялото ѝ тяло е в рани! Истинска касапница! Видях го, когато тръгваше: плешив, точно като на скицата!

— По-бавно, по-бавно — настоя авторитетният глас. — Не ви разбирам. Повторете, ако обичате.

Джейнс дълбоко и шумно си пое въздух.

— Убита е още една жена. Видях плешив мъж да бяга. Цялата е насечена на парчета и има кръв...

Направи звук, все едно ще повърне.

— Успокойте се, сър. Къде сте? Дайте ми адрес.

Джейнс бързо съобщи името на улица и номер в другия край на града. Позаекна на няколко пъти, докато ги съобщаваше, за да звучи по-убедително. После затвори и зачака.

Намираще се в телефонна будка на две преки от дома на детектив Холистър.

Телефонът иззвъня. Дейн го грабна. Слуша в продължение на минута и заяви:

— Тръгвам веднага.

Претърколи се от леглото и започна да се облича. Марли се надигна на лакът.

— Какво?

— Още едно убийство — отвърна той стегнато. — Мислят, че отново е той.

Тя поклати глава.

— Не.

Съобразявайки, той се спря.

— Точно така. Ти не усети нищо, нали?

— Нищичко. Не е той.

Надигна се от леглото и също започна да се облича. Той въздъхна.

— Най-вероятно ново подражателно убийство, да го вземат дяволите. Извинявай, бейби.

— Не си виновен — отвърна тя. — В специалната група си, трябва да отидеш.

Придърпа я плътно към себе си.

— Не знам колко ще се забавя.

Отърка лице в гърдите му и се наслади на разгорещения му аромат.

— Ще погледам телевизия и ще те чакам.

— Спазарихме се.

Повдигна главата ѝ и се наведе да я целуни.

— А ако случайно си заспала, ще те събудя.

— Добре.

— Имаме да поговорим за доста неща — отбеляза той с решителни нотки в гласа.

— Знам. Сега върви.

Тръгна към вратата, но се върна. Отвори горното чекмедже на шкафчето до леглото и извади пистолет. Провери го, увери се, че е

пълен и предпазителят е спуснат.

— Дръж това под ръка. Знаеш ли как се използва?

Тя кимна. Не че имаше особен опит, но все пак имаше представа как се борави с пистолет. В края на краищата бе живяла сама в планината; навремето ѝ се стори умно да се научи поне на основните неща.

Отново я целуна.

— Добре. Бъди внимателна, дръж пистолета под ръка и не отваряй вратата на непознати. Ще се обадя по радиотелефона да изпратят патрулиращ полицай да наблюдава къщата. Трябва да пристигне до пет минути. Ще ти се обадя, когато тръгна да се прибирам, за да не ме застреляш по погрешка.

— Казах, че ще те чакам — отвърна тя усмихната.

— Един мъж никога не може да е достатъчно предпазлив. А също така — и една жена — добави той строго.

— Разбрах.

Тръгна, а тя включи телевизора и се настани на дивана; започна да сменя каналите, за да намери нещо интересно.

Дейн бе тръгнал преди по-малко от пет минути, а тя вече седеше изправена с ужасно разтуптяло се сърце. Студени тръпки преминаха през тялото ѝ. Изпълни я силно чувство за тревога.

Усети силата, с която образът премина през съзнанието ѝ и заличи всички останали мисли: ръце в черни ръкавици; в едната — клещи секач, с които ровичкаше из проводниците.

Задъха се, опитвайки се да вдиша достатъчно кислород от въздуха, който изведнъж сякаш я задушаваше. Милостиви боже, значи той все пак нанася удар! А Дейн излезе. Дали не беше фалшива тревога, за да разкара полицията, така че убиецът да се съсредоточи върху Бевърли? Полицайката щеше да остане съвсем сама.

Със залитащи стъпки Марли се отправи към телефона. В главата ѝ проблесна видение, което я закова на място. Видя как клещите прерязват обвити с пластмаса кабели.

И светлините изгаснаха.

24.

Марли застина, заслепена от внезапно настъпилата тъмнина, парализирана от ужас и смазващото осъзнаване. Той не бе тръгнал срещу Бевърли, а срещу нея — *и в момента беше отвън.*

Затвори очи и стисна силно клепачи в опит по-бързо да се приспособи към нощно виждане. Редно е да направи опит да излезе, но през коя врата — предната или задната? Или може би той се намира до някой от прозорците. Кой? Кой!

Деликатно разряза мрежата, прекъсвайки нишките една по една...

Тя отчаяно прогони видението. Господи, няма да позволи да я обладва видението. Тогава ще бъде абсолютно безпомощна. Но никога не бе успявала да окаже съпротива достатъчно дълго, да го блокира или контролира. Виденията я заливаха като приливни вълни.

Той знае, че тя е вътре. *Усеща* кучката. Вече предчувства триумфа, мощта...

— Не — простена Марли шепнешком.

Отчаяно привика образа на тежката врата, която се бе научила да отваря и затваря. Сега от нея се искаше единствено да я затвори и да го остави от другата страна.

Ще я види колко е умна, когато опре ножа в гърлото ѝ и започне да го притиска...

Заливаше я като черни вълни. Злобата бе така силна, че тя едва дишаше. Той е така близо, че силата на злото я смазваше. Не успяваше да го отблъсне.

Ключалката на вратата вероятно няма да помръдне. Забавянето предизвиква изпепеляващия му гняв. Изръмжава и разбива стъклото на прозореца с ръка, обвита в ръкавица...

Тя чу удара и пръсналите се парчета стъкло, но видението я обгръщаше все по-силно и ѝ пречеше да възприема почти всичко останало; затова не успя да определи откъде идва звукът. Дори да беше

точно зад гърба ѝ, той изпиваше всичките ѝ сили и тя не можеше даже да се обърне.

Дейн. О, господи, Дейн! Тя не желаше той да види това.

С влизането в колата Дейн взе радиотелефона и разпореди на диспечера незабавно да изпрати патрулна кола пред къщата му.

— Прието — отвърна диспечерът. — Но ще отнеме десет-петнадесет минути. Доста сме натоварени.

— Направи го по-бързо — настоя Дейн с железни нотки.

— Ще се опитам. Зависи кога ще се освободи патрулна кола.

Дейн се поколеба, защото не му се щеше да остави Марли сама толкова дълго, но задачата му бе да пристигне на местопрестъплението, независимо дали е подражателно убийство, или не. Детективите, които работеха по другите случаи, трябваше да огледат и да преценят дали става въпрос за същия извършител. Той ѝ бе дал пистолета си, а и патрулиращата кола щеше да пристигне скоро. Би трябвало всичко да е наред.

Повтаряше си го в продължение на няколко километра, но все пак отби встрани и спря. Нещо не му се струваше наред, по дяволите. Нещо направо не бе както трябва с всеки изминат километър и минута усещаше нарастващ ужас, но не успяваше да разбере причината.

Несъмнено ставаше въпрос за подражателно убийство. В това няма нищо необичайно. Вече разрешиха едно такова. И все пак нещо бе свършено *не наред*.

Включи микрофона.

— Диспечерската служба, обажда се Холистър. Има ли вече патрулна кола пред къщата ми?

— Още не. Но е на път.

Раздразнението не го напускаше.

— А има ли допълнителна информация по съобщеното убийство?

— Нищо. Изчакай... — Дейн дочу статичен шум, после отново диспечера. — Не е потвърдено. Полицейска кола е пристигнала на мястото и току-що се обадиха. Изглежда е фалшива тревога.

Чувството на ужас у Дейн се засили. Мозъкът му работеше трескаво, докато обмисляше случилото се.

— Мъж или жена съобщи за убийството?

— Мъж.

— По дяволите! — Отново включи микрофона. — Проверете сигнала веднага. Потвърдете, че всичко е наред, фалшивата тревога може да е била предумишлена!

— Разбрано. Изчакай.

Дейн чакаше напрегнато в тъмната кола, а по лицето му се стичаше пот. След няколко минути радиотелефонът изпраця.

— Никакви проблеми, Дейн. Всичко е спокойно като на гробище.

Поклати глава. Имаше някакъв проблем — в това бе сигурен. Но къде? *Къде!*

Фалшивата тревога е била вдигната нарочно, за да се отвлече вниманието от защитата на Марли. Но Бевърли е заела мястото на Марли... А ако този план не е сработил?

Замръзна на място; в главата му избухнаха ужасяващи представи. Всичко си дойде на мястото. Марли!

Чу се шум от още разбито стъкло, когато той отново удари прозореца. Марли си представи вратата и човека, който я напъваше: целият в черно, изпълнен с омраза и зло. Представи си как се хвърля върху вратата, пречи ѝ да се отвори, съпротивлява се на видението да се яви. Трябва да вземе нещата под контрол; иначе ще умре. Единственият ѝ шанс е да контролира нещата, както постъпва с познанието. Сега е по-силна от преди. Ще успее да се справи.

Пистолетът. Преди беше до нея, върху дивана. Отвори очи и ги насочи към дивана, но видението вече бе отслабило силите ѝ и краката ѝ се подгъваха. Стовари се тежко на пода; протегнатата ѝ ръка не достигна дивана. Наложил се да се надигне на колене и ръце и изпълзятатам, тършувайки из възглавниците да намери пистолета.

Ето го — тежък и леден — но вече в ръцете ѝ. С разтреперани пръсти освободи предпазителя.

Той вече е проникнал. Няма да трае дълго вече. Ножът — дълъг и смъртоносен — проблесна в ръката му. Острието е наточено като скалпел...

Вратата! Успя със съзнанието си отново да я затръшне. Дръж го отвън. Трябва да успее.

Чуваше собственото си затруднено дишане и проплакване. Тихо. Трябва да пази тишина. Немощно запълзя към ъгъла, за да залепи гръб към стената, та да не я нападне отзад. Тъмнината в къщата бе почти пълна, защото и щорите бяха спуснати. Тук тя има предимство: познава къщата, в която се намира. Той трябва да открие къде се намира тя. Трябва да е много, много тиха. И да държи вратата затворена.

Но къде е той? Не чуваше нищо заради бученето в ушите си и оглушителния тътен от собствената си кръв, бушуваща във вените.

Използва и двете ръце, за да балансира тежкия пистолет. Дейн. Дейн, който никъде не ходеше невъоръжен. *Благодаря ти, Дейн, за този шанс. Обичам те.*

Къде е той!

Затвори очи и отвори колкото процеп тежката врата.

... Къде е тя, кучката? Може да включи фенера, но не още; не още. Значи си въобразява, че ще се скрие, така ли? Не знае ли колко се наслаждава той на преследването? Естествено, че знае. Сладка кучка. Дали е в банята? Отваря вратата. Белият фаянс проблясва в тъмнината като емайлиран призрак. Никаква кучка тук...

Тя затръшна вратата. Усети натискът на менталната му енергия да я притиска. Отвори очи и се насили да погледне към коридора, където беше банята. *Не се вторачвай, Марли. Не позволявай да се вторачиш. Няма да го видиш, ако го направиш. Мърдай си очите, не ги задържай на едно място. Ще видиш движението му.*

Това той ли е? Не се ли придвижва към нея една по-тъмна сянка? Не смееше да откряне отново вратата; поне не в момента. Ако е той, значи вече е прекалено близо. Ще ѝ се нахвърли, преди тя да успее да реагира. Но наистина ли е тук, или това е нейното въображение?

Ярка светлина експлодира в лицето ѝ и я заслепи, а един отвратителен глас монотонно изтананика:

— О, здравей-ей...

Тя натисна спусъка.

Няколко коли почти едновременно се събраха около къщата. Дейн бе дал указания да се приближат със запалени светлини и виещи сирени; надяваше се с всички сили да пристигнат навреме и да го

подплашат. Самият той караше като обезумял и се молеше така, както никога не се бе молил. Не го интересуваше дали ще пропуснат шанса да го заловят. *Моля те, Господи, нека да го подплашат. Нека да не е в къщата. Нека да не е бил вече там и да е изчезнал. Моля те, Господи. Нека Марли да не е пострадала.*

Закова колата на място и тя се разлюля. Беше навън и тичаше, преди каросерията да се е успокоила. Къщата беше тъмна. *Господи, не.*

Нещо тежко удари Дейн по гърба и го просна на земята. Изправи се на крака със свирепо изражение и готов за удар юмрук. Трамел се надигна също така бързо като Дейн и сграбчи ръката му.

— Съвзemi се! — изкрещя Трамел, а изразът на лицето му бе не по-малко свиреп от този на Дейн. — С нищо няма да ѝ помогнеш, ако влезеш слепешком! Направи го както знаеш, че трябва да се направи!

Униформени полицаи се струпваха около къщата и я заобикаляха. Дейн мислеше единствено за Марли вътре. Отърси се от хватката на Трамел и се спусна към вратата. Оказа се заключена. Нахвърли ѝ се като полудяло животно и от тежестта на тялото му тя се разтресе на пантите. Представляваше солидна врата, доукрепена със стомана. Ключалката бе една от най-здравите правени някога. Издържа. Но пантите поддадоха. Винтовете се измъкнаха от дървото със страдалческо изскърцване, а металът се огъна.

Трамел осъзна, че няма да спре Дейн и добави и своята значителна сила към задачата да извадят вратата от рамката. Впускайки се из тъмните дебри на къщата, Дейн прегракнало викаше името на Марли.

Препъна се в нещо меко и тежко ѝ падна на пода. Сърцето му спря да бие за един дълъг, пълен с агония миг, през който времето сякаш застина.

— О, господи — промълви той, а гласът му бе направо неузнаваем. — Дайте светлина.

Един от патрулиращите полицаи свали дългия тежък фенер от колана си и щракна копчето. Мощният лъч освети Дейн, приклепнал на пода с ужасено лице, и Трамел, който също изглеждаше зле. В средата на лъча се виждаше проснатото тяло, облечено в черно, с гладко обръснат череп. Лежеше по гръб, а невиждащите му очи бяха обърнати към тавана. Витаеше остра миризма на кръв и смърт. Около тялото се бе образувала черна локва кръв.

— Дейн. — Почти беззвучният шепот накара косъмчетата по ръцете им да настръхнат. — Дейн, тук съм.

Лъчът на фенера мигом се насочи към ъгъла и Марли премигна от светлината; затвори очи и извърна глава. Тъмна влага проблесна върху бялата ѝ блуза. Все още продължаваше да държи пистолета с две ръце.

Дейн не успя да се изправи. Изпълзя до нея, а съзнанието му още възприемаше, че е жива. Обгърна лицето ѝ с треперещи ръце и отметна кичур коса от челото.

— Бейби. О, господи, скъпа...

— Той ме поряза — промълви тя някак извинително. — Стрелях по него, но това не го спря. Продължи да ме приближава. Затова продължих да стрелям.

— Чудесно — кимна той с едва прикрита свирепост. Ръцете му трепереха неистово, но с невероятна нежност я положи да легне на пода. — Легни, скъпа. Дай да видя колко лошо те е наранил.

— Не мисля, че е сериозно — увери го тя. — Раните са по рамото и лявата ми страна. Но са само порязвания. Не заби ножа в мен.

Той едва се крепеше. Единствено съзнанието, че тя се нуждае от него, го възпираше да не се нахвърли върху трупа и да го разкъса на парчета. Господи! За втори път в живота ѝ я напада луд с нож. Как може да е така спокойна, когато той не спираше да трепери?

— Срязва кабелите — обясняваше тя. Изведнъж прозвуча изтощена. — Толкова съм уморена. Ако нямаш нищо против, по-късно ще ти разкажа какво се случи.

— Разбира се, бейби. — Постава нежно длан върху лепкавото от кръв рамо. — Поспи. Ще бъда при теб, когато се събудиш.

Тя леко въздъхна и затвори натежалите си клепачи. Дейн усети как къщата се пълни с хора, но не вдигна глава.

— Дейн. — Говореше му Трамел, клекнал до него. — Лекарите пристигнаха, приятелю. Трябва да се отместиш, за да ѝ помогнат.

— Спирам кръвотечението — отвърна той с дрезгав глас.

— Знам. Почти спря. Тя ще се оправи, партньоре. Всичко ще бъде наред. — Трамел обгърна раменете му и го откъсна от Марли. Лекарите веднага се приближиха и заеха мястото му. — Ще я отведем в болницата, но ти обещавам, че тя ще се оправи.

Дейн затвори очи и позволи на Трамел да го отдалечи.

— Наистина се чувствам достатъчно добре, за да се прибера вкъщи — заяви Марли на следващото утро. Прозина се. — Просто съм уморена, защото прогонвам видението.

— И от загубата на кръв — добави Дейн. — Може би утре...

Тя седеше в леглото и като се изключат плътните превръзки около рамото и на талията, бе трудно да се предположи, че не е добре, макар за критичното око на Дейн тя продължаваше да е прекалено бледа.

Остана в болницата при нея цялата нощ. Дори да живее сто и петдесет години, никога няма да забрави абсолютния, смразяващ кръвта ужас на онези финални минути, когато осъзна, че е бил преднамерено отстранен и е оставил Марли незащитена. Отне му цяла вечност да се върне при нея и сякаш му бе струвало цял един живот да успее да влезе в къщата. Болницата приличаше на истинска лудница — навсякъде полицаи и репортери, които се опитваха да се доберат до Марли; Дейн въобще не успяваше да се справи. Единственото, което направи, след като лекарите му позволиха отново да влезе при нея, бе да държи ръката ѝ и да се уверява, че тя наистина е добре.

Трамел бе поел командването; справи се с репортерите, като категорично им отказа всякакъв достъп до стаята на Марли, но обеща пресконференция по-късно сутринта. Попречи на Бонес и Чамплин да се доближат до Дейн. Обади се на Грейс, която донесе нови дрехи и тоалетни принадлежности и за Марли, и за Дейн. Дейн взе душ и се обръсна, но изопнатите черти на лицето му показваха какво му е коствала изминатата нощ. Ако не беше Трамел, нямаше да я преживее.

Трамел също остана в болницата почти цялата нощ, но тръгна на зазоряване и сега отново се бе върнал. Беше безупречно облечен, както винаги, макар и на него също да му личеше, че е прекарал много безсънни часове. Грейс през цялото време стоя с тях.

Марли натисна бутона и нагласи таблата на леглото в по-изправено положение. Наистина се чувстваше достатъчно добре да се прибере вкъщи; порязванията я смъдяха и трябваше да се пази от резки движения, но като цяло болките не бяха нетърпими. И най-важното — беше жива. Силното усещане за зло, което я смазваше от седмици, изчезна. Слънцето изглеждаше по-ярко, въздухът — по-свеж.

— Казах ви всичко, което се случи снощи — заяви тя. — Сега искам да ми кажеш какво открихте днес сутринта.

Дейн се усмихна, като чу обичайния ѝ нормален тон.

— Не питай мен. Не съм излизал отгук. Нищо не знам.

Грейс протегна дългите си крака.

— Хайде, Алекс, ти си на ход.

Трамел се облегна върху перваза на прозореца.

— Открихме колата му на две преки и проверихме номерата. Казва се Карол Джейнс. Пристигнал е тук от Питсбърг преди около пет месеца. Полицейското управление в Питсбърг разполага с няколко неразкрити убийства, които съвпадат с тукашните. Претърсихме апартамента му и открихме руса перука, която очевидно е носил през цялото време, освен когато е убивал. Работил е в универсалния магазин „Дануъртс“ в отдела за оплаквания на клиенти. Очевидно там е подбирал жертвите си. Ако някой му създаде проблеми — свършено е с него.

— Това е обединяващата нишка — промърмори Дейн. — Всички са пазарували в „Дануъртс“. Спомням си, че приятелката на Жаки Шийте спомена колко била разстроена заради някаква блуза, която се разпрала или нещо подобно. Господи, през цялото време е бил пред очите ми. Мина ми през ума, че може да пазаруват от едно и също място, но това важи за почти всеки в този град.

— Не го приемай надълбоко — посъветва го Марли хапливо. — Все пак не си ясновидец, нали знаеш?

След първоначалното си смайване, той се ухили. Започваше да изглежда по-добре, прецени тя, и последствията от шока избледняваха.

— Карол Джейнс — обади се Грейс. — Странно име за мъж.

— Права си. Затова не го проверихме в онези списъци, които обработвахме. Името му беше елиминирано, защото прилича на женско. — Трамел изглеждаше недоволен от подобно недоглеждане. — Още не знаем много за миналото му. Може и никога да не разберем какво го е предизвиквало към действие. Не знам дали изобщо има значение. Нечовешко копеле като него не заслужава да живее.

Марли видя как Дейн трепна. Преживяваше събитията от предишната нощ по-силно от нея. Дълбоко съжаляваше, че е била докосната от такова грозно насилие, но по някакъв странен начин тя самата се чувстваше по-силна. Не се гордеше, че е убила човек, но не

изпитваше и вина. Беше направила необходимото. Ако се бе поколебала, сега щеше да е мъртва. Успя да постави под контрол видението и този път победи. Карол Джейнс беше мъртъв. Марилин Елрод, Надин Виник, Жаки Шийте и всички останали жени най-последно бяха възмездени.

Дейн взе ръката ѝ и се заигра с пръстите ѝ, а очите му се притвориха от невероятното облекчение, че тя е добре. Грейс докосна Трамел за лакътя и подкани:

— Трябва да вървим — обясни тя, — да се приготвя за работа.

— Ще намина днес следобед — добави Трамел. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен преди това.

— Добре — прие Дейн. След като си тръгнаха, отиде до вратата и надникна навън, за да каже на униформения полицаи, който пазеше отпред: — Никакви посетители! Дори не и кмета. Никакви.

— Ще ми е малко трудно да държа лекарите настрана, Холистър — предупреди полицаият.

— Е, те може... Но първо да почукат.

Затвори вратата и се върна до леглото на Марли. Помилва я по лицето и приглади косите ѝ. Тя се пресегна и докосна бузата му.

— Наистина съм добре. Бих предпочела да съм вкъщи, вместо тук.

Той извърна глава, за да целуне пръстите ѝ.

— Прояви търпение. Щом лекарят иска да те наблюдава още двадесет и четири часа, значи има някаква причина. Нека се убедя, че си съвсем наред, преди да тръгнем. Необходимо ми е.

По лицето му бяха изписани силни емоции. Дейн се бе разтворил напълно, не си даваше труда да се прикрива. След преживяното никога вече нямаше да се опита да контролира чувствата си към нея. За малко да я загуби предишната вечер. Животът е прекалено кратък, прекалено несигурен, за да не го изживееш напълно.

Със сериозно изражение отмести един кичур от лицето ѝ.

— Снощи не приключихме с изглаждането на нещата помежду ни.

— Да. По едно време станаха малко хаотични, нали?

— Още ли си ми сърдита?

Върху устните ѝ се появи усмивка.

— Не.

— Кълна се в Господ, че не те използвах, за да съм отгоре в ситуацията. Единственото нещо, върху което искам да съм отгоре, си ти.

Тя изсумтя.

— Господи, колко романтично.

Но усмивката по лицето ѝ остана.

— Не знам как да бъда романтичен. Само знам, че те желая и не мога да допусна да си тръгнеш. Никога преди не съм се сблъсквал с такава ситуация, затова вероятно доста оплесках нещата, докато се опитвах да се справя. Нужно ми бе време, за да видя как ще се развият нещата. Не исках да те припирам или да ти оказвам допълнителен натиск, докато течеше другата каша. И без това ти имаше достатъчно от какво да се притесняваш.

Тя прехапа устни, развеселена от думите му. Господи, Трамел май беше прав: Дейн наистина е прекалено твърдоглав, за да разбере, че е влюбен или че една жена е нормално да очаква да го чуе от него. Пое си дълбоко дъх и си даде сметка колко силно желае нещата този път да станат както трябва. Може би не само той бе проявил прекалено голяма предпазливост; сигурно е редно да го насърчи малко.

— Секс ли е всичко, което желаеш? — попита тя и усети как я завладява напрежение докато изчаква отговора.

— По дяволите — не! — избухна той. — Скъпа, кажи ми *ти* от какво се нуждаеш. Вероятно ще успея да предприема нещо, ако ми кажеш, но не ме оставяй на тъмно, както съм в момента. Какво да сторя, за да те убедя какво изпитвам към теб?

Тя се облегна на болничното легло и го изгледа невярващо:

— Да ме убедиш? Дейн, та ти не си ми казал какво е то от самото начало. Представа нямам какво изпитваш към мен.

Негов ред беше да я изгледа невярващо.

— Какво искаш да кажеш с това, че нямаш представа какво изпитвам към теб?

Тя извърна очи и умолително погледна към небесата.

— Господи, помогни ми. Този мъж е толкова несъобразителен. Откъде да знам, ако не ми го кажеш? Повтаряла съм ти отново и отново, че теб не те чета! Кажи го на обикновен английски, Дейн. Обичаш ли ме? Това ми е нужно да знам.

— Разбира се, че те обичам! — извика той разгневен.

— Тогава го *изречи!*

— Обичам те, по дяволите. — Скочи на крака и се надвеси над нея. — Ами ти? Дватама ли участваме в това, или съм сам?

Мина ѝ през ума да го удари, но реши да не излага на такова изпитание шевовете на рамото. Задоволи се да отвърне:

— Не, не си сам.

— Тогава го *изречи!*

— Обичам те, по дяволите.

Каза го точно толкова войнствено, колкото преди секунди той.

Гърдите му се разширяваха от усиленото дишане, докато двамата се съзерцаваха мълчаливо. Най-последно напрежението напусна стегнатите му мускули.

— Значи това е уредено — обяви той и отново седна.

— Какво е уредено? — предизвика го тя.

— Че те обичам и ти ме обичаш.

— Тогава какво правим? Обявяваме примирие ли?

Той поклати глава и отново взе ръката ѝ.

— Ще се оженим. — Целуна връхчетата на пръстите ѝ. — И няма да чакаме шест месеца, като някои хора, които познавам. Вероятно ще стане този уикенд. Но най-късно — другата седмица.

Дъхът на Марли секна, а върху устните и грейна усмивка, която накара цялото ѝ лице да засияе.

— Сигурна съм, че ще успеем още този уикенд — обяви тя.

Искаше да я вземе в обятията си, но се страхуваше да не я нарани. Погледна я и остана смаян колко е спокойна. Беше нападната от убиец, изпразни пълнител в него и изглеждаше... спокойна. Дори фактът, че се бе сгодила не разклати спокойствието ѝ.

Започна да трепери както му се случи на няколко пъти предишната нощ.

— Извинявам се — изтресе той за петнадесети път, а изражението му ѝ подсказа къде се бяха насочили мислите му. — Господи, бейби, страхотно оплесках нещата. Нямах никакво намерение да попаднеш в опасност. Представа нямам как те е открил.

Сините ѝ очи бяха още по-бездънни от обикновено.

— Вероятно така е трябвало да стане. Моя е вината, че ме откри. Трябваше да приема да отида в тайна квартира. Към края той може да е успявал да ме усеща, така както аз го усещах. Ами ако единствено аз

съм имала някакъв шанс срещу него, защото знаех къде се намира, тогава какво? Вероятностите са прекалено много. Никога няма да узнаем истината със сигурност. Но аз съм *добре*, Дейн, във всяко едно отношение.

— Обичам те. Когато си представих, че те е...

Не успя да довърши. Изведнъж не успя да се удържи повече. С изключителна предпазливост я прегърна, вдигна я от леглото и като седна отново, я настани в скута си и зарови лице в косите ѝ.

— Знам. И аз те обичам. — Не се оплака, че рамото я заболя или че той я притиска прекалено силно. Нужен ѝ бе този контакт, както и спокойствието и топлината на прегръдката му. Сгуши се в него. — Дейн?

— Да?

— Има едно нещо.

Той вдигна глава.

— Какво?

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

— Напълно. Защо ти хрумна такъв въпрос?

— Знам колко неудобно се чувстваш заради онова, което представлявам. И няма да се омъжа за теб, преди да ти кажа всичко. До голяма степен възвърнах всичките си умения. Дори съм по-добра, отколкото преди, защото сега успявам да ги контролирам.

Той не се поколеба. Единственият начин да притежава Марли бе да я приеме такава, каквата е; с медиумните ѝ способности, с всичко.

— Но мен въобще не ме четеш, нали?

— Не. Ти си най-твърдоглавият човек, когото съм срещала. Това е *невероятно* облекчение.

Той се ухили и целуна слепоочието ѝ.

— Няма никакво значение, защото и без това ще се ожена за теб.

— Но *мога* да те проверявам — призна тя. — Ако си изкарал тежък ден няма да успееш да го скриеш от мен, както обикновено правят ченгетата пред съпругите си. Няма да успееш да го потулиш някъде в ъгълче на съзнанието си, защото вече ще знам какво е станало.

— Ще го преживея. — И то с лекота, даде си сметка той. Нещата бяха стигнали дотам, че вероятно би живял с нея дори да бе брамин или да летеше на вълшебно килимче. — След като ти ще се справиш

да бъдеш съпруга на ченге, аз ще успея да бъда съпруг на медиум. Ха, едва ли ще е много тежко!

ЕПИЛОГ

Дейн с мъка стана от леглото, погледна Марли, позеленя и хукна към банята. Тя се надигна на лакът и с известно недоверие премисли ситуацията.

— Аз съм бременната — провикна се тя. — Защо при теб се явява сутрешно гадене?

След няколко минути той излезе от банята все още доста бледен.

— На един от двамата все трябва да се гади. — Простена и се стовари върху леглото. — Днес май няма да успея да отида на работа.

Тя го подбутна с крак.

— Разбира се, че ще успееш. Хапни само малко препечен хляб и ще се почувстваш по-добре. Знаеш как ще ти се подиграва Трамел, ако не се появиш.

— Той и без това го прави. — Гласът на Дейн бе приглушен от възглавницата. — Единственото, което го възпира да го разкаже и на останалите, е, че знам нещо не по-малко излагащо за него. Държим се един друг в ръцете си.

Тя отметна завивките и се надигна. Чувстваше се прекрасно. Отначало бе малко неразположена, но не дотам, че да ѝ се гади; а и това състояние скоро отмина. За нея става въпрос. Дейн продължаваше да повръща редовно всяка сутрин, макар да беше вече след Нова година и тя да беше в шестия месец. Плащаше цената на това, че я забремени веднага след сватбата.

— Чудя се как ще понесеш родилните мъки и самото раждане — сподели тя на глас и го погледна злорадо.

Той простена.

— Не ми се мисли за това.

Въобще не ги понесе добре. Със започването на контракциите, той бе напълно смазан. От момента, когато започнаха болките ѝ, той се намираше в агония. Медицинските сестри не можеха да му се

нарадват. Настаниха го на носилка до нея, за да държи ръката ѝ; това сякаш му даваше известна утеха. Беше блед, потеше се и всеки път щом ѝ се явяваше контракция и той го преживяваше.

— Чудесно е — отбеляза една по-възрастна медицинска сестра, наблюдавайки го с радост. — Де да можеха всички бащи да го усетят. На този свят все пак има някаква справедливост.

Марли го потупа по ръката. Беше готова да роди по-скоро, дори с цената на постоянно увеличаващите се болки, които заплашваха да станат още по-сериозни. Чувстваше се тежка и изтощена, а натискът в таза сякаш се готвеше да я разкъса, но една частица от нея продължаваше да се диви на съпруга ѝ. Очакваше се тя да прояви сила! Дейн изстрада всеки месец, всяка болка заедно с нея. Запита се как ли се чувства мъж, който преживява родилни мъки.

— Господи, още една — простена той и се вкопчи в ръката ѝ.

И наистина — коремът ѝ отново започна да се стяга. Легна назад, дишайки тежко, готова да понесе болката.

— Това ще е единственото ни дете — задъхано промълви той. — Няма да има друго, кълна се. Господи, кога ще се появи?

— Скоро — отвърна тя.

Усещаше цялото си вътрешно стягане. Синът им скоро щеше да пристигне на бял свят.

Това стана след половин час. Дейн не успя да присъства на раждането; наложи се лекарят да му бие инжекция за успокояване, за да облекчи болките му. Но когато Марли се разбуди от краткото задремване, предизвикано от изтощение, той седеше на стола до леглото ѝ — изглеждаше блед и уморен — и държеше бебето.

Върху грубоватото му лице разцъфна усмивка.

— Тежко беше — обяви той, — но се справихме. А той е страхотен. Идеален е. Но все пак ще остане едно дете.

Издание:

Линда Хауърд. Мъжът от сънищата

Американска. Първо издание

ИК „Пан“, София, 2000

Редактор: Цанко Лалев

Коректор: Митка Костова

ISBN: 954-657-294-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.